

НЕА СТАНД ЗАБРАВЕНАТА ПЕСЕН

Част 1 от „Истории от земите на Аегония“

chitanka.info

Благодаря на Вдъхновението, че ни позволи да узнаем тази история.

Благодаря на първите ми читатели — моите приятели — за подкрепата им. Имах голяма нужда от нея.

ГЛАВА 1

САЛИКИЯ

Имаше едно време едно село, високо в планината Андаегил, където пътници рядко се отбиваха. Хората в него живееха простичък живот и нищо особено не им се случваше.

Докато един ден бяха сполетени от голяма беда — слънцето не изгря на небето. Хората много се изплашиха и не знаеха какво да правят. Решиха да изчакат с надеждата бедата да отмине, но всеки следващ ден единствено дрезгавият здрач отличаваеше деня от нощта.

Не стигаше липсата на светлина, а и капчица дъжд не падаше. Реките започнаха да пресъхват, дърветата повяхваха.

Никой в селото не беше чувал подобно нещо да се е случвало някога. Дори и най-старите нямаха представа какво ги е сполетяло.

Хората страдаха. Отчаяни, те решиха да потърсят помощ от Саликия — магьосница, която живееше по-високо в планината на няколко дни път. Събра се селският съвет и избра трима души, които да отидат да я попитат какво да направят, за да върнат отново слънцето и дъжда.

Изкачваха се тримата в планината, в бледия здрач на деня. Пътят им вървеше по тясна козя пътечка, през гъста гора от стари дървета. След известно време дори и тя изчезна. Никой не беше ходил при Саликия от много дълго време и затова пътеката отдавна беше обрасла и буренясала.

— Кога ли някой последно е ходил при старата вещица? — зачуди се Венел. Той беше най-младият в групата.

— На твое място не бих я наричал така — каза му Данил. — Не е шега работа човек да си има вземане-даване с магьосници и вещици.

— Поне да се виждаше по-добре, а то едва се разпознава околността — изсумтя Венел, след като се спъна в един камък.

Броа вървеше, замислен, пред тях. Той беше висок и едър, а косата му вече беше почти бяла. През лявата страна на лицето му минаваше дълъг белег.

— През живота си съм ходил два пъти при нея — каза той. — И ако не беше толкова голяма тази работа със слънцето и дъжда, не бих се съгласил да ида пак. Първият път беше, като бях на четири. Бях болен от някаква тежка болест и майка ми мислеше, че ще умра. Няколко месеца ме лекуваха с какво ли не, но нищо не помагаше. Накрая се видя принудена да ме заведе при Саликия. Тя ни даде един отвратителен сироп, от който оздравях за няколко дни.

— Е, добре, че ти е помогнала — каза Венел.

— Помогна ми, и още как. Но нали знаете, че магьосниците винаги искат отплата за помощта си. „Всичко си има цена. Ако искаш да получиш нещо, трябва и да дадеш нещо“, ти казват, но обикновено не в началото, а чак след като е късно да се откажеш.

— Каква беше твоята цена? — попита Данил.

Броа се намръщи още повече.

— Тогава бях само на четири и не разбирах какво става. Но майка ми е трябвало да обещае вместо мен, че когато стана на двайсет години, ще замина, за да набера едни редки треви за Саликия. Сторило й се, че няма да ми е особено трудно и затова с готовност се съгласила. Де да беше отказала... — Броа неволно докосна белега на лицето си. — Но не е имала избор — Саликия спасила живота ми. Аз се разминах само с този белег, но друг човек, който ми беше много скъп, пострада много повече от мен. Висока цена платихме, за да донесем тези дяволски треви.

— И втория път, когато си бил при Саликия, значи, вероятно е било, когато си се върнал с тревите? — попита Данил.

— Не. Не аз ги занесох на Саликия, друг го направи вместо мен. За нея нямаше значение кой ще й ги даде накрая.

— А кога е било тогава?

— Вторият път беше друга работа. Не ми се разправя — каза Броа.

— Защо, разправи! — каза Венел.

— Друг път.

— Хайде де, искаме да чуем историята.

Броа се обърна към Венел с ядосано лице:

— Друг път, казах.

Данил дръпна Венел за ръкава и поклати глава. Наведе се към ухото му и прошепна:

— Вероятно е било, когато Ая се изгуби в пещерите на А'грот. По-добре не настоявай.

Продължиха в мълчание, в хладния здрач на смълчаната гора. След известно време Венел се обади:

— Чувал съм, че ако се вгледаш за дълго в очите на старата вещица, можеш да видиш миналото си, а дори и бъдещето си.

— На твое място не бих опитал — каза Броа. — Не че съм пробвал, но от погледа ѝ тръпки ме побиват. Очите ѝ стават ту напълно бели, ту напълно черни. Казват, че когато са бели, тя сънува и в сънищата си узнава много неща. А когато са черни, е най-опасна, и ако задържиш поглед в тях, може да те погълне и да се изгубиш в тях завинаги, да загубиш разсъдък си. Освен това тя съвсем не изглежда стара, а прилича на десетгодишно момиче.

— Какво, наистина ли? — удиви се Данил. — Винаги съм си я представял стара, с проскубана коса, криви зъби и много кокалеста.

— За кокалеста си е кокалеста, но съвсем не изглежда стара — продължи Броа. — Поне докато не видиш очите ѝ. Никой не знае на колко години е всъщност. Дори баба Стас веднъж ми разказа, че когато е била малко момиче, Саликия си е живеела в планината и се е случвало хората да ходят при нея за съвет или помощ.

— Не мога да си представя баба Стас като малко момиче — подсмихна се Венел.

— Нейната баба — продължи Броа — ѝ е разказвала истории за Саликия. Явно винаги си я е имало. Никой не знае откъде е дошла, нито на колко е години. Тя знае всичко за всички и може да ти каже много неща. Наистина много.

— Дори и кога ще умреш? — попита Венел, а погледът му блестеше.

— За какво ти е да знаеш кога ще умреш? Аз предпочитам да не знам — каза Данил.

— Млад си още, Венеле — поклати глава Броа, — и мислиш, че имаш много време пред себе си. Сега си на колко — двайсет години...

— ... седемнайсет...

— ... и затова си задаваш тия въпроси, като си мислиш, че отговорът им е далече в бъдещето. Но никой не знае колко време му остава на тази земя. Може да са години, а може да е само един ден. На твое място не бих говорил за това със Саликия — Броа спря и ги погледна. — И не забравяйте, че каквото и да я питате, тя ще ви поиска отплата за отговорите си.

Данил кимна замислено. Тримата отново продължиха.

На близко дърво изкука кукувица и отлетя далече от тях, навътре в гората. Денят свършваше, ставаше все по-тъмно.

— Скоро няма да се вижда нищо наоколо и ще трябва да спрем за през нощта — каза Данил.

Зад тях, надолу по склона, от някъде изпълзя мъгла и се заизкачва бързо по стъпките им. Скоро щеше да ги настигне.

— Честно да ви кажа — продължи Данил, поглеждайки към мъглата през рамо, — предпочитам да се срещна сто пъти със Саликия, отколкото дори веднъж с господарката на мъглите.

— Ендориел вероятно не съществува — каза Венел, но и той погледна назад притеснено. — С нея плашат само малките деца. Докато Саликия си е съвсем истинска.

— Не бих заложил на това — казал Броа. — Така или иначе почти стигнахме до къщата на Саликия и, честно казано, предпочитам да прекарам нощта при нея, отколкото навън, в мъглите.

И наистина, съвсем скоро тримата се озоваха на малка полянка наскрив старата гора. На далечния ѝ край, до плитка рекичка, имаше малка къщурка.

— Къщата на Саликия — каза Броа. — Коминът пуши, сигурно е тук.

После погледна към Венел и Данил и добави:

— По-добре само аз да говоря.

Те кимнаха.

Тримата прекосиха поляната. Когато наближиха къщата, видяха Саликия да седи отпред, облежната на стената и да реше дългата си гарвановочерна коса. Клепачите ѝ леко потрепваха, а малките ѝ червени устни лекичко се движеха, сякаш си пееше някаква весела детска песничка. Отвреме-навреме се усмихваше, като че ли песента я

развеселяваше. Отдалече човек спокойно можеше да я вземе за малко момиче.

Но не и след като види очите ѝ. Те бяха много тъмни, черни и дълбоки. Почти нямаше бяло около ирисите.

— Здравей, Саликия — каза Броа.

— Здравей, Броа — прошепна Саликия. Гласът ѝ беше мелодичен и унесен, сякаш говореше насън. Обърна леко лице към Броа и подуши въздуха. — Още ми се сърдиш, но и тогава ти казах — твърде късно дойдохте при мен. Нямаше вече как да я намерите в пещерите на А'грот.

Загледа се сякаш към далечните хълмове, които едва се очертаваха в мрака срещу мястото, където седеше. Очите ѝ от черни, започнаха лека-полека да изсветляват и побеляват, докато накрая станаха бели, сякаш нямаша нито ирис, нито зеници.

— Виждам я, Броа, твоето малко момиче. Още е жива, но и не е.

Броа направи ужасна гримаса. Болка се изписа на лицето му, ръцете му затрепериха.

— Защо не ми кажеш как да я намеря — прошепна той с дрезгав глас, като гледаше гневно в магьосницата, забравил за всички истории, които години наред беше слушал за нея.

Очите на Саликия почерняха за миг и се взряха в Броа. Той стреснато отклони погледа си.

— Вече ти казах — рязко отговори тя. Гласът ѝ вече не беше мек и мелодичен, а дрезгав и груб. — Не можеш да я върнеш, без сам да се загубиш. Отидеш ли да я търсиш, няма връщане назад. Това е всичко, което мога да ти кажа. Но не затова сте дошли. Искате да знаете как да върнете слънцето и дъжда.

Венел и Данил се спогледаха смутено.

— Откъде знаеш? — попита Данил.

— Знам, защото дърветата ми разказаха какво сте си говорили по пътя насам.

Саликия се отпусна назад и очите ѝ отново станаха празни и бели, изглеждаше като заспала. Отвреме-навреме подухваше лек ветрец и развяваше дългата ѝ коса.

Данил и Венел нервно пристъпваха от крак на крак. Само Броа беше навъсен и смълчан и гледаше гневно към магьосницата.

След малко тя заговори и докато я слушаха, лицата им ставаха все по-мрачни.

ГЛАВА 2

ТЪРСЕТЕ Я В МЪГЛИТЕ

Имало едно малко момиче, което било много саможиво и често бягало от къщи. Колкото и родителите ѝ да я предупреждавали да се прибира навреме и да не остава сама в мъглата, тя не ги слушала.

Един ден станало така, че мъглата паднала по-рано. Било се смрачило, имало и облаци, а като дошла и мъглата, станало съвсем тъмно. Изплашило се момиченцето и тръгнало да тича към къщи. Но, не щеш ли, мъглата станала толкова гъста, че то загубило пътеката и вместо да се върне в селото, залутало се в гората и излязло пред един голям, мрачен замък, който изглеждал сякаш е изтъкан от безброй паяжини. Това бил домът на господарката на мъглите. Толкова се изплашило момичето, че затворило очи и обещало да слуша вече винаги майка си само ако замъкът изчезне и пътеката към дома му се разкрие. Но когато отново отворило очите си, замъкът продължавал да стои пред него, а портата му бавно се разтваряла със зловещо скърцане.

Отчаяно, момиченцето заплакало.

Чул го един дъждовен облак, който тъкмо минавал по небето над него, и го попитал:

— Защо плачеш, малко момиченце?

То отвърнало:

— Плача, защото се изгубих в мъглата и сега Ендориел ще ме вземе в мрачния си замък, ще открадне гласа ми и ще ме направи като нея — зла и безчовечна. Ще живея винаги в мрак, студ и мъгли и никога не ще видя отново слънцето. О, защо не послушах майка си и не се прибрах преди да падне мъглата?

Толкова се натъжил облака, че и той заплакал. И тогава, от капчиците дъжд мъглата започнала да се разтапя. Портата и замъкът започнали да изчезват и пред момиченцето се разкрила пътеката към дома. То скочило на крака, засмяло се, поблагодарило на облака и затичало към къщи. Оттогава никога не се прибирало толкова късно, че да го заvari мъглата в гората.

Катрина затвори книгата, сложи я на масата и посегна да си сипе още чай. Някой потропа на вратата. Тя стана и побърза да отвори. Беше Галир.

— Върнаха се — каза ѝ той.

Катрина грабна дрехата си и забърза след него.

Два дни отне на тримата да стигнат при Саликия и още два да се върнат. Селото ги чакаше, смълчано и угрижено, сред склоновете на Андаегил. Когато най-сетне пристигнаха, всички се събраха, за да чуят какво е казала магьосницата. По лицата им разбраха, че не е нещо хубаво.

Заговори Броа, който изглеждаше още по-навъсен от обикновено.

— Отидохме при Саликия и говорихме с нея. Тя ни каза, че за да си върнем слънцето и дъжда, трябва един от нас да тръгне да търси Ендориел, господарката на мъглите.

Сред хората премина ужасен шепот. Господарката на мъглите, та нали всичките им приказки и легенди разказваха за нея колко е сурова и жестока. Дори и най-малките деца знаеха, че не бива да излизат в мъглите.

Броа вдигна ръка, за да спре шепота, и продължи:

— Като я намери, трябва да я предизвика на двубой и да я победи, и когато я победи, тя ще му каже къде да намери камъка на ветровете. Той ще ни върне слънцето и дъжда и животът пак ще стане нормален, овцете и козите ще започнат пак да дават мляко, посевите да растат, реките да текат.

За момент настъпи гробна тишина, а после всички развълнувано заговориха един през друг:

— Как ще изберем кой да иде? Кой ще иска да тръгне да търси господарката на мъглите, като всеки знае, че едва ли ще оцелее след такава среща?

— Никой не е толкова луд!

— Да, и къде ще я търси, та мъгли падат навсякъде, а светът е огромен!

— Как ще я победи? С меч не можеш да я пребориш, та тя е магьосница. Саликия каза ли нещо за някакво тайно оръжие или нещо такова? Или за някаква слабост и хитрост, която можем да използваме?

— Саликия каза, че като я намери, може би ще разбере как да я победи... — започна Броа, но въпросите отново го заляха.

— Ами ако не разбере? След това можем ли да пратим някой друг, който също да се опита?

— Никой друг ли не знае къде е този камък?

— Кой ще се съгласи да иде доброволно? Може би трябва да теглим чоп или да направим състезание, за да изберем най-силния...

— Можем ли да изпратим няколко човека вместо един?

— А как ще разберем после как да използваме камъка? Ами ако не стане и нахалост сме привлекли вниманието на Ендориел към нашето село?...

— Дали не е по-добре да оставим нещата така?...

— Саликия нали е магьосница и знае много неща, не може ли направо тя да ни каже къде е камъкът...

— Да, да ни каже или да иде самата тя да говори с Ендориел, сигурно ще се разберат помежду си много по-добре...

— Или, ако не се разберат, ще има много по-голям шанс да я победи в битка, отколкото някой от нас...

Броа вдигна ръка, за да ги накара да спрат. Малко по малко всички го забелязаха и млъкнаха, за да чуят какво ще каже. Той се обърна към старата, побеляла, сбръчкана и беззъба баба Стас и каза:

— Бабо, ти си най-стара и най-мъдра. Как да постъпим?

— Ще съберем селския съвет и ще изслушаме какво точно е казала Саликия. После ще чуем мненията на старейшините и накрая ще решим. Хайде, разотивайте се, въпросът не търпи отлагане. Започваме веднага.

Всички се разотидоха, а селският съвет — баба Стас, Броа, Катрина, Анеако и Галир, отидоха в къщата на баба Стас. Влязоха в

малка стая, в която имаше стара дървена маса, два стола, легло, ракла, а вратата изскърца зад тях. Баба Стас седна тежко на един люлеещ се стол пред огнището и се загърна в дебело одеяло.

— И тъй, момко, кажи ни пак какво каза Саликия, с повече подробности.

Броа се засмя криво на това обръщение — косата му отдавна беше посивяла, но в сравнение с гърбавата и беззъба баба Стас наистина изглеждаше като младеж.

— Саликия ни каза, че трябва да изберем един човек, само един, който да тръгне да търси Ендориел. Къде да я търси — за това тя не беше никак конкретна, а знаете, че пред Саликия е трудно да настояваш и разпитваш. Тя каза: „да тръгне натам“, и махна с ръка, според мен на север, а Данил мисли, че е махнала към Елгора.

— Елгора — каза баба Стас, — планина с диви, непроходими гори, където често падат мъгли. Името ѝ точно това означава — „дива гора“ или „велика гора“. Малцина са пътували натамък.

Броа продължи:

— Не можем да определим точно посоката. Колкото и да питахме Саликия, тя все казваше „натам“ и махваше неопределено с ръка.

Баба Стас кимна с глава:

— Така ви е казала Саликия, защото няма значение накъде ще търсим господарката на мъглите. Спомнете си легендите, припомнете си приказките, които са ви разказвали, когато сте били деца. Появява се тя в мъглите, винаги на различно място, веднъж близо, друг път далеч, и никой не знае точно къде да я намери или пък как да я избегне. Затова и няма значение накъде ще я търсим. И навсякъде, където има мъгла, можем да я срещнем.

Всички кимаха бавно, разбрали какво иска да каже баба.

— Нека бъде Елгора, или друго място, няма значение.

Броа кимна и продължи:

— Попитахме Саликия дали може да ни каже кой от нас е най-подходящ за тази задача. Тя каза, че трябва сами да направим избора си. Каза, че би искала да ни помогне, но сънищата са неясни и затова не иска да се меси. Ако този човек, когото изберем, успее да победи Ендориел, то тя ще му каже къде да намери камъка на ветровете.

— Добре — каза Катрина, — да си представим, че победим Ендориел и намерим камъка. Как се използва той?

— Саликия каза — обясни Броа, — че всичко, което трябва да направим с камъка, когато го намерим, е да го хвърлим от някое високо място. Тя каза, че е много важно, мястото да бъде възможно най-високо, за да има време той „да се събуди от дългия си сън и да полети“.

Баба Стас въздъхна тежко.

— Е добре, няма какво да направим в момента, освен да се надяваме, че това с хвърлянето на камъка ще подейства. А сега, да речем, че слънцето и дъждът се върнат. Какво трябва да направим с камъка след това? Да го оставим, където е бил ли? Ние сме обикновени селяни, този камък няма никаква стойност за нас, а може да ни донесе големи беди. Дори не знаем какви сили притежава.

Броа се намръщи.

— Не ни каза, а и не се сетих да я попитам.

Баба Стас се зачуди.

— Сещам се за приказката за момичето, което обичало да лъже... Дали пък не става въпрос за нещо подобно? — промърмори тя на себе си.

— Броа, а каква отплата ви поиска Саликия в замяна на всичко това? — попита Галир.

Броа се покашля и се размърда. Столът под него изскърца.

— Саликия не поиска нищо в замяна. Каза, че сме заедно в това, че бедата ни е обща и тя просто дава своя принос за разрешаването ѝ.

Настъпи мълчание. През открехнатия прозорец, някъде от близката горичка, се чуваше славей, а песента му звучеше тъжно в притихналата нощ. По безоблачното небе блещукаха звезди. Анеако, която седеше близо до прозореца, ги гледеше замислено. Бледата им светлина озаряваше бялото ѝ лице и светлата ѝ вълниста коса, която леко се спускаше до раменете ѝ.

— Когато бях дете, звездите ми бяха много интересни. С нетърпение чаках да падне нощта, за да мога да лежа на тревата на двора и да ги наблюдавам. Никога не съм и помисляла, че ще дойде време, когато ще искам и ще се надявам слънцето най-после да ги скрие от очите ми! — Анеако се обърна към останалите. — Време за губене нямаме, бабо. Как ще изберем човека, който да тръгне да търси Ендориел?

— Ще помислим какви качества трябва да притежава, а след това всеки от старейшините ще предложи по един, който счита за най-подходящ — каза баба Стас.

Анеако кимна.

— Според мен избраният трябва да е млад и силен.

— А по-добре бърз, безстрашен и уверен — обади се Галир.

— Също така — решителен, търпелив и ловък. Трябва да бъде ловец. Трябва да може да оцелява на продължителен път, да се грижи за храната и подслона си, докато странства, за да търси Ендориел — добави Броа.

— Да има добро сърце — каза Катрина.

— Какво ще му помогне доброто сърце срещу магьосницата? — попита Галир.

— Доброто сърце е най-доброто оръжие срещу всичко — отвърна Катрина.

— Много по-добре е да притежава умения за бой, сила и смелост. Не виждам как по друг начин може да се победи магьосница — каза Галир разгорещено.

Броа се намеси:

— Трябва ни уверен и улегнал човек за тази работа, който може да взема решения и да ги отстоява. Точно със сила и оръжия едва ли ще имаме някакъв шанс срещу нея.

— Да не се караме — каза Анеако. — Всички тези качества са добре дошли, стига да можем да ги намерим у един човек. Сещате ли се за такъв?

Всички се замислиха, прехвърляйки в главите си хората от малкото селце, а после бавно поклатиха глави.

— Сега ми хрумна нещо — каза Анеако с блеснал поглед. — Бабо, ти си най-добрата разказвачка на истории. Знаеш много повече приказки от всеки друг, когото познавам. Всички знаем, че в тях се крие много мъдрост. Може би те ще ни подсказат какво да търсим?

Баба Стас бавно кимна и изпадна в дълбоко мълчание. Тъй като повечето ѝ зъби липсваха, нямаше какво да раздалечава двете ѝ челюсти. Устата ѝ силно се сбръчка и хлътна навътре от усилието да си припомни приказките, които знаеше. След малко тя потърка сълзливите си очи, премляска с уста и заразказва:

Имало едно време един момък, който бил овчар. Пасял той стадото на майка си и баща си по високите планински поляни и обичал да дялка фигурки от дърво.

Но дошло време да се зажени, та оставил стадото на по-малките си сестри и братя да го пазят и тръгнал да си дири невеста. Нарамил шарената си торбичка, взел комат хляб, стомничка с кисело мляко, ножчето си за дялкане и се приготвил за път.

На прага го изпратила майка му. Тя го прегърнала, целунала го и му рекла:

— Сине, знам че си умен и можеш да се пазиш, но приеми този съвет от старата си майка. Като си избираш невеста, не я търси с очите си, търси я със сърцето си. Гледай да е добра и да те харесва, че със сприхава и студена жена мъчно се живее, колкото и да е хубава. И още нещо, туй е много важно. Ако можеш, сине, избери си я такава невестата, че да не пее хубаво. Или ако пее, не ѝ давай да пее по пътя към село, докато се връщате двамата, особено когато падне мъгла. Приберете се по живо, по здраво, а после цял живот ще имате за песни.

Прегърнал синът майка си и си взел довиждане. Зачудил се на съвета ѝ, но вече бил твърде нетърпелив да тръгне на път и не я разпитал повече.

Бил хубав, ясен, слънчев ден. По поляните цъфтели цветя, птиците се гонели в небето, бръмбарите жужали, ветрецът духал в клоните на старите дървета. На момъка му станало леко на сърцето, крачел по пътеката и си тананикал песничка. Скоро съвсем забравил за майчината си заръка.

Минало се, не минало време, обиколил той близките села и си избрал невеста, хубава като месечината и с глас като на славей. Когато запеела, всички спирали работата си, за да я послушат. Харесал я момъкът, казал си, че тя ще е и решил да спечели сърцето ѝ. С изкусните си пръсти изработил фигурки от дърво, също и дървени чинии, чаши и украса за родителите ѝ, за да го харесат. Толкова били изкусно издялани и красиво украсени те, че всички много

се впечатлили. Поканили момъка на вечеря, за да го опознаят. Той им заразказвал за родното си село, за стадата на майка си и баща си, за къщата им, за братята и сестрите си. Сладкодугмен бил момъкът, сръчен както с ръцете, така и с думите. Всички много го харесали, и невестата също, и се съгласили да се оженят и да я отведе в селото си.

Три дни яли, пили и се веселили. Невестата пяла песни. Всички тъгували, че скоро ще замине и вече няма да могат да слушат прекрасния й глас, но пък се радвали на любовта и щастието на младите.

Дошло време и тръгнали към селото на момъка, за да се запознае невестата с неговото семейство. Обещали скоро да дойдат пак на гости. Момъкът, опиянен от щастие, отдавна бил забравил за майчината си заръка. Като ходели по горските пътеки, пеели песни и им било леко на сърцето.

Не щеш ли, същия ден, в който преполовили пътя към селото на момъка, времето се развалило и паднала мъгла. Решили да запалят огън и да се сгреят в хладната, влажна вечер.

— Ще ида да събера дърва — казал момъкът.

— Добре — казала невестата. — За да не се изгубиш в мъглата, аз ще запея, за да можеш после да ме намериш.

Вървял момъкът из гората в гъстата мъгла, събирал паднали клони и се радвал на хубавата песен. По-леко му ставало, като я слушал. Не се отдалечавал много, за да не се загуби.

Изведнъж песента секнала. Зачудил се той какво става, хвърлил клоните и затичал обратно. Багажът им си бил там, където го оставили, но от невестата му нямало и следа. Нямало стъпки наоколо, освен техните следи.

Тогава момъкът се сетил за заръката на майка си и разбрал, че нещо много лошо се е случило. Хукнал из гората да търси невестата си. Викал я момъкът, викал я, но мъглата поглъщала гласа му. Никой не му отговарял. Гората била съвсем притихнала.

На другия ден се върнал в селото си, посърнал и тъжен. Като го видяла, майка му попитала:

— Сине, какво се е случило?

Той ѝ разказал. Завайкала се майка му и казала:

— Ех, сине, защо не послуша старата си майка? Знаеш, че в мъглите живее Ендориел.

Едно време, като бях млада, имах сестра, две години по-голяма от мен. Тя пееше много хубаво и аз дори малко ѝ завиждах за дарбата. Въпреки че бях по-хубава от нея, запееше ли, всички само нея слушаха.

Един ден се прибирахме от нивата, бяхме само двете, падна мъгла и аз се изплаших. Сестра ми, която много ме обичаше и винаги се грижеше за мен, ми запя песен, за да разсее страха ми. Песента ме успокои, дори започнах да се смея.

Но изведнъж от мъглата изскочи жена, цялата облечена в бели дрехи. Седеше пред нас и гледаше втренчено сестра ми.

— Много хубаво пееш — каза тя с мелодичния си глас, а след това грабна сестра ми за ръката и изчезна с нея в мъглите. Как съм се прибрала вкъщи, не знам. Баща ми, майка ми и хората от селото търсеха сестра ми из всичките гори в околността, но така и не я намериха. Ендориел я отвлече, за да вземе песните ѝ, за да вземе гласа ѝ...

Заплакал момъкът. Останал бил без невеста, без песни.

Баба Стас се намести на люлеещия се стол и без да изчака някой да каже нещо и да я прекъсне, подхвана друга приказка:

Имало едно време една девойка на име Дека. Тя можела да бродира много хубаво.

Един ден към селото, където живеела, се случило да намине магьосницата Марена, която била много привързана към обикновените хора и техните съдби и

обичала да им помага. Тя научила за девойката и решила да види що за човек е и ако я хареса, да ѝ направи дар.

Предрешила се и потропала на вратата на бедната къщурка, в която живеела Дека. Девойката отворила вратата. Пред нея стояла жена на средна възраст, облечена в окъсани дрехи.

— Здравей, девойче — казала тя. — Аз съм търговка на платове. Разбойници откраднаха цялата ми стока в една горичка недалече от това село и сега нямам пари да се върна у дома си. Искам само да помоля за малко вода, за да ми даде сили да продължа по пътя си.

Дека веднага поканила жената у дома си, дала ѝ вода, нахранила я, а накрая ѝ подарила най-хубавата си риза, за да не ходи с окъсаните дрехи на гърба си. Дала ѝ и малко пари, за да може да се прибере вкъщи по живо по здраво.

— Съжалявам, че не мога да те поканя за през нощта, но майка ми скоро ще се върне, а тя никак не обича гости.

Марена взела даровете, благодарила и си тръгнала. Тя била очарована от красотата на бродериите и от самата девойка и решила да ѝ направи дар. Направила така, че каквото и да избродира, да оживява щом първите лъчи на слънцето се покажат на небосклона.

На другата сутрин Дека се събудила и що да види — по ризите ѝ нямало нито една шевица, те били чисто бели. Излязла на двора — там всичко било отрупано с най-красиви цветя, плодове, стомни, малки пиленца щъкали наоколо, а два врани коня кротко пасели близо до оградата.

Това, което Марена не знаела обаче, било, че Дека не живеела с родната си майка, а с мащехата си. Тя била хитра и пресметлива жена и веднага видяла възможност да забогатее от този неочакван дар. Затова същата вечер накарала девойката да избродира две овце и четири кокошки, а на следващата сутрин, когато те оживели,

отишла на пазара и ги продала. Така за няколко дни тя натрупала доста пари.

След една седмица Марена наминала пак към селото, за да види какво прави девойката с дара ѝ. Когато разбрала каква е работата, много се ядосала и разочаровала. Тя не знаела, че не Дека, а нейната алчна мащеха е измислила всичко това. Но вместо да развали магията, Марена решила да я промени. Потропала отново на вратата на девойката и без да ѝ поиска някакво обяснение, ѝ казала:

— Щом постъпваш така с дара ми, ето как ще го изменя. Каквото с първите лъчи на слънцето е оживяло, с последните пък да изчезне. И дордето с ризата си избродирана не срещнеш слънчевата светлина, дотогава дом да не намериш.

Същия ден мащехата отново продала стоката си на пазара. Вечерта обаче, щом слънцето се скрило, всичко изчезнало. Хората, излъгани, отишли да искат обратно парите си, но мащехата вече ги била похарчила. Затова, като нямало как да си върнат парите, те прогонили двете жени от селото.

Мащехата обаче не се отказвала толкова лесно. Тя имала нов план.

— Щом ще е така, ще станем пътуващи търговки — рекла тя.

Накарала Дека да избродира карета с два коня и топове плат. Когато на сутринта те оживели, тя натоварила плата в каретата и двете отишли в близкото село. Там тя продала стоката, купила с парите два истински коня и двете бързо отпътували към следващото село, където отседнали в странноприемницата. Мащехата се разхождала из селото, поговорила със селяните и разбрала какво им липсва.

Вечерта накарала Дека да избродира медни съдове. На другата сутрин ги продала и с парите купила истинска карета, с която заминали за трето село. Там пък доставили на хората самуни хляб, картофи и зеленчуци. И така, ден след ден те сменяли село след село, хан след хан, а ако някъде искали да останат повече, винаги продавали стоката си в последния ден, за да не ги заловят в измама.

Дека се чувствала много нещастна, че лъже хората, но много се страхувала от мащехата си и не знаела как да я накара да спре. Затова един ден решила, че не може да продължава повече така и когато мащехата излязла да обикаля поредното село, Дека се качила на единия кон и избягала. Решила била да намери магьосницата Марена, да ѝ обясни каква е работата и да я помоли да вземе дара си обратно.

Докато пътувала без посока, защото не знаела къде да търси магьосницата, на един кръстопът тя срещнала брат и сестра и ги попитала дали не знаят къде може да я открие.

— Знаем Марена. Тя живее в Кристалната гора. Въпреки че много пътува, все пак веднъж на всяка луна се прибира, за да нагледа къщата си и да си почине — казала сестрата.

— А знаете ли къде да намеря тази Кристална гора?

— Да — казал братът. — Ние пътуваме в същата посока. Ако искаш, тръгни с нас.

И така, тримата продължили заедно по пътя. Когато попитали Дека за какво търси магьосницата, тя им разказала историята си. Братът и сестрата много се заинтригували от странната ѝ дарба и я помолили да им я покаже. Така че вечерта Дека избродирала малка пъстра птичка. На другата сутрин, щом първите лъчи докоснали

небосклона, птичката оживяла, кацнала леко на един клон над тях и запяла.

— Каква прекрасна птичка — засмяла се сестрата. — И как хубаво пее.

— Да, прекрасна е, но с последните лъчи на слънцето животът ѝ ще свърши — казала Дека тъжно.

Сестрата завидела на Дека за дарбата ѝ. Тя не била злобна, но много ѝ се приискало и нейните бродерии да могат да оживяват. И тъй като след пъстрата птичка Дека отново спряла да бродира, една вечер, докато девойката спяла, сестрата откраднала иглата ѝ, като си мислела, че може би дарбата на Дека е скрита в нея. Избродирала червена ябълка, но на сутринта тя си стояла на ризата ѝ, не оживяла.

„Може би, тогава е в конците“, казала си сестрата и следващата нощ, докато девойката спяла, малко преди слънцето да изгрее, откраднала и тях. Седнала до тлеещия огън и забродирала жълта круша. За да не заспи преди да я е довършила, започнала тихичко да си пее.

Толкова се била залисала в бродерията, че не усетила как отнякъде изпълзяла мъгла и обгърнала малкия им лагер, докато не чула тихи стъпки зад гърба си. Обърнала се и видяла млада жена, облечена в дълга рокля, да се взира в нея.

— Много хубаво пееш — казала жената с мелодичния си глас.

Сестрата веднага разбрала, че това е Ендориел — господарката на мъглите. Тя все още била почти прозрачна, но мъглата около нея бързо се сгъстявала. Сестрата много се изплашила, скочила на крака и разбудила брат си и Дека.

— Скоро ли ще изгрее слънцето? — попитала ги Дека забързано.

— Само след няколко минути, но по това време на годината лъчите му вече са слаби и топлината му няма да може да разпръсне мъглата толкова бързо — казала сестрата.

Дека заровила в торбичката си.

— Бързо, иглата и конците ми! — задъхано каза тя, докато Ендориел ги гледала с дълбоките си, тъмни очи, и малко по малко ставала все по-плътна и реална.

Тогава сестрата, срам не срам, ѝ каза, че ги била взела.

— Няма нищо — каза Дека. — Подай ми жълтото.

Бързо и сръчно избродирала ярко слънце. Още довършвала последните му лъчи, когато бледата светлина на утрото докоснала хоризонта и слънцето оживяло, издигнало се в небето и засветило, топло и ярко, като веднага разтопило мъглата, а с нея изчезнала и Ендориел.

И до днес хората помнят този чуден ден, в който на небосклона светело не едно, а две слънца!

Сестрата искала да се отблагодари на Дека, че ги избавила от господарката на мъглите. Затова ѝ хрумнала една идея. Не знаела дали ще успее, но нищо не ѝ пречело да опита. Тя помолила Дека да ѝ даде отново иглата и конците си. След това всяка нощ, след изморителното пътуване, докато другите спели, тя бродирала. Накрая, в едно ясно утро, когато била готова, щом Дека се събудила, сестрата ѝ подарила нова риза с прекрасна бродерия. Дека я облякла и понеже не тя, а някой друг бил избродирал шевиците, щом слънцето изгряло, те не оживели. Така магията на Марена била разтурена. Братът и сестрата поканили Дека да живее при тях в голямата им къща и така тя се сдобила с нов дом и ново семейство.

След като баба доразказа приказката, Броа, който през цялото време беше драскал някакви неща на измачкан лист хартия, се надигна и каза на останалите:

— Мисля, че имам идея как да намерим Ендориел.

ГЛАВА 3

ДАНА

Дана лежеше на малка полянка в гората, загледана в небето. В здрача облаците бавно променяха формата си, рисувайки чудни фигури.

... Белезите по лицето и ръцете ѝ промениха формата си...

„Време е“ — помисли си тя, пъргаво скочи на крака, грабна лъка и стрелите си и се затича през гората.

Прецапа малка рекичка, изкачи се по стръмен хълм и се доближи до гъст храсталак. Легна по корем и запълзя под храстите. Внимаваше да не надраска ръцете си, целите покрити в дълги, виещи се линии, облечени в специално ушити ръкавици. Но нямаше как да покрие цялата си кожа. Пръстите ѝ трябваше да са винаги свободни и бързи, дори и в студените зимни дни.

Навътре в храсталака напипа плоска скала. Леко вляво — ето я дупката. Дана бръкна и ръката ѝ потъна до лакътя, а студът вътре защита по кожата ѝ. След малко измъкна ръка, в нея държеше убит заек.

Запълзя обратно заднишком. Преди да изпълзи навън, спря и се послуша. Когато се увери, че няма никой, излезе изпод храстите, скочи на крака и затича, като държеше заека в едната си ръка, а лъка и стрелите — в другата.

... Белезите по лицето и ръцете ѝ промениха формата си...

Дана отскочи вляво, пускайки заека в един храст наблизо, пъргаво прехвърли стрелите в другата си ръка, претърколи се към близкия камък и облегната на него, задиша тихо и се заслуша.

След малко по пътеката се чуха стъпки. Стъпка, стъпка, стъпка, стъпка — всяка втора провлачваше едва забележимо. „Броа“ — помисли Дана и въздъхна. Срещите с него, колкото и редки да бяха, винаги я нараняваха. Несъзнателно докосна белезите на лицето си — същите като белега на Броа, само дето неговият беше само един, а нейните — безброй виещи се линии по кожата ѝ. Бавно излезе иззад

камъка, за да не го стресне. Но Броа продължи по пътеката, без да я чуе или забележи.

„Странно — помисли Дана за пореден път. — Явно неговият белег не действа като моите. Или просто е твърде вгълбен в мислите си...“

— Броа! — подвикна му тя. Той стреснато се обърна.

— Дана — задъхано започна и тръгна обратно към нея, — трябва да дойдеш с мен. Бяхме при Саликия и трябва да пратим много скоро някой да търси камъка на ветровете. Според мен ти си най-подходяща. Ти най-добре можеш да оцеляваш сред дивата природа. Останалите сме просто обикновени селяни. Повечето от нас не са се отдалечавали от селото на повече от три дни. Искаме да съберем всички и да решим. Хайде, нямаме време, чакат ни в селото.

— Знам, че бяхте при Саликия. Но аз отдавна не живея в селото, Броа — каза Дана, като бавно отстъпи назад, по-далеч от него. — Нямам причина да идвам и да ви помагам.

— Мисля, че трябва да дойдеш. Проблемът ни е общ, този здрач и тъмнина подлудяват всички ни. Не е време да лежим на стари вражди и да се сърдим. Време е да обединим силите си.

Дана бавно се наведе и вдигна умрелия заек от храстите. Погледна Броа иззад рамото си. Дългата ѝ прошарена плитка изглеждаше черна в здрача, а белезите по лицето ѝ почти не се виждаха.

— Не, Броа, не дължа нищо на селото. Но не е само това. Не аз съм човекът, който трябва да замине. Тук трябва нещо повече от умения и оцеляване.

— Откъде си толкова сигурна? И откъде знаеш, че сме били при Саликия? Знаеш ли какво ни каза тя? Мисля, че е рано да решаващ, Дана. Ела с мен, сигурен съм, че можеш да помогнеш.

С едно движение Дана пусна заека, приближи се до Броа и го заразглежда отблизо.

— Колко угрижен изглеждаш и колко са се задълбочили бръчките по челото ти — тя нежно погали белега на бузата му. — Но и така си много хубав.

Броа стоеше и не смееше да мръдне. „Има нужда от уменията ми и затова ми позволява да го доближа толкова много“ — помисли тя. Погледът му неволно се отклони към белезите на лицето ѝ.

Дана въздъхна, а в очите ѝ се появиха сълзи. Тя бързо ги изтри със свободната си ръка и се отдръпна от него в плътните сенки на близко дърво.

— Знам, че не съм вашият човек. Белезите щяха да ми кажат, ако бях аз. Проследих ви до Саликия, видях, че отивате при нея тримата с Данил и онзи глупак Венел. Не можах да ви приближа много, защото Саликия щеше да ме усети, а тя никак не ме обича. Но ви чух какво си говорите по пътя на връщане към селото. Господарката на мъглите, камъка на ветровете. Оцеляване, умения — това няма да помогне тук. Не, трябва ви нещо друго. Ако аз бях човекът, белезите щяха да ми го кажат. Не, Броа, не съм аз... Сбогом.

Дана рязко се обърна и затича направо през храстите, сграбчвайки заека в движение. Бързо се стопи в здрача.

Броа остана сам в гората. Наблизо тревожно изкука кукувица. „Докога ли ще има все още кукувици в гората? Дали скоро всички няма да изчезнат като Дана в здрача?“ — помисли си той и забърза към селото, препъвайки се в тъмнината.

ГЛАВА 4

ВЕНЕЛ

Венел остави пещта да изстива, докато разглеждаше току-що изкования от него меч. „Този стана още по-добър от предишния“ — помисли си той. Бавно го завъртя с ръка, за да провери тежестта и баланса му. Мушна напред, после се отдръпна в защитна позиция с меч над главата. „Да, определено е с добър баланс“. Малко по малко забърза движенията си, клякаше пъргаво, изправяше се и промушваше въздуха с острието, а после ловко се отдръпваше назад. Мечът летеше около него, като минаваше на милиметри от висящите вериги и въжета, но Венел добре познаваше разположението им в ковачницата на баща си.

„Може би един ден старецът ще се гордее с мен и с това, че сам се научих да правя мечове. Неведнъж ми е казвал, че имам талант да работя с металите. Ето, сега ще мога да му покажа, че талантът ми е по-голям дори от неговия. Той никога не е правил меч“.

От поколения родът на Венел бяха ковачи. Баща му Трогур, и дядо му преди това, изработваха брадви, подкови, части за каруци и какво ли още не. Но никога оръжия.

Още от малък на Венел му бяха интересни приказките за смелите юнаци, които ловко си служеха я с меч, я с копие или боздуган, побеждаваха чудовища и спасяваха красиви девойки. Когато баща му започна да го учи на занаята, Венел поиска да направят меч. Баща му каза, че мечът е нещо напълно безполезно за тяхното село и че може да донесе само мъка и беди. Венел го попита отново година по-късно, когато понапредна с работата в ковачницата, но баща му се ядоса и му забрани да изработва каквито и да е оръжия, като си мислеше, че с това ще сложи край на споровете.

Но Венел беше упорит. Той се разсърди на баща си и реши тайно от него да изработи меч. Затова започна да се опитва скришно да наподобява картинките в старите книги с приказки, които намираще в селото.

И тогава късметът му се усмихна. Един ден, докато търсеше нещо на тавана на къщата, той намери стар, прашасал вързоп, а в него — вехта книга. В нея бяха описани най-подходящите метали за изработката на различни видове остриета, имаше и разнообразни схеми, а също и описание на бойни техники и позиции. Венел се побърка от радост и нямаше търпение да опита новите знания. Едва изчака няколко дни, докато баща му замине по работа до съседно село. Старият ковач познаваше добре сина си и буйния му нрав и му остави много неща за вършене, за да го държи зает и да няма време за глупости. Но Венел беше сръчен. Той свърши работата си бързо и се захвана да изработва едно от остриетата, описани в старата книга.

Оттогава бяха минали няколко години. Венел вече беше изковал няколко меча, които държеше на тайно място под дъските в стаята си, за да не ги намери баща му. Знаейки, че сега всички са заети с последните вести от посещението при Саликия, той не очакваше Трогур да слезе в ковачницата и затова реши да довърши последното острие.

Вратата рязко се отвори. Венел изпусна меча и той издрънча на пода. Ядоса се, че се е отнесъл толкова много с упражненията и е позволил да го изненадат. Погледна стреснато към вратата, очаквайки да види баща си, но вместо това там стоеше Броа и се взираше в него навъсено. До него стоеше баба Стас и тежко се подпираше на ръката му. Броа погледна силното тяло на Венел, а след това и падналия до крака му меч.

— Видях, че коминът пуши и реших, че Трогур е тук. Не знаех, че изработвате оръжия.

— Не изработваме — каза Венел сконфузено, като се опитваше да избути колкото може по-незабелязано оръжието под тежката маса.

— Както кажеш — каза Броа и разсеяно огледа помещението. — Хайде, извикай баща си и елате. Време е.

Венел се усмихна на себе си. Време беше. Скоро щеше да се вземе решение кой да тръгне да търси Ендориел, господарката на мъглите. А кой беше по-силен, по-издръжлив и по-подходящ от него самия?

ГЛАВА 5

РЕШЕНИЕТО

Цялото село се беше събрало, за да види кого ще избере селският съвет да тръгне да търси господарката на мъглите. Беше сутрин. Или поне трябваше да бъде — не ставаше по-светло от вечерен здрач. Слънцето изобщо не се появяваше.

Всички от селския съвет стояха на една невисока дървена платформа. Останалите се бяха скупчили пред нея и ги гледаха мълчаливо и мрачно. Баба Стас седеше на един стол, загърната в дебело одеяло. Броа, наведен към нея, шепнеше нещо на ухото ѝ. След малко се изправи в цял ръст и заговори със силния си глас:

— По изключение, този път няма да реши селския съвет, а всеки ще има право на глас, тъй като става дума за съдбата на цялото село. Имаме три предложения за това кой да тръгне да търси господарката на мъглите. Първото е Дана, ловкинята. Второто е Венел, синът на ковача Трогур. И третото е Данил, овчарят.

Сред хората се чу шепот. Венел гледаше доволно. Майка му стоеше до него. С тревожно изражение тя го хванаха за ръката, за да му попречи да се качи при Броа, но той лесно се освободи и с ловко движение скочи на платформата. Трогур, старият ковач, го гледаше навъсено от тълпата.

Данил, от своя страна, изглеждаше много объркан. Хората го потупваха по рамото с облекчение, че не са те предложени и го побутваха към платформата. Накрая се качи и той.

Дана я нямаше.

Броа ги огледа и продължи:

— Избрахме Дана, защото има най-големи умения да оцелява в дивата природа. Избрахме Венел... всъщност не го избрахме, а той сам се предложи — на това Венел се намръщи. — Избрахме Данил, защото той е на подходяща възраст, нито твърде млад, нито стар, няма семейство, има добри умения в проследяването и намирането на

изгубени животни... Не е създавал проблеми на никого в селото, добър човек е.

— Броа, в тази ситуация нямането на семейство не е голям плюс — чу се женски глас от тълпата. — Защо не тръгнеш самият ти? Трябва ни стабилен човек, който ще може да се справи на дълъг път, а след това и с господарката на мъглите, а не кой да е.

— Аз също бях предложен, но смятам, че не съм подходящ. Отделихме много време, за да помислим над преданията за Ендориел, които знаем. Това е що-годе цялата информация за нея, с която разполагаме, и затова мислим, че нямаме избор, освен да им се доверим. От легендите разбрахме, че господарката на мъглите я привличат песните, няма значение дали са изпети, или изсвирени. За Данил знаем, че и пее, и свири на кавал добре, всеки го е чувал по високите планински пасища и в студените зимни вечери край огнището. Същото знаем и за Дана и затова за мен те са двете най-подходящи предложения.

— Да отиде Дана! — чу се мъжки глас. — Щом може и да пее, значи чудесно отговаря на изискванията. От това, с което разполагаме, тя е най-близо до воин.

В този момент Венел измъкна иззад гърба си новия си меч — беше го закрепил там с няколко въжета и плат и го беше прикрил с наметалото си — и започна умело да го размахва. Всички ахнаха изненадано. Само Трогур още повече се намръщи.

Броа го гледаше изпод вежди. Думите на Дана прозвучаха в главата му: „Венел е глупак“. „Така е, Дана, глупак е...“ — помисли си Броа. Незабелязано той вдигна малко камъче и го хвърли към Венел, като го уцели зад ухото. Младежът се стресна и изпусна меч.

— Венеле — прогърмя гласът на Броа, — имаш талант и ако продължиш да се упражняваш, ще станеш добър с меч. Но освен техника трябва и друго — хладнокръвие и смелост. Сигурен съм, че някой ден ще намериш приключението, което желаеш толкова много, но този път мисля, че не си подходящ за задачата. Предлагам Венел да отпадне.

Хората закимаха. Венел ги огледа дръзко и накрая, като нямаше какво друго да направи, скочи ядосано от платформата и се затича нанякъде с меч в ръка, блъскайки се във всеки, който се изпречи на пътя му. Баба Стас го изгледа със съчувствен поглед.

— Ех, младост... — промълви тя на себе си и се усмихна.

Броа се огледа. Освен селския съвет, на платформата беше останал само Данил, който се чудеше как да се скрие зад стола на баба Стас. Гласът на Броа отново прогърмя:

— Говорих с Дана. Тя отказва да тръгне да търси господарката на мъглите. Може би, ако много настояваме, ще успеем да я убедим, но лично аз се съмнявам в това. И така, последното ни предложение остава Данил. Всички го познаваме като честен човек.

— Все още ми дължи десет яйца и една делва мляко — чу се глас от тълпата. Данил погледна натам.

— Задяваше жена ми! — чу се друг глас.

— Това беше преди да се оженим, глупако!

— Няма значение!

— А на мен веднъж ми събори оградата, като се беше напил една вечер! — чу се друг глас.

— Маро, това беше преди сто години, а и нали после ти се извини сто пъти и я поправи?

Хората заизреждаха и други „беди“, които Данил им беше причинил, като говореха един през друг.

Дядо Ден, който беше седнал наблизко на земята, стана, вдигна едната си ръка и извиси глас над всички:

— Намери козата ми, която се беше изгубила една късна есен преди няколко лета. Два дни я търси из планината, но успя да я открие преди вълците. Ако не беше той, не знам как щях да изкарам зимата.

Всички се смълчаха и се обърнаха към съсукрения дядо.

— На мен пък винаги идва да ми заколи кокошката, като го помоля. Виждате ли, аз не мога сама, жал ми е — каза една баба.

— Спаси сина ми пролетта в Големия вир. Момчето влязло да поплува, но от студа крака му се схванал, та щеше да се удави. Данил случайно минавал наблизко.

— Помогна ми да пренеса всичкото сено за кравите ми. Аз сама нямаше да смогна преди да падне сланата. Нали мъжът ми умря, та много работа се отвори, не можах да я свърша цялата.

— Поправи ми покрива, нали преди няколко зими течеше.

Данил ги гледаше смаяно. Винаги се беше смятал за съвсем обикновен и дори затворен човек. Все пак не отказваше да помогне,

ако беше по силите му и нямаше друга по-важна работа. Отдавна беше забравил за всички тези случки.

Броа продължи:

— Смятаме, че като изключим Дана, от всички нас Данил е най-подходящ да тръгне. Той няма семейство, за което да се грижи. Най-добър е от нас в търсенето и проследяването. Това би трябвало да му помогне да намери господарката на мъглите и камъка на ветровете. Не е правил зло на никого. Има ли някой, който е против?

Хората се споглеждаха, но никой не се обади.

— Има ли други предложения?

Отново последва мълчание. Данил беше пребледнял, облегна се с една ръка на стола на баба. Не намираше думи, които да изрече.

— Имаш ли да кажеш нещо, Даниле? — чу се грачещият глас на баба Стас.

— Но аз... — започна той дрезгаво и се покашля, за да прочисти гърлото си. — Но аз не знам къде да я търся, нито как да я победя. Не зная дали ще мога се справя...

Броа сложи тежката си ръка на рамото му и каза с мек глас:

— Никой от нас не знае. Никой от нас не се е изправял пред такава сила и пред такава задача. Съветът мисли дълго и смята, че ти си най-подходящ. Няма да си сам, всичките ни мисли и надежди ще са с теб.

— Мен ако питаш, съвсем сам ще съм си...

— Даниле, сега можеш да се откажеш, ако така решиш. Но помисли какво значи това за селото. Помисли има ли по-подходящ от теб. Съдбата на всички ни е заложена на карта. Без слънцето и дъждание дълго няма да оцелеем. Изборът е труден, задачата е тежка, но невъзможни неща няма. Трябва да решиш сега. Съгласен ли си да тръгнеш да търсиш Ендориел?

Данил се вгледа в Броа с разтревожен поглед. Видя решимостта в очите му, убедеността, че той е човекът, който трябва да отиде. Погледна към събралите се селяни. Всички го гледаха с надежда, някои му се усмихваха окуражително. Баба Стас протегна кокалестата си ръка и го хвана за китката. Данил поглед нанадолу към нея. В мътните й старчески очи видя увереност и надежда. Надежда за селото им, за бъдещето, за слънце и дъжд.

— Ще отида... — прошепна той.

— Чудесно! — плесна с ръце Броа и с това обяви края на събранието. — Утре тръгваш.

След това сграбчи Данил за рамото и го подкара към къщата на баба. Другите от селския съвет останаха, за да разговарят с хората. Само Катрина хвана баба под ръка, за да ѝ помогне да стигне до къщата си.

ГЛАВА 6

ОТПЪТУВАНЕТО

Рано на другата сутрин, в сумрака, Данил лежеше на пода в една от стаите в къщата на баба Стас, върху няколко овчи кожи, завит с дебело вълнено одеяло. Някъде из селото изкукурига петел. При нормална сутрин зората щеше да е пукнала и скоро слънцето щеше да изгрее, но сега все още беше съвсем тъмно. Малко по-късно щеше да се появи дрезгавият сумрак на дневния здрач.

Петелът изкукурига пак, някак въпросително, сякаш се чудеше защо след сутрешната му песен слънцето все още не изгрива.

Вчера цял следобед Броа и Анеако приемаха добри пожелания и дарове от селяните. Всеки искаше да изкаже почитанията и благопожеланията си на Данил, който така смело се беше съгласил да тръгне да търси най-страшната магьосница от всичките им предания.

„Смело се съгласил да тръгне ли? — мислеше си Данил. — Нима имах друг избор? Нима можех да изоставя съселяните си? В крайна сметка, ако не тръгна, всички ще загинем. Не мисля, че можем да изкараме още дълго време без слънце и дъжд. Запасите ни от храна ще свършат, реките вече са започнали да пресъхват. Дори вековният дъб изсъхва, как бихме издържали ние? Може би, ако аз не успея да я надвия, после ще изпратят някой друг, който да свърши работата. Дори и да се проваля, все още ще има надежда за хората. Може би Венел ще порасне и тогава ще изпратят него?“ Такива мисли спохождаха Данил цяла нощ, докато се въртеше в постелята си и не можеше да заспи.

Вратата на стаята му се отвори със скърцане. Показа се главата на Броа:

— Е, успя ли да поспиш?

Данил само поклати глава.

— И ние също — усмихна се Броа уморено. — Е, всичко е готово за тръгването ти. Готов ли си? Нали не си се отказал?

Данил поклати глава отново, стана и двамата с Броа отидоха в другата стая. Там се сбогуваха с баба Стас и Катрина. Баба му даде

вълнен шал, за който казваше, че сама е тъкала на младини. Сигурно беше вярно, тъй като изглеждаше доста стар и изтънял на места.

— Ще ти топли добре — каза тя.

Катрина му подаде книга с приказки. Забързано и объркано му разказа историята ѝ — баба ѝ, майката на нейната майка, не била от този край. Можела да чете, да пише и да рисува много красиво и много обичала приказките.

— Тя сама е нарисувала и написала историите в тази книга, когато се родила голямата ми сестра. После сме се родили аз и брат ми и мама ги четеше на всички. Като бяхме малки, обичахме да я разглеждаме, да прекопираме картинките и да преписваме буквите. За съжаление никой от нас тримата не наследи таланта на баба за рисуване.

Някои от приказките бяха от родния край на бабата на Катрина, а други беше научила, след като се оженила и заживяла в тяхното село.

— Катрина, не мога да приема такъв подарък — каза Данил и ѝ подаде обратно красиво изрисуваната книга. — Той ще е по-ценен за теб и семейството ти.

Катрина спря ръката му, затвори очи и поклати посивялата си глава.

— Снощи сънувах баба. В съня ми тя ми каза, че трябва да ти дам книгата. Пази я и дано ти помогне с нещо — след това се обърна и си тръгна.

Данил излезе пред къщата. Броа го потупа по рамото и му подаде две платнени торби, пълни с храна за из път.

— Взе си кавала, нали?

Данил кимна.

— Това е от мен — и му подаде малък дървен компас. — Дано ти помогне да намериш Ендориел, дано после те заведе до камъка на ветровете, а накрая и обратно при нас. Всички разчитаме на теб, Даниле... И още нещо... Ако видиш някъде малката ми дъщеричка, Ая, която се изгуби в пещерите на А'грот, нали си спомняш? — Данил кимна. — Е,... ти знаеш какво да направиш. Саликия казва, че тя е жива. А аз просто не мога да се откажа от нея и надеждата, че един ден... ще я намерим — Броа изглеждаше смутен, което беше неприсъщо за него.

— Ако я срещна, ще направя всичко възможно да я върна, Броа. Обещавам.

Броа му подаде още нещо, дълго и омотано в стари парцали.

— С Трогур искахме да намерим Венел и да го убедим да ни даде меча си, но не можахме да го открием никъде. Тогава се сетих за този меч. Той е много стар и всъщност никой не си спомня как е попаднал в селото ни. Отдавна никой не се е грижил за него. Нямах време да го почистя и наточа. Все пак, мисля, че ще е добре да го вземеш.

Данил пое вързопата и го размота. Парцалите бяха проядени, а мечът, увит в тях, зацапан и потъмнял.

— Но аз не знам как да го използвам... — каза той.

Броа сложи ръка на рамото му.

— Никой от нас не знае. И съм сигурен, че срещу Ендориел не ще ти помогне, но може би ще ти потрябва по време на пътуването ти.

Данил прибра всичко в торбата, завърза мечата на гърба си, взе си довиждане с Броа и изчезна в сутрешния мрак по посока изток, по посока Елгора, планина със стари, гъсти гори и стръмни, високи скали, в която често падаха мъгли. Надяваше се там да срещне Ендориел, господарката на мъглите, да я победи и да разбере от нея къде да открие камъка на ветровете.

ГЛАВА 7

СРЕЩИ

Гората беше притихнала и мрачна. Отвреме-навреме изшумоляваше храст, понякога изплашена птица отлиташе надалеч с шумно пърхане.

Два дни бяха минали, откакто Данил напусна селото и тръгна по дългия път към Елгора.

Ето, отново вляво зад него изшумоли нещо. Той се правеше, че не чува шума и не се обърна. Отвреме-навреме, уж разсеяно, поглеждаше встрани и оглеждаше гората зад себе си с периферното си зрение.

Усещаше, че някой го следи.

„Скоро трябва да спра за през нощта“ — помисли си той. Потрепери. „От студа е“ — опитваше се сам себе си да убеди. Но всъщност усещаше, че някой го наблюдава и от това по гърба му ползваха тръпки.

Под една висока скала наблизко, Данил откри просторна ниша. До нея беше паднал голям прекършен дънер. Той начупи изсъхнали клони и запали огън. „Няма смисъл да се крия. Който и да върви след мен, много добре знае къде съм. По-добре да се стопля“. Седна, размота стария меч, който Броа му беше дал, и го сложи на земята до себе си, но така, че да не се вижда. След това хапна и извади книгата на Катрина. На корицата беше нарисувана жена в дълга, тъмна рокля, с меч в ръка. Зад нея се извисяваше мрачен замък, който изглеждаше сякаш е изтъкан от хиляди паяжини, а очертанията му се губеха в мъгла. Данил отгърна на случайна страница. Тя беше изписана с равния почерк на бабата на Катрина.

— „Момичето, което обичало да лъже“ — прочете Данил заглавието, изписано най-отгоре на страницата с големи букви, старателно украсени с разноцветни заврънтулки.

„Тази не я знам“ — помисли той и зачете.

Имало едно време едно малко момиченце на име Кариша. То било с добро сърце и никак не било злонамерено, но много обичало да лъже. Всяка дума, която изричало, била лъжа, и то без никаква особена причина.

Родителите му се опитвали да му обяснят, че от лъжливите думи полза няма, че те са хвърлени на вятъра, но без никакъв успех.

Виж, Кариша, ако си загубила любимата си играчка — търпеливо обяснявал баща ѝ, — и ме попиташ „Тате, виждал ли си играчката ми някъде?“ — ако аз съм я виждал и ти кажа истината, ще я намериш много по-бързо, отколкото ако те излъжа, че не знам къде е.

Но Кариша не можела да разбере и продължавала да лъже. Всички хора в селото си били патили от лъжите ѝ. Те започнали да не дават на децата си да играят с нея, за да не се научат и те да лъжат. Вече никой не я слушал какво казва и не вярвал на думите ѝ.

Един ден се случило към селото да намине магьосницата Марена, която била много привързана към обикновените хора и техните съдби и обичала да им помага. Тя разбрала за малкото момиче и това, че то много лъжело, заради което другите деца не искали да играят с него, и че то се чувствало много самотно. Затова решила да го изпита и да се опита да му помогне.

Тя знаела, че всеки обед момиченцето отива до нивата, за да занесе вода на баща си. Марена се предрешила като стара баба и зачала на горската пътечка, която водела от селото към нивите.

Скоро момиченцето се появило, носело торбичка през рамо.

— Здравей, чедо — казала бабата, като се подпирала изморено на тоягата си. — Баба е минала дълъг път и е

много жадна. Имаш ли да ѝ дадеш малко водичка? Ще ти се отблагодаря.

На момиченцето му станало много чудно как ще му се отблагодари бабата, но не могло да се насили да каже истината.

— Не, нямам бабо — отвърнало то, въпреки че в торбичката си носело мях с вода.

— А има ли тук наблизо рекичка, та да пия от нея? — попитала бабата. Устните ѝ били напукани, изглеждала слаба и отпаднала. Момиченцето обаче, вместо да посочи към посоката, където била рекичката, посочило в обратната.

— Ей натам, ако вървиш, скоро ще я стигнеш — казало то и затичало нататък по пътеката.

Магьосницата все още предрешена като стара баба, тръгнала в посоката, посочена от Кариша. Тя не знаела дали там наистина има река, или не, и трябвало да провери, за да разбере дали момичето отново е излъгало. Повървяла известно време и стигнала до пропаст — от вода нямало и следа.

Тогава магьосницата върнала нормалния си вид и като застанала над дълбоката пропаст, бръкнала в торбата си и извадила оттам малко камъче. Доближила го към устните си и му зашепнала:

*Ветре, ветре, над Кариша бди,
невярна дума да не промълви!*

И хвърлила камъчето в пропастта. Докато летяло надолу, то започнало бързо да се рони и се превърнало във вятър, който, освободен от заспалия си, вкаменен вид, бързо полетял над горите и дърветата, заиграл се с клоните и тревите, а после забързал да намери малкото момиченце.

От този ден, когато момиченцето изричало лъжа, вятърът грабвал думите му и ги отнасял надалеч, така че никой да не може да ги чуе. В началото всички си помислили, че детето е онемяло.

— Туй е защото само лъжи говореше — обсъждали селяните. — Това е нещо като възмездие и наказание. Малко ли хора са си патили от думите му? Помните ли като излъга, че е видяло Пеко да краде овцата на Баян, та те се скараха и се сбиха, а после се оказа, че просто се е изгубила и се намери? Ц-ц-ц.

Момичето било много нещастно. И преди хората го избягвали, а сега се чувствало още по-самотно. Всеки път, като изричало нещо, задухвал вятърът, отнасял думите надалеч, и нашепвал в ухото му „Опитай се да кажеш истината. От лъжливите думи полза няма. Те са думи, хвърлени на вятъра“. Кариша се ядосвала на вятъра, че краде думите ѝ и се опитвала да го хване, да го изгони, подскачала наоколо и хващала въздуха с ръце. Но можеш ли да хванеш вятъра?

— Полудяла е — казвали селяните. — Ц-ц-ц...

Но колкото и да се сърдела на вятъра, Кариша скоро разбрала, че не може да се пребори с него. Трябвало или да живее така, без да може да разговаря с останалите хора, или да започне да казва истината. И така, малко по малко, тя започнала да изрича все по-малко лъжи и все повече истини, които вятърът не отнасял и можели да се чуят от всички.

— Чудо! — казвали хората. — Тя проговори! Ц-ц-ц!

Не минало много време и децата пак искали да си играят с нея. Тя разбрала, че като говориш истината, добиваш истински приятели. Оттогава вече никога не изрекла дума, която е лъжа.

Когато остаряла, много хора ходели при нея за съвет, защото знаели, че каквото им каже — ще е истина.

Данил внимателно затвори книгата и я прибра. След това се изтегна до огъня, затвори очи и бързо се унесе. Беше прекарал много дни и нощи по планинските поляни и беше свикнал да спи на открито, да има лек сън и да се събужда и при най-малкия шум.

Затова веднага се събуди, когато по някое време наблизко изпука счупен клон, но не отвори очи, а продължи да лежи неподвижно. Огънят прашеше съвсем слабо, скоро щеше да догори. „Значи не е минало много време. Дървата, които запалих, не бяха дебели“. Чуха се тихи стъпки, а след малко отляво и търкане на дреха в скалата. Данил хвана дръжката на меч. Стъпките спряха за миг и после внезапно някой се затича към него. Данил скочи на крака с меч в едната си ръка, а с другата си ръка хвърли сух клон в огъня, за да увеличи светлината. Срещу него проблесна острие и замахна към главата му. Движението беше бързо, но доста неточно и той с лекота се отдръпна встрани.

Сухият клон се запали и освети нишата. Срещу Данил стоеше Венел, с новия си меч в ръка, закрил очи от светлината на огъня. Данил го изглежда недоумяващо.

— Венеле, какво правиш тук? И защо ме нападаш?

— Искам да ти покажа, че съм по-добър от теб и трябваше мен да изберат — задъхано каза той, хвана меч с две ръце и го вдигна над главата си, но някак несигурно.

Данил поклати глава и свали ръката си, като подпря стария меч в земята.

— Не се съмнявам, че си по-добър от мен, аз изобщо не знам как да го използвам. Но какъв е смисълът? Това ще промени ли избора на останалите? Или си решил да ме убиеш и да заемеш мястото ми?

Венел потрепери, млъчеше и гледаше мрачно в Данил.

— Досега не си се изправял срещу друг човек, нали?

— Срещу кого да се изправя в това глупаво село, в което нищо никога не се случва? — кресна Венел.

— Да не мислиш, че съм искал да изберат мен, че съм искал да тръгна да търся Ендориел? Щом си толкова загрижен за селото и мислиш, че си по-подходящ от мен за тази задача, защо просто не ме оставиш да продължа към Елгора, а ти да тръгнеш да я търсиш някъде другаде? Едва ли шансът ти да я намериш ще е по-малък от моя, въпреки че мен ме е избрал селският съвет?

— А ти защо не ме оставиш аз да ида вместо теб?

Данил го загледа замислено, но накрая поклати глава.

— Не мога да не отида, дал съм дума — след това бавно седна до огъня, като постави меча до себе си и следеше движенията на Венел с крайчеца на окото си. — Венеле, ти си в много по-изгодно положение от мен. Аз най-вероятно съм вече обречен. Не мога да си представя как бих победил господарката на мъглите, дори да я намеря. А ти можеш да тръгнеш накъдето те отвее вятъра, даже не е нужно да търсиш нея. Можеш да търсиш каквото си поискаш. Знам, че баща ти иска да наследиш ковачницата му и да останеш в селото, но в крайна сметка решението трябва да е твое.

Венел отпусна ръката си и седна тежко срещу Данил.

— Лесно ти е да го кажеш. Не от теб се очаква да продължиш занаята и рода на ковачите в селото.

— А с какво щеше да ти помогне, ако бяха избрали теб, а не мен?

— Данил хвърли още един дебел клон в огъня.

— По дяволите! — Венел удари ядно с юмрук лявата си длан. След това стана рязко и започна да обикаля в тясното пространство между дъното на нишата и огъня. — Разчитах да ме изберат. Така всичко щеше да се нареди, аз щях да тръгна и баща ми нямаше да може да ме спре. Не знам защо избрах теб, та ти не можеш да държиш меч, разбираш само от овце... Но станалото — станало — Венел се втренчи с решителен поглед в Данил, след това вдигна меча си от земята, прибра го в кожената му ножница и го завърза на гърба си. Данил го погледна озадачено.

— Къде тръгна?

— Отивам на запад.

— Сега? Защо не изчакаш до сутринта?

— Чаках достатъчно — каза Венел и изчезна в мрака.

Данил се загледа замислено натам, накъдето Венел беше изчезнал. Вятърът шумолеше в сухите листа на дърветата и донасяше мирис на изсъхнали треви.

— Не се стряскай — чу глас зад себе си и, разбира се, се стресна. Скочи на крака и се обърна с меч в ръка. Зад него стоеше фигура, полузакрита в сенките навън, облечена в криво защити едно за друго парчета кожа. На бедрото ѝ висеше дълъг нож с рогова дръжка. На

едното ѝ рамо се спускаше дългата ѝ посивяла коса, хваната с тънки кожени ремъци на няколко места, за да не се разпилява.

— Дана? — възкликна Данил.

Тя приближи бавно и седна в далечния и най-тъмен край на нишата.

— Не исках да те стресна.

— Ами тогава да беше вдигнала малко шум на идване. И ти ли си дошла да отнемаш задачата ми?

Данил не знаеше какво да очаква. Не беше виждал Дана повече от петнадесет години. Или може би двадесет? Откакто тя и Броа заминаха да търсят някакви дяволски треви за магьосницата Саликия, а после се върна само Броа, със странния белег на лицето си, който понякога променяше формата си. Дана така и не се върна в селото, макар че всички знаеха, че живее някъде в горите наоколо. Броа не желаше да разкаже на никого какво точно се е случило, колкото и да го разпитваха.

— Не съм дошла за това, Даниле. Вече отказах на Броа, когато дойде да ме търси и не съм променила решението си.

— Защо тогава?

Дана седеше и гледаше в тъмнината навън. Огънят хвърляше бледи сенки върху едната страна на лицето ѝ.

— Защото трябва да ти дам нещо — каза тя и бавно стана. Приблѝжи се към огъня, извади малък вързоп, увит в кожи, и го подаде на Данил. Той го взе и го разви. Вътре имаше кавал, подобен на неговия. Дана се върна обратно до края на нишата и седна на същото място. Огънят хвърляше странни отблясъци по лицето ѝ. То изглеждаше покрито с дълги линии, които сякаш бавно променяха формата си. Данил я гледаше в недоумение — дали това беше игра на светлината?

Дана затвори очи, въздъхна тежко и кимна с глава. „Добре, ще му разкажа“ — промърмори тихо на себе си. На няколко пъти изглеждаше сякаш ще заговори, но спираше. Накрая, без да го поглежда, каза:

— Преди много години, Даниле, както вероятно знаеш, двамата с Броа тръгнахме на дълго пътуване. Когато Броа бил само на четири годинки, се разболял от тежка болест. Опитали всичко, но той не оздравявал. Накрая били принудени да го заведат при Саликия. Вещицата приготвила отвара за него и обещала, че тя ще го излекува.

Но поискала нещо в замяна. Трябвало, когато Броа порасне, да отиде и да ѝ донесе едни много редки треви, които се срещали само на западните склонове на Андаегил. На такова място растели те, че никаква друга светлина не ги огрявала освен тази на залязващото слънце. И така, вечер след вечер, в тях се трупала огромна сила.

Майката на Броа, благодарна за отварата, обещала вместо сина си, че когато той стане на двадесет години, ще отиде и ще набере от тревите. Саликия ѝ дала един дървен медальон, който той трябвало да носи по време на пътуването си.

И така, Броа оздравял и пораснал със знанието, че един ден ще трябва да иде и да изпълни заръката на Саликия, за да ѝ се отблагодари.

Случи се така, че когато Броа беше на двадесет, ние се обичахме, и за да не се разделяме за дълго, аз реших да тръгна заедно с него да намерим тревите. Никой от нас не мислеше, че нещо лошо може да се случи.

Вървахме дни наред. Накрая стигнахме мястото, където те растяха. Саликия изрично беше заръчала да се наберат по залез, когато силата им е най-голяма, и да се взимат само стръковете, без да се изтръгват корените. Броа трябваше и да им се извини, че ги къса, и да им благодари — това ни се струваше много смешно. Въпреки това изпълнихме точно заръките. Набрахме от тревите и тръгнахме обратно. Но скоро, преди да се отдалечим много, стана съвсем тъмно и трябваше да спрем да пренощуваме.

На сутринта се събудих и се огледах. Бяхме спали във висока трева на един склон близо до мястото, където растяха тревите. Чувствах се странно, главата много ме болеше и сякаш беше пълна не само с моите мисли, а и с други, нови, непознати и чужди. Бях объркана и замаяна. Погледнах към Броа и изпитах леко гъделичкане по кожата на ръцете си, сякаш нещо лекичко ме докосваше. В един миг почувствах това, което той чувстваше — разбрах, че много ме обича, но... освен мен обича и друга жена! Ужасно се разстроих и започнах да го удрям. Той се събуди и объркан хвана ръцете ми, за да ме спре. Постоянно повтаряше: „Дана, лицето ти, какво е станало?“

„Какво е станало?“ — отговориха моите мисли като ехо. Щом помислих това, в един миг разбрах, че тревите на това място, макар и не толкова силни като другите, които набрахме за Саликия, също

притежават сила. Разбрах, че дървеният медальон на Броа го е предпазил от тях, но мен ме бяха омагьосали. По лицето и ръцете ми се появиха тези дълги линии, като татуировки, които реагират на мислите ми и ми казват разни неща... неща за другите хора, неща, които предпочитам да не знам. Броа също беше получил такъв белег, но само един, на мястото, където ръката ми беше докосвала лицето му, докато бяхме спали през нощта.

По най-бързия начин тръгнахме към дома на Саликия. Бързах с надеждата, че тя може да ми помогне, да ме направи каквато бях преди. Не можех да погледна Броа, като знаех за другата жена. Той ме уверяваше, че много ме обича и аз знаех, че е вярно, но не исках да го делия с никого.

Наближихме поляната, на която е къщата на магьосницата. Броа ми каза, че ще ме чака в гората и ми подаде торбата с тревите. Разтреперана, пресякох поляната. Саликия беше пред дома си и се взираше към мен.

— Момиче, какво си направила? — попита ме тя и заразглежда лицето ми. Звучеше странно да го чуя от нея, знаеш, че самата тя прилича на малко момиче. Броа ме беше предупредил за това.

Объркано ѝ разказах какво се беше случило и ѝ подадох торбата с тревите. Тя зацъка с език и заклати глава. След това се свлече на земята и очите ѝ от чисто черни станаха бели. Ужасно се изплаших, помислих, че ще ме омагьоса и понечих да избягам, но тя ме сграбчи за глезена, дръпна ме на земята и аз паднах. След миг Саликия се надвеси над мен и ми каза:

— Тревите на онзи склон са те харесали и са ти направили дар. Те не знаят, че главите на хората са пълни с ненужни и объркани мисли и за теб това ще е по-скоро проклетие. Единственият ти шанс да се справиш, е да се научиш да не мислиш.

Гледах я объркана.

— Да не мислиш — повтори Саликия с детското си гласче. — Спри! — После се засмя и добави: — Е, не постоянно, но поне през повечето време.

— Но, Саликия, не може ли просто да им върна този дар и да си бъда като преди?

Саликия заклати глава. След това се позамисли и каза:

— Сещам се, че има един начин — влезе забързано в къщата и след малко излезе, като държеше кавал. — Този кавал е вълшебен. Сега той спи и не може да ти помогне, но ще дойде ден, когато ще се събуди и ти ще трябва да избереш дали да го използваш за себе си и да станеш пак както преди, или да го дадеш на този, който също ще има нужда от него.

— Кога ще дойде този ден, скоро ли? — попитах.

Саликия само вдигна рамене и каза:

— Кой знае? Аз не знам.

Белезите също мълчаха.

Попитах я каква отплата иска за кавала. Тя каза, че когато денят дойде, каквото и решение да взема, ще платя по един или друг начин, но не на нея. Каза ми, че когато взимаш нещо, трябва и да дадеш нещо, но не задължително на този, от когото взимаш. Че понякога ние дори не осъзнаваме, когато плащаме за нещата, които сме поискали и сме получили. Понякога плащаме горчиво, затова и трябва да внимаваме какво искаме. Колкото по-голямо нещо искаме да получим, толкова повече ще трябва и да платим за него. Тогава не я разбирах напълно и тя не пожела да ми обясни нищо повече.

Тръгнах си. Броа ме чакаше в гората. Но мислите ми за него предизвикваха отговори, които предизвикваха още мисли и още отговори. Беше непоносимо да остана до него, затова още същата нощ, докато той спеше, аз си тръгнах.

В началото постоянно се опитвах да засвирия на кавала. Но той беше ням, не можех да изтръгна никакъв звук от него. Дарът на тревите ме побъркваше. И накрая разбрах, че кавалът няма да засвири и изборът ми е или да спра да мисля, или да полудея.

Дана замълча. Вятърът тихо шумолеше в короните на дърветата. Някъде наблизо избуха бухал.

— И така, миналата нощ белезите ми казаха, че моментът е дошъл. Че ти имаш нужда от кавала, за да намериш господарката на мъглите. Че кавалът се е събудил и е готов да засвири. Че ако реша, мога да го ползвам за себе си и да бъда пак като преди. Или да го дам на теб. Сега разбирам, че това е бил начинът Саликия да ти го даде. Чрез мен.

— Откъде е знаела, че няма да го задържиш за себе си?

— Не е знаела, но е трябвало да рискува. Може би е видяла нещо в мен и е разбрала, че няма да го задържа за себе си, когато става въпрос за съдбата на цялото село.

— Но, Дана, как може той да ми помогне да намеря Ендориел?

Дана седеше, загледана в тъмнината навън, без изобщо да го поглежда.

— Не знам дали знаеш, Даниле, но всички магьосници биват силно привлечани от музиката, без значение дали е изпята, или изсвирена на някакъв инструмент. А този кавал не е обикновен. Звукът му се чува надалеч, много надалеч. Знам, че ти можеш да свириш добре, чувала съм те неведнъж из горите и планинските пасища. Затова приеми съвета ми — когато стигнеш в Елгора, когато падне мъгла, избери добро място и засвири. И тогава, може би, Ендориел ще те чуе и ще дойде.

Данил заразглежда кавала в ръцете си. Беше от тъмно дърво, най-фина изработка, украсен с виещи се линии. Подобни на тези на ръцете на Дана.

— Ами ти? — попита той. — Ще трябва да продължиш да живееш с белезите си.

Дана се усмихна и за пръв път през вечерта го погледна. Огънят освети линиите по лицето ѝ. Очите ѝ блестяха.

— Години наред мечтаех за деня, в който ще съм пак като преди. Но с времето разбрах толкова много неща за хората, че честно казано, не знам дали искам да се връщам отново при тях. Виждам и знам, че твоите намерения са съвсем искрени, че не търсиш Ендориел заради слава и признание, както би направил Венел, а от желание да помогнеш на останалите и да върнеш слънцето и дъжда. Ако селският съвет беше избрал него, може би нямаше да му дам кавала. Не знам как бих постъпила. За щастие не ми се налага да мисля за това — Дана стана. — Използвай го мъдро — и изчезна в нощта.

Данил скочи на крака.

— Дана!

Но тя вече си беше отишла. Той дълго се взира в мрака и се заслушва. „Все едно ще мога да я чуя, ако е наоколо, та тя е по-тиха и от котка“.

Уви кавала обратно в кожата и го прибра при книгата от Катрина. След това хвърли още клони в огъня.

ГЛАВА 8

ТЯ ДОЙДЕ С МЪГЛИТЕ

Данил вървеше на изток, натам, откъдето трябваше да изгрива слънцето. Компасът на Броа му показваше посоката. Първоначално, когато напусна селото си, земята се спускаше надолу.

От срещата му с Дана вече бяха минали седмици. Често се питаше как е тя.

Понякога се заемаше да почиства и наточва меча, който Броа му беше дал. Малко по малко слоевете наслоена през годините мръсотия падаха. Металът заблестя. Данил го разглеждаше с интерес. Под дръжката, на острието на меча, имаше инкрустиран вълк. „Чудно откъде ли се е взел този меч в нашето село? Какво ли значи този вълк на острието?“

Друг път свиреше на кавала си. Този, който Дана му беше дала, не смееше дори да извади, камо ли да засвири на него. „Някой ден ще трябва да го направя — мислеше си той. — Но нека първо се почувствам готов. Дана каза да избира добро място. И трябва да е, когато дойде мъглата“.

Дните бяха тъмни и изморителни, а нощите студени. Данил лежеше до огъня и мислеше. Не знаеше какво да очаква от срещата си с Ендориел и това го плашеше. Предполагаше, че няма шанс да я победи, все пак тя беше една от най-могъщите магьосници. Мислеше за селото си, за нещата, които е пропуснал да направи. Спомняше си всички хора, на които беше помогнал или беше обидил. Дали щеше да ги види отново?

За да се разсее от мрачните си мисли, Данил извади книгата, която Катрина му беше дала и затърси приказка, която все още не е чел. На една от страниците беше нарисувана широка поляна, в двата ѝ края един срещу друг стояха двама овчари и свиреха на кавал, а в средата се беше скупчило стадо овчици и гледаше към единия от тях. Над рисунката с големи букви беше изписано „Двамата овчари“.

„Нарисувала е дори чанове на овцете“ — усмихна се Данил и се зачете.

Имало едно време двама братя. Още от малки те много обичали да се надхитрят един друг.

Баща им бил заможен човек и когато пораснали, построил на всеки от тях по една голяма къща. Къщата на единия брат се намирала на единия край на селото, а къщата на другия брат — на другия край.

Станало така, че баща им умрял и им оставил голямо стадо овце.

— Аз трябва да взема стадото, защото съм по-голям — казал по-големият брат.

— Не, аз трябва да го взема, защото твоята къща е малко по-голяма от моята — казал по-малкият брат.

И така, препирали се те и всеки искал да вземе цялото стадо на баща им, не искали да го делят. Накрая, като видели, че никой няма да отстъпи, по-големият брат казал:

— Щом никой не иска да отстъпи, тогава ще изведем стадото на поляните над селото и който успее да го закара пръв в кошарата си, негово ще е. Но условието ще е да не използваме кучета или геги да подкарваме овцете надолу, а само ще можем да ги примамваме да вървят след нас.

— Добре — съгласил се по-малкият брат и се усмихнал хитро.

И така, братята завели овцете на високите поляни над селото и се разбрали, че на следващия ден, щом пукне зората, могат да започнат.

Утрото било ясно и хладно. Дърветата били притихнали, а листата им били обагрени в цветовете на есента. Първите лъчи на слънцето тъкмо огрели малките пухкави облачета в небето и ги оцветили с красивите цветове на изгрева, когато откъм лявата страна на

поляната, на която било стадото, откъм пътеката, която водела към къщата на по-големия брат, се чула песен. Овцете погледнали натам и видели по-големия брат да свири на кавала си и да ги вика, и тръгнали след него.

Като видял това по-малкият брат, извадил и той кавала си и засвирил друга песен, още по-хубава. Овцете, като го чули, обърнали глави към неговата страна на поляната, видели го да свири и да ги вика, и тръгнали след него.

По-големият брат обаче не се отказвал. Засвирил той друга мелодия, весела и игрива. Овцете като го чули, обърнали се пак към него и тръгнали към неговия край на поляната, а после заслизали по пътеката към неговите кошари.

Колкото и да се опитвал по-малкият брат да надсвири брат си, не успял отново да примаме овцете към своята кошара. От двамата братя по-големият бил по-изкусен свирач. Затова прибрал кавала си и затичал направо надолу през гората. Бързо изпреварил стадото, което бавно слизало надолу по пътеката, а звънците и чановете на овчиците подрънквали мелодично с песента на кавала. Скрил се зад един камък до пътеката и зачакал.

Скоро отгоре по пътеката се задал по-големият брат, слизал бавно пред стадото и свирел на кавала си. Малкият брат си спомнил, че когато били деца имало една много смешна поза, която винаги разсмивала по-големия му брат, а започнел ли да се смее — нямало да може да свири — усмихнел ли се, нямало да може да духа в кавала! Затова като наближили овцете, малкият брат изскочил иззад камъка и започнал да разсмива брат си. На него му станало толкова смешно, че паднал на земята и се запревивал от смях. През това време малкият брат бързо примамил овцете към своята пътека и ги повел към кошарите си.

Като се насмял по-големият брат, станал и видял, че стадото му било отмъкнато. Зачудил се какво да прави и се сетил, че наблизко растели едни цветя, които били много любими на овчиците. Набрал бързо една голяма торба от тях и заслизал през гората да изпревари брат си надолу по пътеката. Настлал от цветята по земята — първо по братовата си пътека, за да ги подушат овцете, а после извил през гората към своята пътека. Когато бил готов, се скрил зад един дънер и зачакал.

След малко отгоре по пътеката се появил по-малкият брат. Свирел на кавала си и се оглеждал, а стадото вървяло след него. Той изобщо не забелязал цветята и ги подминал, но овчиците веднага ги подушили и започнали да ги ядат. Първо изiali тези, които били насипани по пътеката, а после тръгнали през гората по дирята от цветя, докато накрая отново излезли на пътеката към кошарите на по-големия брат. Колкото и да свирел след тях по-малкият брат, цветята им били по-вкусни от песента му и той не могъл да ги върне на своята пътека.

Зачудил се по-малкият брат какво да прави. Вече било станало следобед, в ниското изпълзяла мъгла. До селото не оставало още много, а и скоро щяло да се мръкне, трябвало бързо да измисли нещо. Тогава се сетил, че наблизко растели едни треви, от които на човек много му се приспивало. Набрал от тях, после затичал през гората да изпревари брат си и стадото и излязъл по-надолу на братовата си пътека. Запалил малък огън с листа и шума, та да се вдигне повече пушек, и като видял брат си да приближава, хвърлил тревите в огъня и задухал с ямурлука си да направи вятър и да отведе пушека към пътеката.

Като наближил, по-големият брат усетил, че нещо пуши и се зачудил какво става. Обаче набързо много му се доспало и си казал „Я, да полегна само за десет минути, почти стигнах до селото, мога да си почина малко“. Облегнал се на един дънер и заспал.

Малкият брат само това и чакал, метнал ямурлука на раменете си и извадил кавала, за да примами овцете към кошарите си. Но не бил обмислил нещата добре — не само брат му заспал от дима на тревите, но и овчиците били налягали, коя където свари, по пътеката и по тревата и сладко спели.

— Брей! — рекъл си по-малкият брат и се почесал по главата. — Ами сега какво?

Започнал да обикаля около овцете и да им вика да стават, свирил им на кавала и им пеел песни. Толкова се улисал, че не усетил кога мъглата допълзяла и обгърнала двамата братя, пътеката и стадото, а до едно близко дърво стояла млада жена, облечена в дълга рокля, слушала го как свири и пее и се усмихвала загадъчно. Накрая, като усетила че действието на тревите започва да отслабва, тя се приближила тихо до по-малкия брат и го хванала за ръката.

— Ела — казала му тя с мелодичния си глас, като го гледала с тъмните си, дълбоки очи.

Братът много се стреснал и бързо се дръпнал. Той разбрал, че това е Ендориел, господарката на мъглите. Но докато успее да побегне, тя го грабнала за ръката и го завлякла навътре в гората.

През това време действието на тревите отминало и по-големият брат се събудил — тъкмо навреме, за да види как Ендориел изчезва с брат му в мъглите, които обгръщали пътеката. Скочил той на крака и започнал да я вика:

— Ендориел, спри, върни брат ми! Моля те, върни го! Ще ти дам цялото стадо на баща ни, с всички медни звънци и чанове! Всеки от тях си има свой глас и пее много хубаво! Ще ти харесат, ще видиш, само върни брат ми!

Препъвал се той из гората и викал, колкото му глас държи, докато накрая видял брат си да лежи до един дънер. Затичал към него и го разтърсил. Той отворил очи — жив бил. Върнали се двамата на пътеката — от овцете нямало и следа — изчезнали били, цялото стадо.

— Ендориел ме е чула и е взела стадото — казал по-големият брат, а по-малкият само кимнал тъжно. Той вече не можел нито да пее, нито да свири, защото Ендориел била откраднала гласа му.

Данил бързо затвори книгата и със свито сърце я остави настрана. „Това ли ме чака и мен?“ — помисли той угрижено. Главата го болеше. Той легна и затвори очи, опитвайки се да заспи, но в ума му отново изникна края на приказката. Насили се да не мисли за нея, представи си поляните над селото си и се опита да се съсредоточи, за да задържи образа им в съзнанието си, но напразно. Мислите му сами се връщаха към историята за Ендориел и двамата братя. „Може би и аз трябва да се науча да не мисля, като Дана“ — каза си той, обърна се по гръб и се загледа към блещукащите звезди в нощното небе. Те бяха далечни и студени.

След няколко дни Данил стигна широка река, а след нея земята малко по малко започна отново да се изкачва. Горите започнаха да стават все по-гъсти и диви. Все по-често падаха мъгли.

Стрелката на компаса, който му даде Броа, беше спряла да сочи север, а вместо това лудо се въртеше. „Трябва да съм стигнал Елгора“ — помисли си той.

Останал без компас, който да му казва посоката, Данил продължи навътре в планината. „Вече няма значение накъде вървя. Вече съм в Елгора. Сега остава само да чакам да падне мъглата и да се надявам, че господарката на мъглите ще дойде с нея“. Сърцето му се свиваше при тези мисли. Поклати глава. „Това е, като да се напъхаш напролет сам в бърлогата на мечка и знаеш, че тя всеки момент ще се събуди и ще е гладна“.

Стари дървета се извисяваха около него. Той имаше чувството, че го гледат отгоре и го следят с поглед, чакат да видят накъде отива и какво ще прави.

Понякога минаваше покрай бистри планински езера, в които плуваха безброй риби. Друг път високи скали преграждаха пътя му.

Една вечер Данил стигна до широка скала, която се издигаше встрани от пътя му. Оттам се виждаха надалече, надалече, безкрайните гористи хълмове на Елгора. Въпреки че нямаше слънце, което да огрява скалата, тя изглеждаше червена, сякаш огряна от огнен залез и като че ли меко светеше. Долу, в ниското, се стелеше тънка, почти прозрачна мъгла. Данил беше заплепен от гледката и седна на скалата да погледа. Сокол излетя от близко дърво и изчезна някъде на запад, където трябваше сега да залязва слънцето. Но него го нямаше, нито пък дъжда.

Данил извади кавала, който Дана му даде. Мъглите в подножието на хълма вече се съгъстяваха и бавно се издигаха нагоре по високата скала. Лек ветрец подухваше в косата му. Отново му се стори, че високите дървета наоколо се навеждат към него и го оглеждат с интерес. „Само си въобразявам. Дърветата са си съвсем обикновени“ — помисли си той и заразглежда кавала, красивите линии, които се виеха по дървото, подобни на линиите по ръцете на Дана. И без да му мисли повече, затвори очи и засвири. Песента се понесе далече, далече, зазвуча в цялата планина. Малко по малко, мъглата от подножието на хълма се изкачи нагоре и го обгърна. Всичко потъна в бялата ѝ тишина и само песента на кавала звучеше.

Дълго свири Данил, и от сърце. Наслаждаваше се на красивия звук. Имаше чувството, че времето е спряло, че само той съществува в целия свят, само той и песента, на върха на хълма, на скалата, в мъглите. Накрая, като спря, наоколо беше съвсем тъмно и всичко беше притихнало, а мъглата го обгръщаше. По гърба му полазиха тръпки, усещаше, че някой го наблюдава. „Пак ли са дърветата?“ — помисли си той, докато бавно се извъръщаше. Зад него, на няколко крачки, стоеше млада жена и го гледаше. Тя беше така застанала, че още една крачка по-далече и нямаше да може да я забележи в гъстата мъгла. Само стоеше и го гледаше, а мъглите около нея сякаш светеха отвътре със своя собствена светлина.

Данил скочи стреснато на крака и грабна меча. Ендориел не помръдна. Той се зачуди какво да прави сега? Усети, че ако се колебае твърде дълго и ако мисли твърде много, изобщо няма да може да я атакува и затова реши да действа. Затича напред и замахна. Но докато я приближаваше, с всяка следваща крачка, сякаш потъваше в гъсто желе, сякаш времето се забави и накрая мечът му съвсем спря във

въздуха, високо над главата му. След няколко удара на сърцето му времето отново тръгна, а Ендориел вече не беше там, където стоеше преди секунди, а на няколко крачки вдясно от него и го гледаше с леко наклонена на една страна глава. Зад нея, в мъглата, се виждаха силуетите на два високи бора, които, надвесени над нея, сякаш надничаха иззад двете ѝ рамене и гледаха въпросително към Данил.

Без да се бави, той отново замахна с цялата бързина, на която беше способен. Един клон го удари през лицето и го събори. „Откъде пък се взе това!“ — помисли Данил, докато се претъркулваше на земята. Ендориел отново не беше там, където стоеше само преди няколко мига. „Страшно е бърза“ — помисли Данил. Обърна се и я видя да стои с гръб към него, близо до багажа му и да разглежда нещата му с интерес. Наведе се, взе кавала и го завъртя в ръцете си. Данил се приближи колкото може по-безшумно към нея и замахна. В последния момент Ендориел се извъртя към него с бързо движение, отстъпи половин стъпка вдясно, за да избегне удара му, като междувременно удари леко китката му с ръка. Дълбоките ѝ тъмни очи се вгледаха в неговите. Данил усети, че ръката му изтръпва, изгуби контрол и изпусна меч. Ендориел го хвана с ловко движение преди да падне на земята и отново се отдалечи.

„Само си играе с мен!“ — помисли си Данил. На няколко крачки от него Ендориел направи няколко бързи замахвания с меч, за да усети тежестта му. Движенията ѝ бяха плавни и майсторски. „О, не стига, че владее магия, а може да си служи и с меч много по-добре от мен. Чудесно. Защо просто не ме довърши и да приключваме?“ След това тя заразглежда оръжието с интерес. Когато видя вълка, сякаш се учуди. Погледна въпросително към Данил, после пак към острието.

Останал без меч, Данил заотстъпва заднишком. Само след две-три крачки обаче, гръбът му опря в невидима преграда. „Тя я е направила, за да не мога да избягам“. Огледа се, а тревогата му растеше — от лявата му страна имаше не много високо разкривено дърво, а отдясно, на няколко стъпки, се издигаше скала. Ендориел запристъпва към него, като небрежно замахваше с меч ту наляво, ту надясно и го гледаше в очите. Спря на няколко крачки, близо до скалата отдясно. Очите ѝ бяха дълбоки и някак... тъжни?

„Сега вече ще ме убие или ще ме завлече в замъка си, където никога повече няма да видя слънцето“.

Слънцето... него и без това го нямаше. Нали затова беше тръгнал да я търси? Отчаян, Данил каза:

— Дъждът и слънцето изчезнаха и селото ми е в голяма беда. Саликия ни каза, че единственият начин да ги върнем, е като намерим камъка на ветровете и че само ти знаеш къде е скрит той. Ще ми кажеш ли как да го намеря? Или... просто ще ме убиеш?

Ендориел го погледна въпросително:

— Да те убия? Защо да те убивам?

— Ами, защото... „... си зла и жестока...“ — не довърши на глас Данил. „Дали наистина е зла, не ми изглежда зла?“ Вместо това каза: — ... така, както държиш меч, изглежда все едно мислиш да го използваш.

Ендориел погледна към оръжието и го постави бавно на земята. Отстъпи няколко крачки настрана и по-надалече, към скалата от дясната му страна.

— Нямам намерение да те убивам — каза тя. Изглеждаше замислена. Мъглата около нея светеше с мекия си блясък. — И ще ти кажа къде да намериш камъка. Но в замяна ти ще ми разкажеш всичко, което знаеш за този меч, а също и за селото, в което живееш, и ще отговориш на всичките ми въпроси. Приемаш ли?

— Приемам — каза Данил смаян.

Ендориел седна и опря гръб на скалата. Сви крака към тялото си и ги обгърна с ръце. Така изглеждаше още по-малка и дори беззащитна. Тъмната ѝ коса обграждаше бялото ѝ лице, което сякаш светеше както мъглите, които се стелеха около нея.

— Не знам колко време имаме заедно — каза тя с тих глас. — Когато задуха вятърът, той ще отвее мъглите, а с тях и аз ще изчезна. Затова първо ще изпълня моята част от сделката ни и ще ти кажа къде да намериш камъка на ветровете.

Данил се приближи по-близо, за да я чува по-добре. Погледна към меч, но отхвърли мисълта да го вземе. „С меч не можеш да победиш магьосница“ — помисли си той. Седна на земята на няколко крачки от нея. Тя отново заговори с тих глас:

— Камъкът се намира в една стара елхова гора, на север оттук. Когато я стигнеш, ще видиш, че през нея тече река. Тръгни нагоре по течението на реката и я следвай до извора. Щом го намериш, разрови под водата и корените на елите. Там ще намериш кутия, върху която е

инкрустиран пръстен. Отвори кутията — вътре лежи камъкът на ветровете. Явно е дошло времето, той да се събуди.

Данил кимна. Не му изглеждаше особено трудно да намери камъка според това, което му каза Ендориел.

— А сега изпълни своята част — каза тя. — Откъде имаш този меч?

— Броа от селския съвет ми го даде. Казва, че винаги е бил в нашето село. Никой не знае откъде точно се е взел.

В този миг мечът полетя и се озова в ръката на Ендориел. Тя заразглежда острието.

— Това е Елдре, мечът на Илдре — тихо каза тя. След това отново се обърна към Данил: — А това име — Саликия, често ли се среща по вашите земи?

— Познавам само един човек с това име — една магьосница, която живее в планините над селото ни. Разбира много от билки и други такива неща. Тя е тази, която ни каза да търсим камъка на ветровете.

— Знаеш ли откъде е родом?

— Никой не знае точно. Знаем, че е стара, много стара, защото винаги си е била там, в планините. Бабите и дядовците ни са ни разказвали за нея. Но въпреки това, тя изглежда като малко момиче, с дълга черна коса, и времето за нея сякаш е спряло.

— Саликия... — промълви Ендориел. — Това е името на едно малко синьо цвете, което се среща по най-южните склонове на Андаегил.

— Андаегил? В тази планина е моето село, само че не се намира на южните ѝ склонове, а по-на запад.

Ендориел закима бавно, а очите ѝ блестяха, сякаш в тях тлееха възгледи.

— Разкажи ми повече за селото си. Как живеете, какви са хората в него. Разкажи ми... всичко.

Данил заразказва. Отначало неохотно. Мислеше си колко е скучен животът им и как нищо не се случва там. Но Ендориел го гледаше с голям интерес и му задаваше хиляди въпроси. Малко по малко той се въодушеви. Започна да си спомня разни случки от миналото, кои забавни, кои тъжни. Ендориел се смееше заедно с него на веселите и плачеше на тъжните. На Данил все повече му се

струваше, че всички истории и приказки, които беше слушал за нея, са нереални и измислени.

Когато ѝ разказа историята за дъщеричката на Броа, която се изгуби в пещерите на А'грот, Ендориел му каза:

— Знам тези пещери. Някога познавах А'грот. Той е един от най-талантливите и могъщи магьосници, които някога съм срещала, и един от малцината, които имат своя собствена песен.

— Ти също ли си от тях, Ендориел? — попита Данил.

Ендориел с тъга се загледа в мъглата и поклати глава.

— Не, вече не. Но нека ти разкажа историята му, за да можеш да я преразкажеш след това на Броа. А'грот винаги е бил голям идеалист. Той не разбираше защо хората вършат злини и се опитваше да ги накара, дори и против волята им, да бъдат добри и да живеят в хармония. Не разбираше защо позволяват помежду им да възникват конфликти.

Но, както знаеш, насила хубост не става. Един ден хората отидоха при него и му казаха, че не желаят повече да им помага, и че са се уморили да живеят живота, който той им налага. Мисля, че това много нарани А'грот, който всеотдайно се опитваше да направи света по-добър, според собствените си разбирания. Затова той реши да се оттегли и да създаде свой собствен свят. Свят на ред и справедливост. Магически, измислен свят, без злини и омраза. Силата му беше голяма и той успя да го постигне. Остави към него три входа. Единият е в дълбоките пещери в Андаегил, за които ти споменавах и които и до днес се наричат пещерите на А'грот. Някои от подземните тунели водят към неговия свят. Ако се заблудиш и минеш по такъв тунел, ще влезеш право там. А случи ли се това, на мига ще забравиш всичко за предишния живот, който си водил, а магията на това място ще те накара да проявяваш само добрите черти на своя характер. Щом Саликия е казала на Броа, че дъщеричката му е още жива, но и не е, значи е имала предвид точно това — че тя е попаднала в света на А'грот. Там тя няма да си спомня родителите си, нито селото, в което е родена.

— Можем ли някак си да я спасим?

Ендориел поклати глава.

— Не мисля, че е възможно, тъй като дори и да намерите тунела в пещерите, който и да влезе там, ще забрави за какво е отишъл и

откъде е дошъл. Съжалявам. А'грот е могъщ магьосник и малцина биха дръзнали да се изправят срещу него и магията му. Кажи на Броа, и се надявам това поне малко да го успокои, че светът, в който Ая е попаднала, е красив и съвършен. Там цари вечна пролет, дърветата цъфтят и дават сладки плодове, и всички живеят в хармония и щастие, забравили за другия свят, този над пещерите, и за цялото си минало.

Настъпи мълчание, а след това Ендориел отново го подкани да ѝ разкаже още истории. По едно време Данил се сети за книгата на Катрина и след малко я донесе. Ендориел я взе и я заразглежда. Когато прочете приказките, в които се разказваше за нея и които я описваха като жестока и безпощадна магьосница, много се натъжи, но не каза нищо.

На Данил му се струваше, че е с Ендориел в мъглата от много дълго време. Чувстваше се, все едно я познава отдавна, сякаш нещо ги свързваше. Искаше му се вятърът да не дойде скоро и да не разпръсне мъглата.

— Ендориел, какво представлява камъкът на ветровете? Как ще върне той слънцето и дъжда?

Тогава Ендориел му разказа, че този камък всъщност е вятър, който е бил вкаменен преди много, много години и сега спи. Тогава, много отдавна, Агиана — магьосница, която можела да вижда в бъдещето — имала видение, че ще дойде ден, когато голяма беда ще сполети земята — слънцето и дъждът ще се скрият и няма да има могъщ магьосник тогава, който да може да помогне на хората. Затова веднага трябвало да се вземат мерки. Петима от най-силните магьосници на онова време, които били загрижени за бъдещето на земята, три дни, без да си починат дори и за миг, вплитали магиите си във вятъра. Когато били готови, те го превърнали в камък и така той заспал за дълго, много дълго време. След това скрили камъка така, че никой да не може да го открие, докато не дойде времето магията да бъде освободена и да изпълни предназначението си. Заровили камъка под извора в елховата гора, като знаели, че един ден той трябва да бъде намерен и вятърът да бъде събуден, за да може магията, която пази, да полети с него и да върне отново слънцето и дъжда.

— За да го събудиш, трябва само да го хвърлиш от някое високо място и той ще полети свободен.

— Откъде знаеш всички тези неща, Ендориел? — попита Данил, запленил от историята.

— Знам, защото бях една от магьосниците, които направиха магията. Освен това на мен се падна задачата да скрия камъка.

Без да го остави да каже още нещо, Ендориел стана и започна да се ослушва. Данил също се изправи.

— Какво има? — попита той.

— Вятърът идва.

— Не чувам нищо.

— И аз не го чувам, но го усещам. Идва и скоро ще разпръсне мъглата. Ако знаеш само как ми липсва, да го почувствам в косата си... Колко ли години са минали вече... — Ендориел тръсна главата си и погледна Данил решително. Очите ѝ блестяха. — Намери камъка на ветровете и го събуди. Не губи време — след това му се усмихна окуражително и протегна ръката си към лицето му, сякаш за да го докосне. — Радвам се, че се срещ....

В този момент вятърът дойде и задуха, издуха мъглата надалеч, а с нея изчезна и Ендориел. Данил остана сам.

— ... срещнахме — довърши той думите ѝ. — И аз също, Ендориел...

Извън света на мъглата денят беше дошъл, или по-точно здрачът, който минаваше за ден. „Говорили сме цяла нощ...“ — удивено помисли Данил. До скалата лежаха мечът на Илдре и книгата на Катрина. Данил ги взе и се огледа. На няколко крачки зад него беше разкривеното дърво, до което беше застанал, когато Ендориел направи невидима преграда зад гърба му. Сега видя, че малко зад мястото, където тогава се беше опрял в стената, зееше стръмна пропаст. Данил се приближи до ръба и погледна надолу. „Още една стъпка да бях направил и край с мен! Тя не е искала да ме спре, за да не избягам. Попречила ми е, за да не падна в пропастта“.

Нещо стегна сърцето му при тази мисъл. „Толкова несправедливо сме се отнасяли към нея. Та тя изобщо не е зла, както я описват приказките...“ — загледа се към скалата, там, където само до преди няколко минути беше седяла Ендориел. „Дали някога ще я видя отново?“ — помисли си Данил. Мъка налегна сърцето му. Но нямаше какво да стори — тя си беше отишла с вятъра и мъглата, а слънцето все

още го нямаше. Като в сън, Данил събра нещата си и извади компаса на Броа. Той отново сочеше вярната посока.

Данил тръгна на север, за да търси старата елхова гора.

ГЛАВА 9

КАМЪКЪТ НА ВЕТРОВЕТЕ

Вятърът люлееше изсъхналите треви.

Три дни бяха и минали от срещата на Данил с Ендориел. Всяка вечер той свиреше на кавала, който му беше дала Дана. И всяка вечер мъглата идваше, но не и Ендориел. Щом заспеше, той я сънуваше как протяга ръка към него, но миг преди да го достигне, вятърът я отнасяше надалеч.

Сега Данил стоеше на широка поляна. На няколко крачки пред него се издигаха високи, стари ели, по-високи от останалите дървета в планината. По-високи от всички дървета, които някога беше виждал. Въпреки че имаше вятър, нито един клон не помръдваше. Всичко беше притихнало в тази гора, не се чуваха птичи песни. Компасът на Броа отново не сочеше север, стрелката му лудо се въртеше.

— Старата елхова гора — каза на себе си Данил. Някъде отдясно вятърът довяваше едва доловим аромат на мента. „Сигурно там има река“ — помисли си той и тръгна натам. След малко стигна рекичка. Тя излизаше от гората и продължаваше да ромоли по широката поляна.

„Сега остава само да я проследя до извора ѝ и да изровя кутията с камъка“ — помисли Данил и се обърна отново към гората. Нещо го спираше да влезе там. Сякаш щеше да прекрачи в друг свят.

— Само си въобразявам. Не може да е толкова страшно — гора като гора — каза си той и решително навлезе сред елите. Под високите дървета и гъстите им клони беше доста тъмно — слабата светлина на здрача едва се процеждаше между игличките. Беше тихо и само ромонът на рекичката се чуваше. „Е, тъкмо така няма да ми е трудно да я следвам“.

Данил тръгна нагоре по реката. Вървя дълго време, навлезе дълбоко в гората, когато на пътя му се изпречи висока скала, надвиснала над водата. Нямаше как да мине между нея и реката и затова тръгна да я заобиколи. Щом го направи, видя, че от другата страна на скалата от реката нямаше и следа. Изчезнала беше. „Не е

възможно!“ — Данил заобиколи обратно скалата — реката я нямаше там, където беше преди малко. Дори не личеше някога на това място да е текла вода.

Той извади компаса, но стрелката му продължаваше да се върти хаотично.

Напълно объркан, Данил заобиколи отново скалата. Реката я нямаше. Дърветата се извисяваха около него с огромните си тъмни клони и сякаш чакаха да видят какво ще направи.

Данил тръгна напосоки, като от време на време спираше и се заслушваше да чуе ромона на реката. Но гората беше тиха.

— Това е лудост, лудост е — мърмореше сам на себе си, докато напредваше сред гъстите клони. — Как може реката да изчезне?

Струваше му се, че гората става все по-тъмна и непроходима. Сякаш се опитваше да го откаже да търси реката, сякаш се опитваше да го върне назад. Съмнения се зародиха в главата му — дали ще успее да намери пътя? Дали ще се провали? В началото тази задача му се струваше толкова лесна, но сега като че ли гората се опитваше да му попречи.

Но Данил беше решен да намери камъка и да върне слънцето и дъжда. Решен беше да не се отказва, затова продължаваше навътре в гората, макар да се чувстваше изгубен и останал без посока.

Старата елхова гора беше вълшебна. Тя пазеше своето съкровище — камъка на ветровете — скрит под корените на дърветата и извора на реката и нямаше да допусне всекиго до него. Тя искаше да изпита Данил, за да разбере какви са намеренията му, защо му трябва камъкът и какво мисли да направи с него. Когато разбра, че единственото му желание е да помогне на селото да си върне слънцето и дъжда, тя сама го заведе отново до реката.

Данил излезе иззад гъстите клони, които препречваха пътя му, и се озова пред висок водопад. „Ето я! — зарадва се той. — Изворът трябва да е някъде горе“. Закатери се по стръмните скали. Водата шумно падаше покрай него. Щом се изкачи, Данил се озова пред малко езерце, което се отичаше във водопада. Отвсякъде то беше заобиколено

с високи ели, които растяха на самите му брегове. Данил го обиколи, за да намери река, която да се влива в него и да го захранва с вода. После трябваше да продължи към извора ѝ, но река нямаше. Нищо не се вливаше в езерцето.

„Брей, да му се не види“ — помисли Данил.

Объркан, той свали багажа си и седна да си почине до една висока ела. Легна по корем и се наведе да пие и да се измие. Езерото беше плитко, водата беше гладка като огледало, нищо не набраздяваше повърхността ѝ. Данил се загледа в нея с възхищение.

И тогава го видя. Под клоните на огромната ела, до която беше спрял, по песъчливото дъно на езерцето, бълбукаха малки мехурчета. „Изворът е в самото езеро!“ — удиви се той, потопи ръцете си във водата и разрови пясъка. След малко напипа нещо твърдо и го извади. Точно както Ендориел му беше казала, това беше стара, потъмняла дървена кутия с инкрустиран пръстен на капака ѝ. „Как не е изгнила във водата за толкова време? Сигурно някаква магия я е запазила.“ — помисли Данил, докато я отваряше. Вътре лежеше груб камък. На вид не беше по-различен от всеки друг камък. Извади го и без да губи повече време, стана и отиде до ръба, там където водата от езерцето падаше във водопада. Погледна предпазливо надолу — стори му се достатъчно високо.

— Дано това със събуждането проработи, че иначе не знам къде ще те търся из гората — каза Данил на камъка и го хвърли с всичка сила. Той запада бързо надолу, докато в един момент, малко преди да изчезне сред клоните на дърветата, се раздробил на хиляди песъчинки, превърнал се във вятър и полетя далече, далече, над горите и хълмовете. Елите се заклатиха буйно по пътя му, а старите им клони заскърцаха.

Данил дълго гледа натам, накъдето беше отлетял вятъра, очаквайки още нещо да се случи, докато накрая, напълно изтощен, легна до езерото и заспа.

ГЛАВА 10

СПОМЕНИТЕ НА САЛИКИЯ

Топли лъчи проникваха между клоните на старите ели и танцуваха по водата на езерцето. Данил се събуди и не можа да повярва на очите си. Слънцето се беше върнало. Извади компаса на Броа и видя, че той отново сочи вярната посока.

Данил тръгна обратно към Андаегил. По пътя го пече слънце, валя го дъжд, но той беше доволен. Много време му отне да се върне обратно в селото. Съселяните му устройха голямо посрещане и няколко дни празнуваха заедно завръщането на слънцето и дъжда.

А след това животът си тръгна пак по старому.

Но не и за Данил. Той не можеше да спре да мисли за Ендориел. Мислеше за това как тя е сам-сама в мъглите. Мислеше за това как всички я смятат за зла и се страхуват от нея. Винаги, когато падаше мъгла, той излизаше в планината и свиреше на кавала, който Дана му беше дала. Песента му се понасяше надалеч, но Ендориел не идваше.

Накрая Данил реши, че не може да продължава да живее по този начин. Той събра малко багаж за из път и тръгна към къщата на Саликия, високо в планината. Решил беше, каквато и цена да му поиска тя, да научи от нея всичко, което знае за Ендориел. Надяваше се това да му помогне да я намери отново.

Късно на следващата вечер, малко преди слънцето да се скрие, Данил стигна до поляната, където живееше Саликия. Околните дървета бяха обагрени в червената светлина на залеза. В огнището пред къщата гореше огън. Саликия седеше до него и го ръчкаше с една пръчка, а устните ѝ се усмихваха и леко помръдваха, сякаш тихичко си пееше някаква песничка. Данил се приближи, без да бърза, и спря на няколко крачки от нея.

— Здравей, Даниле — каза Саликия, без да го поглежда. — Какво те води насам?

Той седна до нея и протегна ръцете си към огъня.

— Дойдох да те помоля да ми разкажеш за Ендориел.

Саликия продължаваше да ръчка в огъня с пръчката си.

— Да ти разкажа за Ендориел, дъщеря на слънцето и сестра на дъжда, господарка на мъглите, царица на Аегония, предателка на собствения си народ и годеница на черната мечка от Харникар? Какво по-точно искаш да знаеш за нея?

— Ами... — притеснено започна Данил. Той усещаше, че Саликия не харесва Ендориел. И не само не я харесва, а сякаш изпитва някаква дълбока горчивина към нея. Затова се чувстваше неловко да говори за това с нея. Но не се сещаше за друг начин, по който да продължи търсенето си. — Аз я срещнах, Саликия, и... ами, тя изобщо не ми се стори жестока и страшна, каквато я описват приказките и легендите, а по-скоро тъжна и...

— Приказките и легендите ли? — погледна го рязко Саликия. Очите ѝ бяха черни и лътящи като на хищна птица. Изглеждаха не на място на малкото ѝ детско лице. — Остави ги тях, нямат нищо общо с това, което е — отсече тя и хвърли един сух клон в огъня. После пак се вгледа в Данил с тъмните си очи и той имаше чувството, че сякаш вижда вътре в него. Бързо отклони поглед, както го беше посъветвал Броа при предишното им идване тук. „Дали пък и самата Саликия е толкова страшна, колкото си мислим?“ — зачуди се той.

— Добре, Даниле, ще ти разкажа за Ендориел. Но нали знаеш, че всичко си има цена и не можеш да получиш нещо, без да дадеш нещо?

— Ще ти дам каквото поискаш. Но знай, че нямам много неща. Все пак, каквото избереш — твое е.

— Не ми трябва вещите ти, Даниле. Ти ще трябва да останеш тук с мен тази нощ и да изпиеш отварата, която ще ти приготвя — Саликия се засмя на глас на объркания му, изпълнен със съмнения поглед. — Ще трябва да ми се довериш. Това е цената. Приемаш ли? Уверявам те, че ще узнаеш всичко, което и аз знам за Ендориел.

Данил само кимна едва доловимо. Имаше ли друг избор, освен да ѝ се довери? Колкото и да го плашеше, колкото и луда да му изглеждаше, другата възможност беше да се върне в селото си и да продължи постарому, а това не можеше да стори.

Саликия изтича в къщата и се върна с глинена купа, пълна с вода, която закачи над огъня, и зачака. Скоро нощта се спусна над

смълчаната гора. Звезди заблещукаха в небето. На близко дърво избуха сова. Когато водата закипя, Саликия пхна няколко изсушени листа в купата и я премести по-настрани от пламъците, за да ври бавно. Данил я гледаше какво прави и нервността му растеше.

Когато всичко беше готово, тя сипа отварата в две глинени чаши, изпи едната на един дъх и му подаде другата.

— Пий!

След това седна до него и хвана ръцете му в своите. Данил се удиви колко са силни, макар че бяха тънки като вейки. Саликия го гледаше, а очите ѝ бяха черни, като бездънно море. Данил стисна своите. В главата му се блъскаха всички неща, които беше чувал за нея преди. „Казват, че когато са черни, е най-опасна, и ако задържиш поглед в тях, може да те погълне и да се изгубиш в тях завинаги, да загубиш разсъдъка си“ — прозвуча гласът на Броа. „Саликия е луда, внимавайте с нея“ — програчи баба Стас със стария си дрезгав глас.

„Добре се насадих“ — помисли Данил.

— Хайде, Даниле — чу Саликия да казва с мек глас, — погледни ме в очите. Ще те заведе да видиш Ендориел.

Той бавно отвори очи и се вгледа в нея. Усещаше, че отварата, която изпи, вече му действа — малко по малко започна да не чувства тялото си. Нямаше воля да помръдне ръцете си, да извърне глава. Можеше само да гледа в тъмните очи на магьосницата, дълбоки като планински езера. Вече дори не можеше да мисли или да се страхува. Започна да потъва и скоро всичко се изгуби в безкрайна тъмнина.

Данил се озова в просторна зала. Стените бяха каменни, таванът беше висок, много висок. Саликия беше до него и го държеше за ръката. Дръпна го леко надолу и той се наведе да чуе какво казва. Изглеждаше му още по-малка от преди.

— Виж, Даниле, това е нашата царица. Не е ли прекрасна?

Срещу тях, на огромен трон, седеше Ендориел. В тъмната ѝ, дълга коса блещукаше малка корона. От двете ѝ страни стояха двама воители, мъж и жена, облечени в леки доспехи, с препасани мечове на бедрата си. И двамата бяха високи и слаби, дори кльощави, с рошави, къси, русоляви коси, чипи носове и лунички, и изглеждаха доста

нелепо в дрехите си — сякаш не им подходеше да бъдат воители. Приличаха си като две капки вода.

— Това са Илдре и Елдре — воините-близнаци — продължи Саликия. — Най-верните и неустрашими воители на Аегония. Всяка дума на Ендориел е закон за тях. Не се лъжи от това, че изглеждат слабички. Силата им е в тяхната бързина и майсторство с оръжията, които използват. С Ендориел и нейните магии зад гърба си, те са непобедими.

Данил се загледа в близнаците. Кожата им беше покрита с белези от рани. Очите им бяха лъщящи и сурови. Саликия продължи:

— Мечовете им са най-фина изработка, от най-добрите майстори на Аегония. Всеки от тях е кръстил мечата си на своя близнак, като по този начин, дори да са разделени, те пак са заедно, и всеки от тях пази „гърба“ на другия.

Данил и Саликия се приближиха до Ендориел и близнаците. Те изглеждаха много високи, дори неестествени. Всичко наоколо изглеждаше неестествено голямо. Данил позна мечата на Илдре — същия, който Броа му беше дал преди да тръгне да търси Ендориел. Мечът на Елдре беше с подобна ръкохватка, но доста по-къс.

— Илдре означава вълк и затова на острието на мечата му е изобразен неговият символ — вълка — продължи Саликия. — Илдре е силен, безпощаден и безстрашен като вълк. Елдре пък означава „острие“, или „нещо остро“. Нейният символ е блатната сова. Елдре е безшумна, бърза и свирепа като сова. Когато живеях в Аегония, всяко дете искаше да бъде като тях. Имахме си дървени мечове, върху които издялвахме единия от двата символа.

После дръпна рязко Данил за ръката.

— Ела.

Тронната зала се завихри и изчезна. Те се озоваха в стая, където млада жена тъкмо слагаше бебето си да спи и го покриваше с шарено одеяло, а висок тъмнокос мъж влизаше през вратата. Жената го погледна и му се усмихна.

Това са мама и тате — прошепна Саликия с горчивина в гласа — и малкото ми братче. Ела — и отново го дръпна за ръката.

Стаята се завихри и те се озоваха на крепостна стена. Хора викаха и тичаха наоколо, стрелци се бяха подредили по стената зад бойниците с приготвени лъкове и чакаха команда. Всички наоколо бяха много високи. Елдре минаваше от човек на човек и разменяше по няколко думи, после ги потупваше окуражително по рамото. В едната си ръка държеше дълъг лък, украсен с нейния символ — блатната сова. Вятърът рошеше русата ѝ коса. Късият ѝ меч висеше на бедрото ѝ. От двете страни на ботушите ѝ стърчаха дръжки на ножове.

Елдре се спря до една млада жена, клекнала близо до стената с къс лък в ръка.

— Шира, нали се разбрахме. Вече не можеш да се биеш, имаш дете. Върви си, има си правила.

Шира скочи на крака и двете се отдалечиха заедно нанякъде, като се караха.

От другата страна двама мъже с дълги коси, хванати на плитки, точеха ножовете си и тихо си говореха нещо, което Данил не успя да чуе. До тях на каменната стена бяха подпрени дълги лъкове и стрели.

Данил се заоглежда. Бяха на южната крепостна стена. На север от тях се простираше градът, бял и огрян от сутрешната слънчева светлина, а зад него се издигаше висока планина.

— Андаегил ли е това? — попита той Саликия.

Тя кимна. От това място планината и градът се виждаха добре. В задната му част, малко пред планината, се издигаше тънка и висока кула.

В подножието на крепостта, на обширните поляни на юг, на запад и на изток от града, за обсада се подготвяше огромна армия. Горяха огньове, вдигаха се прах и пушек, ехтяха бойни барабани, поваляха се дървета. Тук-там се виждаха знамена, върху които беше извезана черна мечка, изправена на задните си крака и замахваща с предната си лапа да удари.

— Един ден — заразказва Саликия — огромна армия обсади града ни. Предвождаше я Варкхагор, черната мечка от Харникар. Той е магьосник, също като Ендориел.

Саликия се приближи към една бойница и се наведе към полето долу, за да разгледа по-добре. Задуха силен вятър, но той някак си не

засягаше нея и Данил. Дългата ѝ черна коса се спускаше на слабите ѝ рамене, неподвижна.

— Варкхагор вече беше завладял много други народи и не смяташе, че Аегония ще бъде проблем за него. Но грешеше. Ендориел, тя беше силна колкото него. И двамата имаха песни, които ги правеха още по-могъщи и никой не можеше да надвие над другия.

Саликия погледна към Данил и видя неразбиращия му поглед.

— Може би не знаеш, Даниле, но най-могъщите магьосници имат свои песни. Дори и без тях те са способни на много неща, но с песента... с нея те могат да направят и невъобразимото. Да намериш своя песен е много трудно, и много опасно. Малцина предприемат това търсене, а още по-малко успяват. Много магьосници умират или полудяват, докато я търсят или когато най-накрая я намерят. Но тези, които успеят, получават огромна награда за усилията си. Веднъж сдобили се със своя песен, тя им дава голяма сила. Прави ги неуязвими. Или поне почти неуязвими. Като всяка голяма сила, тя си има и своя слабост — Саликия се обърна, направи няколко крачки по широка крепостна стена в посока града и се загледа във високата кула. — Това е кулата на Ендориел — посочи тя. — Казват, че тя няма врати, нито прозорци, нито стълби. Само Ендориел знае как да се качи на върха ѝ. И само там горе, сама, тя пее песента си, за да не може никой друг да я чуе.

Данил се загледа към кулата.

— Оттам сигурно се вижда цялата равнина.

Саликия кимна и продължи:

Песента, тя е нещо живо. Когато магьосникът я изпее, той я освобождава и тя прави невъобразими неща, а после се връща обратно при него — Саликия отново го хвана за ръката и го дръпна. — Ела.

Крепостната стена се завихри, всичко потъмня и те се озоваха в коридор в замъка. Срещу тях с уверена походка се приближаваше висок мъж. Косата му беше тъмна и дълга, хваната на плитка на тила, а очите му бяха зелени и остри като на птица. На колана му висеше широк и дълъг, тежък меч. Докато минаваше покрай тях, той ги погледна и им се усмихна криво. Цялото му същество излъчваше заплаха и сила. Ръката на Саликия леко трепереше.

— Това е Варкхагор. Видях го в замъка, малко преди да се срещне с Ендориел. Дълго време той се опитваше да завладее Аегония със сила, докато накрая разбра, че няма да успее. Не и докато Ендориел пази града. Силите му не успяваха да надделеят над нейните — те бяха равни. За пръв път той срещаше такава съпротива и беше ядосан, но и... заинтригуван. Ендориел беше първият достоен противник, когото срещаше. В сърцето му се разгоря желание, желание да бъде с нея. Той обикна силно Ендориел. Да, Даниле, дори и жестоките хора могат да обичат. Но друго обичаше повече — силата и властта. От това да бъде с нея и да я има, той не по-малко желаше да се докаже като по-силен и да я подчини на волята си.

Затова реши да ѝ направи предложение, на което, беше сигурен, тя няма да може да устои. Един ден той дойде в двореца. Сам. Изобщо не се страхуваше, защото знаеше, че никой няма да може да му направи нищо и че Ендориел няма да пристъпи дадената му дума, че ще разговаря с него, без да го застрашава по някакъв начин. И така, тъй като не можеше да я победи, той ѝ обеща, че ако тя му преотстъпи властта над своите земи, той ще сподели цялата си власт с нея, над всички земи, които е завоювал. Обеща ѝ, че тя ще властва над всички народи като негова царица и че само той ще има по-голяма власт от нейната, а освен това ще ѝ направи и подарък — дарът на безсмъртието. Въпреки че Ендориел беше могъща магьосница и беше дарена с много дълъг живот, все пак беше смъртна. Варкхагор беше сигурен, че тя няма да устои на това предложение.

И беше прав — разочарование и болка блестяха в очите на Саликия. — Тя го прие и ни предаде. Изостави собствения си народ! — След това отново дръпна Данил за ръката. — Ела.

Коридорът на замъка се завихри и изчезна. Данил и Саликия стояха пред руините на сграда. Около тях всичко гореше, чуваха се писъци, хора тичаха във всички посоки. От срутените камъни пред тях стърчеше смазана ръка, а близо до нея, изпод друг камък, се подаваше краят на шарено одеяло.

— Само няколко дни след като Варкхагор се появи в двореца, Ендориел изчезна и ни изостави на съдбата ни. Без нейната магия, той лесно превзе града. Изравни всичко със земята и уби всички, за

отмъщение за това, че му се бяхме противопоставяли толкова дълго време. Не пожали никого, дори децата. Спасиха се едва шепа хора, които успяха да избягат в планината.

Данил я гледаше, потресен от историята.

— Ти една от тях ли си била, Саликия? От тези, които са се спасили.

Тя само кимна. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Това твоите спомени ли са? Затова ли всичко е толкова голямо и всички хора са толкова високи, защото си била малка, когато си живяла в Аегония?

Саликия отново кимна.

Ела — каза и го дръпна леко за ръката.

Горящият град се завихри и изчезна. Данил и Саликия се озоваха до река, в букова гора. Беше мрачно и много студено. Въпреки че дърветата все още имаха есенни листа, валеше рехав, сух сняг. Над реката пълзеше мъгла. Няколко човека седяха скупчени един до друг, облежани на широките дънери на дърветата, и се опитваха да се стоплят.

— Това място ми е познато — промълви Данил. — Знам тази гора, не е много далече от селото ни.

— Беше ни страх да палим огън — каза му Саликия. — Не знаехме дали Варкхагор не ни преследва, за да убие и нас. Есента се оказа много студена. Някои умряха от измръзване, други от глад, а трети от скръб. Единственото, което бяхме взели с нас от Аегония, беше меч на Илдре. Някой го беше намерил, все още стискащ го в ръката си, сред телата на безбройните загинали по улиците, и го беше взел като последен символ на величието на града, с който беше свършено.

Всички се чудехме дали няма и други оцелели, които сега се нуждаят от нашата помощ. Имаше една жена, казваше се Ши́ра, която не ни даваше мира и постоянно ни убеждаваше, че трябва да се върнем, за да проверим. Накрая двама мъже склониха и тръгнаха с нея. Когато се върнаха ни разказаха, че целият град е в руини, а от армията на Варкхагор няма и помен. Оцелели не бяха намерили, но Ши́ра ни каза, че докато се връщали към нас, зърнала Ендориел да се отдалечава

в мъгливата гора. Всички се съмнявахме в думите ѝ — какво би правила тя в мъглата? Нали беше приела предложението на Варкхагор да властва над целия свят и ни беше изоставила, вече нямаше нужда от нас? Мислехме, че Шира се е объркала, но тя беше убедена, че това е била Ендориел.

Следващият ден беше мъглив и мрачен и едно момиче изчезна. Всички започнаха да разказват, че Ендориел го е отвлякла. Тогава и аз го вярвах, докато след два дни не го намерихме, измръзнало. Въпреки това обаче, историите вече бяха заживели свой собствен живот и връщане назад нямаше. Всички разказваха, че Ендориел отвлича хора и колко е опасно да ходиш в мъглата.

В началото останалите се грижеха за мен, всички си помагахме. Но после дойдоха сънищата. Започнах да узнавам неща за другите хора, които те искаха да скрият или забравят.

Знаех как един мъж не успял да измъкне семейството си от горящата им къща и сега плачеше всяка нощ, че не е загинал заедно с тях.

Знаех как млада жена видяла как стрела убива жената, която обичала, на една от защитните кули на града. Сега горчиво съжаляваше, че не я е убедила да не участва в битките и че самата тя е успяла да се спаси. Нощем седеше настрани и точеше ножа си, а очите ѝ горяха от гняв и мъка.

Знаех как един млад мъж беше убил най-добрия си приятел по погрешка. Не го видял добре в дима и мъглата, които се стелеха по улиците, и го помислил за воин на Варкхагор. Посякъл го през лицето и гърдите. Когато осъзнал грешката си, приятелят му все още бил жив, лежал на земята сред локва кръв. Но вместо да опита да му помогне, той побягнал изплашен и отвратен от постъпката си. Сега ходеше от човек на човек и постоянно питаше останалите дали нямат нужда от някаква помощ, като че ли се опитваше да изкупи вината си. Когато точеше ножа си, несъзнателно се порязваше и целите му длани бяха станали на малки кървави резки, които не зарастваха.

Знаех как друга жена беше направила на едно дърво люлка от престилката си и беше оставила в нея плачещото си бебе, за да не издаде нея и двете ѝ по-големи деца, докато бягали от града. Искала да спаси поне тях. Но после те и двете умряха от глад и студ, а тя полудя.

Понякога връзваше люлка на някой нисък клон, слагаше в нея камък, люлееше го и му пееше.

Знаех как един дядо беше търсил малките си внучета из целия град, докато по-малкия му син, този, който още нямал семейство, бягайки се сблъскал в него на една улица, цялата обсипана в горящи отломки, и насила го завлякъл извън града. „Хайде, татко, оттук. За другите е късно вече, не можем да им помогнем!“ — все това му повтарял. Сега старецът току поглеждаше зад някое дърво или повдигаше някой камък и си мърмореше „Тук някъде трябва да са... Ще ги намеря, тук трябва да са“.

И всички те виняха Ендориел за нещастията си и я проклинаха. Искаха да потиснат мъката си, да загърбят болката и страданието, да забравят. Но не можеха да скрият нищо от мен. В сънищата си виждах спомените и мислите им, дори без да го искам. Това ги плашеше. Щом ме видеха знаеха, че аз „знам“. Плашеха се от погледа ми, от думите ми, започнаха да ме отбягват и да се страхуват от мен.

Един ден разбрах, че отношението им никога няма да се промени, че те няма да свикнат с дарбата ми и тогава си тръгнах. Реших, че или ще оцелея, или ще умра.

Помолих тревите и дърветата да ми помогнат. И щом си тръгнах от хората, те започнаха да ми разказват много неща. Казваха ми кои горски плодове са ядливи и кои не са. Къде в планината има лековита вода. Къде са най-топлите пещери. Даваха ми дърва да се топя през студените дни. Казваха ми кои билки могат да ми помогнат при простуда, кои при ударено, кои при друго... — Саликия сложи ръка на сърцето си. — Но и до днес не съм намерила билка, която да направи раната, която Ендориел ми остави, да зарасне.

По малкото ѝ бяло лице се стичаха сълзи. Изпълнен със състрадание към нея, Данил я прегърна, но тя го отблъсна. Изведнъж очите ѝ станаха отново черни, почти без бяло около ириса и го гледаха безжалостно, като очите на птица. Чак сега Данил осъзна, че през цялото им пътуване в спомените ѝ, очите на Саликия не бяха като на магьосницата, която му даде отварата предната вечер при огъня, не бяха и очите, които го гледаха сега, а бяха невинните пъстри очи на малко момиче.

Всичко отново започна да притъмнява и да се завихря. Този път Саликия не държеше ръката му. В главата на Данил се въртеше един

въпрос и не му даваше мира.

— Саликия, как става така, че не остаряваш?

— Как става ли? — попита тя и се усмихна студено. — Имам си своя песен, разбира се.

А после всичко потъна в мрак.

Данил се събуди пред къщата на Саликия. Беше сам, тя не се виждаше наоколо. Повика я, но никой не му отговори.

Слънцето беше вече високо в небето. Огнището отдавна беше изстинало и станало на пепел. Главата го болеше, мисли се блъскаха в ума му. Колко много неща беше разбрал тази нощ, за Ендориел, за Аегония и за предците си. Въпреки че Варкхагор си мислеше, че е избил всички, все пак някои бяха успели да избягат. Те бяха основали селото, в което Данил се беше родил, високо в планината Андаегил, далеч от руините на Аегония. „Значи ние сме наследниците на този красив град — помисли си той. — Оцелелите от Аегония. Запазили сме спомена за Ендориел в преданията и легендите си, но сме я представили като зла магьосница, за да изразим скръбта си от нейното предателство. Малко по малко, с поколенията, паметта за този древен град се е загубила и само Саликия пази горчивия спомен за величието и гибелта му. Единственият символ, останал от него, е мечът на Илдре. Затова Ендориел се удиви, когато го видя в Елгора и след това ме разпитваше за него. Тя не е знаела, че има оцелели. Затова ме питаше за селото и живота ни там“.

Саликия му беше дала каквото иска — всичко, което знае за Ендориел, а в замяна сподели с него спомените си за онова време. Данил усещаше тежкия им товар. Но той не можеше да повярва, че наистина Ендориел е предала народа си. Той я беше видял, беше говорил с нея и чувстваше, че тя не би постъпила така. Имаше нужда да разбере истината и да се опита да я намери. Искаше да я срещне отново повече от всичко.

До багажа си намери платнена торбичка, пълна с листа, като онези, които Саликия използва за отварата предишната вечер. Върху торбичката имаше бележка, написана с детски почерк:

Ако искаш нещо да узнаеш, трябва само да го пожелаеш!

(само по едно листо е достатъчно, не слагай по повече)

Данил прибра торбичката и бележката и стана. Вече беше решил — щеше да тръгне да търси руините на Аегония.

ГЛАВА 11

СЪНИЩА

(ИСТИНСКАТА ИСТОРИЯ НА АЕГОНИЯ)

Пътят към руините на Аегония беше дълъг и труден. Всяка вечер Данил палеше малък огън и вареше по едно листо от билките, които Саликия му беше дала. След това заспиваше, изморен от пътя, и сънуваше. Сънуваше истинската история на Аегония и Ендориел. И така, нощ след нощ, разбра точно какво се беше случило.

Както Саликия му беше разказала, Ендориел беше царица на Аегония. Дълги години царството се радваше на мир и благоденствие. Но един ден земите ѝ бяха нападнати от многочислена и силна армия. Предвождаше я могъщ магьосник на име Варкхагор.

За него се носеха легенди, които разказваха, че е роден в снежна буря в ледената планина Харникар. Скоро след като се родил, майка му умряла. Но една черна мечка го намерила и го отгледала като свое дете. Може би затова хората казваха, че нямало кой да го научи на човештина и Варкхагор израснал свиреп и безмилостен. Казваха, че вместо сърце той има парче лед от високите върхове на Харникар и никога досега не е изпитвал жал, нито пощада към никого, че желанието му да властва е неутолимо.

Той вече беше завладял много други народи и ги беше подчинил на волята си. Армията му растеше, а с нея и силата му. Започна да си представя, че ще завладее целия свят и ще властва над него завинаги, както никой преди това.

Когато достигна до земите на Аегония и се изправи пред портите на града, Варкхагор беше горд и самоуверен на буйния си черен жребец. Ендориел го гледаше от високата крепостна стена, а вятърът вееше тъмната ѝ коса и нашепваше в ухото ѝ песента на бойните барабани на армията пред замъка ѝ.

Както беше постъпвал с всички преди това, Варкхагор ѝ предложи да предаде града и да признае върховната му власт, да издигне знамето на черната мечка над кулите си и той щеше да пощади народа ѝ, а нея да остави като свой наместник. Откажеше ли, заплашваше да изравни града със земята.

Славата на Варкхагор беше пристигнала тук много преди него и Ендориел знаеше срещу какво се изправя. Знаеше, че ако предаде града, той ще го пощади, а в противен случай няма да има милост за никого. Варкхагор ѝ даде три дни да реши, но Ендориел нямаше нужда от тях. Тя веднага му отговори, че не се страхува от него и никога няма да се предаде, и ако той не си тръгне веднага, го очаква дълга и изтощителна война.

Варкхагор беше удивен — отдавна никой не си беше позволявал да му говори така. Ендориел му се струваше смешна и дребна, а двамата ѝ воини-близнаци — нелепи, с чипите си носове, лунички и слаби, издължени тела. Без да се двоуми, той обсади града, като искаше да го превземе бързо и да продължи напред. Той си обеща съдбата на Ендориел и Аегония да бъде жесток пример за всички следващи народи, които щеше да покори.

Същата вечер Варкхагор седеше в шатрата си върху черна мечка кожа и разглеждаше карта на земите около Аегония и южните склонове на Андаегил, която разузнавачите му бяха нарисували. „Букова гора“ — прочете той наум. Малко по-наляво имаше отбелязана широка река, пресечена с извита линия, а до нея пишеше „Каменен мост“. Беше оставил съзнанието си празно от всякакви мисли и само плъзгаше погледа си по картата и оставяше нещата сами да му хрумват, както беше правил толкова много пъти преди това.

Платнището на шатрата се отметна и влезе Деванкар.

— Викал си ме, господарю — каза той.

Варкхагор не можеше да разбере напълно значението на тази дума. Мечката нямаше господар, нито беше нечий господар, тя просто взимаше каквото иска, но ги беше оставил да го наричат, както си искат.

Варкхагор махна към една еленова кожа наблизо и му направи знак да седне. Никога не позволяваше на някой друг да се докосва до

мечата му кожа. Деванкар седна, където му бяха посочили, и скръсти крака под себе си. Варкхагор се загледа в него с острите си зелени очи.

— Деванкаре, знаеш че беседите ни са много интересни и полезни за мен и високо ценя знанията ти. Досега си ми разказвал истории за много от Магьосниците, но никога не си споменавал за Ендориел. Защо?

— Това е защото самият аз не знам почти нищо за нея — призна Деванкар. — Наистина е странно, защото си спомням, че съм чел текстове за Ендориел в библиотеките на Адернон, но сега не мога да си спомня нищо от това, което пишеше в тях.

— Наистина странно... — Варкхагор замислено поглади брадичката си. — Имаш толкова добра памет, помниш толкова много неща, дори дребни подробности, а си забравил текстовете за една от Магьосниците...

Деванкар изглеждаше объркан и не знаеше какво да отговори. Варкхагор продължи:

— Още по-странното е, че се опитах с магия да видя миналото ѝ, но не открих нищо за живота ѝ преди да възроди Аегония, все едно изобщо не я е имало! Тук определено е намесена магия. Сигурно е омагьосала спомена за миналото си и всеки, който узнае нещо за него, бързо го забравя. Но няма значение. Скоро Аегония ще падне и никой няма да си спомня за нея.

— Господарю — каза Деванкар внимателно, — струва ми се, че Аегония е по-различна от останалите царства, които завладяхте. Ендориел не ми прилича на тиранин, хората в земите ѝ живеят добре. Може би не е нужно да превземате този град.

Но Варкхагор отново се беше съсредоточил върху картата и почти не чу какво му казва Деванкар. Беше твърде обсебен от идеята да има целия свят и отдавна беше забравил защо започна първите си бойни походи.

— Спомням си, че веднъж ми разказа за някаква история с каменен мост — каза Варкхагор. — Припомни ми я.

Деванкар въздъхна тихо и заразказва.

На следващата сутрин Варкхагор нападна града, като възнамеряваше да го довърши бързо. Но ентусиазмът му бързо беше

попарен. Илдре и Елдре се оказаха изключителни воители, верни до смърт на Ендориел, а нейната магическа сила, тя беше равна на неговата, и нито той можеше да завладее града, нито тя да го отблъсне.

Дните се нижеха, а Варкхагор за пръв път от много време не можеше да постигне целта си. Каквито и идеи да му хрумваха, нито една не успяваше. Ендориел сякаш беше подготвена за всичко.

Като видя, че няма да му е лесно да превземе града със сила, Варкхагор започна да наблюдава Ендориел, за да разбере кое е слабото ѝ място и така, малко по малко, започна да я опознава все по-добре. Той беше силно впечатлен от всеотдайността, с която защитаваха народа си. Тя неуморно бдеше в кулата си, извисена над града, и беше готова да посрещне всяка негова атака. Воините ѝ бяха готови да изпълнят всичките ѝ заповеди с пълно доверие и отдаденост, на което той само можеше да завиди.

В същото време обаче, Ендориел не погубваше напразно живота на вражеските воители. Никога не го отнемаше, освен ако не беше крайно необходимо.

Малко по малко той започна да я харесва все повече и повече.

След месеци изтощителни битки Варкхагор най-после призна пред себе си, че е срещнал достоен противник — нещо, което не му се беше случвало, откакто напусна Харникар. Той разбра, че този път ще трябва да действа по друг начин. Реши да предложи на Ендориел сделка. Нещо, на което — беше сигурен — тя нямаше да може да устои.

Затова отиде в замъка ѝ, за да се срещне с нея. Самоуверен беше той, докато пристъпваше през белия град, под дървета, изпъстрени с цветовете на есента, и после по дългите коридори. Хората се отдръпваха от пътя му и го гледаха със страх. В един от коридорите Варкхагор видя дребно момиче с дълга черна коса, което го гледаше изплашено с пъстрите си очи. Той му се ухили накриво, докато минаваше покрай него. „Чудесно, нека се страхуват“.

Варкхагор влезе в тронната зала. Ендориел беше там, а също и двамата близнаци. Той поиска да говори насаме с нея.

— Вървете — каза тя и им махна с ръка. Те бавно тръгнаха към вратата, като го гледаха свирепо, без да мигат, докато минаваха покрай него. И погледите, и походките им много си приличаха. „Личи си, че

прекарват почти цялото си време заедно — помисли Варкхагор. — Това е тяхната сила, но дали може да бъде и слабост?“

След това се обърна към Ендориел и докато Елдре и Илдре все още прекосяваха дългата зала, я заразглежда. За пръв път я виждаше толкова отблизо. Сърцето му заби учестено. Ендориел седеше леко на огромния си трон пред него и гледаше след близнаците, изчаквайки ги да излязат. Изглеждаше му толкова крехка и беззащитна, но той вече добре знаеше, че това е само илюзия. Пред него беше една от най-могъщите магьосници, които беше срещал. „Как съм могъл да я пропусна, да не науча за нея по-рано? Защо е завоалирала миналото си?“ Варкхагор се загледа в косата ѝ, в светлата ѝ кожа, в нежното ѝ тяло. „Как съм могъл да не я харесвам преди?“

Когато близнаците най-после излязоха, Варкхагор ѝ каза:

— Ендориел, мисля, че сме в патова ситуация. Никой от нас не може да надделее над другия. Много мислих и реших да ти направя едно предложение, което, смятам, ще те заинтригува. Ако ми отстъпиш върховна власт над земите си, ти ще можеш да останеш царица на Аегония, но освен това ще можеш да властваш и над всички други народи, които съм завладял и които ще завладея занапред. Само аз, единствен в целия свят, ще имам власт по-голяма от твоята. Ще споделя с теб всичко, което имам, всичко. И славата си, и богатствата си, и земите си, и армиите си.

Ендориел го слушаше, без да го прекъсва. Варкхагор продължи:

— Нека ти разкажа една история. Имало някога една планина, в която извираше бистър извор. Но той не бил обикновен. Всеки, който пиел от него, бивал дарен с безсмъртие. Аз знам къде е този извор, Ендориел, и ако приемеш предложението ми, ще ти дам дара му. Дватама с теб ще властваме заедно, до края на времето. Ще можем да определяме реда в света, ще можем да го направим такъв, какъвто искаме. И никой няма да може да се изправи срещу нас.

Ендориел го гледаше мълчаливо с дълбоките си, тъмни очи. В тях се четеше някаква едва доловима тъга. Накрая му каза:

— Ами ако си го представяме различен, тогава какво? Ще се водим по твоята представа, предполагам, нали твоята власт ще е по-голяма от моята. Не, Варкхагоре. Грещиш, ако мислиш, че искам да властвам над много земи. Знам, че се чудиш как така магьосник като мен живее в това затънтено място, на края на света. Е, някога и аз бях

като теб. Бях опиянена от силата си и невъобразимите неща, които можех да правя с нея. Но силата не идва с мъдрост, а хората правят грешки. Разбрах, че тя не е най-важното и колкото и да е голяма, има по-големи неща от нея. Може би един ден и ти ще разбереш.

Освен това не можеш да казваш на някого, че искаш да прекараш вечността с него и в същото време да искаш да властваш над него, над земите и народа му, защото двете неща са напълно несъвместими.

Не желая дара на безсмъртието, ако ще трябва да споделя вечния си живот с теб. Може би вече ме познаваш достатъчно добре и знаеш, че никога не бих предала собствения си народ.

— Ендориел, това няма да е предателство. Въпреки че първия път отказахте да се предадете, аз ще престъпя принципите си и ще ви дам още един шанс. Животът в Аегония ще си продължи както досега, нищо няма да се промени.

— Може би не днес или тази година. Но дали един ден няма да решиш, че армията ти е намаляла и искаш да я попълниш с подчинените си аегонци, без значение какво е тяхното желание? А когато се измориш да воюваш, тогава какво ли ще ти хрумне?

Варкхагор замълча, не можеше да отрече, че в думите ѝ има логика.

— Защо ти е да владееш толкова земи? — протичко го попита Ендориел. — И какво ще правиш после с тях? — тя поклати бавно глава. — Напомняш ми на А'грот. Той не искаше да завладее целия свят, но искаше да наложи собствените си разбирания за добро върху хората. Не разбираше, че единственият начин да ги направи по-добри, е като им дава личния си пример и като работи всеотдайно за тях, като е справедлив и ги обича. Не съществува такова нещо като налагане на доброто, защото то не идва отвън, а отвътре. Това, което той разбираше под добро, беше просто друга страна на егото му.

Сега и ти искаш да имаш света и да го направиш какъвто на теб ще ти харесва. Но какъв ще е той, Варкхагоре, когато най-после го имаш? Като теб ли ще е, пълен с огорчение и желание за мъст? Нали вече отмъсти на Ашаел, защо не спреш дотук? Защо продължаваш бойните си походи, заслепен от жажда за слава, сила и власт?

Ендориел стана и посочи рязко към вратата.

Върви си! Никога няма да ти се подчиня, нито ще предам Аегония.

Варкхагор страшно се разгневи. Обичаше Ендориел, но обичаше и себе си, а сега беше наранен. Чувстваше се неразбран и отхвърлен. Върна се в лагера си и беше решен на всичко, само и само да я победи и да разруши Аегония. Затвори се в бойната си шатра заедно с най-близките си съветници — Деванкар, Киан и Танил, за да измислят план. План, който да отслаби силата ѝ и да я прекърши.

Два дни и две нощи никой от тях не напусна шатрата, докато накрая, по изгрев-слънце на третия ден, им хрумна нещо. Планът беше рискован, но можеше и да успее. Най-напред те трябваше да примамят Ендориел извън крепостта ѝ. Чрез магия Варкхагор научи, че в планината над града има малко езеро, което наричаха Езерото на сълзите. Никой не знаеше пътя до него и никой не ходеше там освен Ендориел и двамата близнаци.

— Това е добре — каза той на останалите трима. — Няма да очакват нещо лошо да им се случи там. Знаят, че никой друг не познава мястото и ще се чувстват в безопасност. Сега, първо трябва да заловим единия от двамата близнаци. Няма значение дали Елдре, или Илдре. Ще атакуваме крепостта, за да ги примамим навън. Още в началото на битката трябва да ги разделим. Така те ще бъдат по-слаби и ще ни е по-лесно.

Варкхагор бавно обикаляше шатрата. Съветниците му мълчаливо го гледаха, като от време-навреме кимаха с глави.

— След това трябва да действаме бързо. Тук се намесвам аз — ще използвам близнака за примамка, за да накарам Ендориел да отиде до езерото и там ще открадна песента ѝ.

— Но, господарю, може ли песента на магьосник да бъде открадната? — попита Киан учудено.

— Имам идея как може да стане, макар никой никога да не се е опитвал да направи такова нещо. Ако успея, тя ще загуби най-голямата си сила. И тогава ще мога да правя с нея каквото си поискам — няма да е способна да ми се противопостави. Градът ще падне, а Ендориел ще затвора в златна клетка.

— Господарю — каза Танил, — мен ако питате, ако успеете да отслабите силата ѝ, по-добре е да я убиете. Нима можете да рискувате тя да живее?

— Не! — отсече Варкхагор и спря насред шатрата. — Ендориел ще живее. Ще ѝ дам време и съм сигурен, че тя ще ме разбере, ще ме обикне и ще властвам заедно с нея над целия свят — той поднови бавните си обиколки, като отново мислеше за щурма. — Атаките срещу крепостта трябва да бъдат тежки, за да успеем да заловим някой от близнаците и за да държим Ендориел заета през цялото време. Много е вероятно по-голямата част от армията ни да загине, затова това ще е последният ни шанс да спечелим. Или ще успеем и ще пленя Ендориел, или ще се провалим и ще трябва да се оттеглим и да събираме нови сили.

Час по-късно всички детайли от плана бяха обсъдени и всеки знаеше добре отредената си роля. Тримата съветници се поклониха и излязоха. Танил се извини и изчезна някъде, а Деванкар и Киан се загледаха към града и планината, която се извисяваше на север от него.

— Андаегил — каза Деванкар. — Според някои името ѝ означава „голяма, обширна планина“. Други мислят, че то значи „огън в небето“. Преди много, много години най-високите ѝ върхове са били вулкани, и нощем, щом погледнеш към планината, изглеждало все едно небето гори.

Двамата тръгнаха през лагера към шатрите си. Около тях мъже и жени точеха мечовете и късите си ножове, промазваха лъковете си, почистваха броните си.

— Деванкаре, да ти призная, когато преди четири години тръгна с нас, ти няхах никакво доверие.

— Може би, като цяло, не вярваш особено на хората?

Киан се засмя гръмко с дрезгавия си глас и тръсна глава. Кестенявите ѝ къдрици, стигащи до раменете ѝ, се разлюляха. На челото си винаги връзваше кожена лента, за да попречи на буйната си коса да влиза в очите ѝ. Бойната ѝ брадва висеше на колана ѝ, както обикновено.

— Защо тогава вярвам на Варкхагор?

— Винаги си има изключения — вдигна рамене Деванкар.

— А сега сериозно. Ти не си воин и не ми приличаш на човек, който се стреми към слава и власт. Защо тръгна с нас? До ден-днешен не мога да си отговоря на този въпрос.

Деванкар подритна един камък по пътя си. Изглеждаше замислен.

— Чувала ли си някога за Агиана?

Киан поклати глава. Деванкар продължи:

— Адернон се намира на кръстопът и свитъци и книги от всички краища на света са събирани в огромната библиотека на замъка. Изчел съм повечето неща там. Има някои много интересни текстове, в които са описани събития, свързани с най-могъщите магьосници, живели някога. Както вероятно знаеш, малцината, пристрашили се да станат магьосници, живеят доста дълго. Някои от тях си имат собствена песен, която толкова удължава живота им, че на практика ги прави почти безсмъртни. Разбира се, не съвсем, те могат да бъдат убити, а ако все пак това не се случи, вероятно биха умрели един ден от естествена смърт. Песента им дава огромна сила. Тя не е някакво специално умение, а по-скоро усилва многократно това, което вече имат. Да намериш своя песен е изключително опасно и обикновено завършва с гибел или загуба на разсъдъка.

Киан гръмко се засмя.

— Е, предполагам, ако беше лесно дори и аз бих се пробвала.

Деванкар се усмихна любезно на шегата ѝ и продължи:

— Известните ми магьосници, които имат своя песен, са едва седем. Двама от тях са Варкхагор и Ендориел. Третият е Ашаел, но той вече беше убит от Варкхагор...

— ... за което ще съм му вечно благодарна и ще има верността ми до края на живота ми... — Киан се завъртя на пети и леко се поклони по посока на шатрата на Варкхагор, после продължи да върви до Деванкар.

— Четвъртият е А'грот. За него се споменава, че отдавна живее в някакъв друг свят, който сам е създал с магията си. Петата е Валендиан, но за нея няма почти никакви сведения и се появява изключително рядко в текстове. Смята се, че тя живее някъде на юг, отвъд Голямото море, и е повелителка на ветровете и бурите. Шестият е Драгор. За него пък се разказва, че живее на върха на висока, стръмна, скалиста планина, наречена Кандар. Може да разказва на камъните неща, тайни думи и заклинания и те ги пазят в себе си през вековете. Също знае как да ги слуша и те му разказват невъобразими неща. Той е измислил нещо наистина изключително — начин магията

да се вплете във вятъра и той да се „вкамени“, т.е. наистина се превръща в камък, като по този начин заспива, а когато по-късно ти потрябва, можеш да я използваш, като хвърлиш камъка от някое високо място. Той се събужда и се разпада на песъчинки, а вятърът и магията политат свободно. И други магьосници използват откритието му. Някои текстове казват, че Драгор всъщност вече е твърде отегчен от нашия свят и прекарва голяма част от времето си в света на камъните и скалите, като самият той се вкаменява, седнал на огромния си каменен трон, високо в скалистата планина. Казват, че се е заел да разкаже на камъните всичките си знания, които никак не са малко, защото това е най-сигурният начин те да се запазят за вечни времена. Според него хартията е твърде несигурна, тя гори лесно, а хората пък забравят и са твърде кратковременни. Камъкът обаче може да помни с векове и не би изменил значението на думите. Само се надявам, че един ден ще има хора, способни да научат от камъните и скалите казаното от Драгор.

Деванкар замълча за момент и се замисли. Киан поглътташе с интерес всяка негова дума.

— Варкхагор е най-младият магьосник, намерил своя песен, и доколкото знам, той е единственият, който има дара на безсмъртието и знае къде е изворът. Неговата история започва, когато Ашаел убива майка му и за малко не убива и него самия. Ако е знаел каква зла участ ще го сполети заради това му деяние, сигурно е щял да бъде много по-внимателен, и когато убива някого, би проверил дали наистина го е довършил, или не съвсем. Сигурен съм, че не би повторил грешката си, ако все още имаше тази възможност. Но съдбата си е съдба и всяко наше действие има своите последствия.

Деванкар отново се умълча.

— Дотук спомена шест магьосника. Кой е седмият?

— Ето че стигнахме до същината на въпроса ти защо съм тръгнал с вас, след като нито съм воин, нито имам амбиции за слава и богатства. Седмият от известните ми магьосници е Агиана. Изключителна личност, която винаги е предпочитала да живее по-усамотен живот и дирите ѝ се губят още преди векове. Тя има една особена дарба, извън силата ѝ като магьосница, и тя е, че понякога има видения за бъдещето. Именно едно от тях привлече вниманието ми. В него тя описва, че ще се появи някой — обикновено не уточнява дали ще е мъж, или жена — който ще е човек само наполовина. Че този

човек ще пожелае да завладее света. Че ще бъде твърде неуравновесен, добро и зло ще се борят в него, за да вземат връх, винаги ще се движи по острието на бръснача. Ако надделее злата му страна, той ще успее и ще покори света. Ще бъде първият, който го е постигал някога. Но злата му природа ще донесе много скръб, ужас и страдание на хората. Ако обаче надделее другата му страна, добрата, той ще се провали и сам ще страда ужасно.

Киан го гледаше втрещено.

— Брей, че работа. Значи ние при всички случаи губим? Или Варкхагор ще подивее и ще се окаже зъл, или пък ще се провалим и няма да завладеем света!

— Нещо такова.

— Значи затова си с него? Заради пророчеството?

— Да. Още щом му предадохме Адернон разбрах, че Агиана е видяла него във видението си. Той е наполовина човек, наполовина мечка. Когато влезе в битка, се самозабравя. Понякога излиза извън себе си. Може да се вбеси и да убие и за най-дребното нещо, а в същото време може да отмине с лека ръка голяма обида. Вече четири години го наблюдавам, но не мога да предвиждам държанието му. Склонен е да проявява голяма жестокост, а после да се чуди защо е постъпил така. В същото време съм го виждал да отделя огромно внимание на някакви напълно маловажни неща. Струва ми се, че за него дивите животни са много по-ценни от хората. Веднъж едно скално орле беше паднало от гнездото си, което се намираше на високи, отвесни скали, които, според мен, беше невъзможно някой да изкачи. Родителите му явно бяха решили да го изоставят. Варкхагор го взе и се изкачи до гнездото, за да го върне там. В същото време съм го виждал да посича малки деца, когато някой град откаже да му се подчини. Виждал съм го да осакатява, убива или хвърля в тъмница хора, които отглеждат ловни соколи или държат в плен диви животни, или ги осакатяват и убиват за забавление.

Колкото и да разправят, че е жесток и няма сърце, заклевам ти се, Киан, веднъж го видях, че спаси едно момче от горяща къща, в един от градовете, които му се предадоха и на които вече беше господар. След това ръцете му имаха ужасни рани, които с времето, малко по малко, зараснаха. Той не иска никой да знае за тази му страна, за да не го мислят за слаб. Исква хората да се страхуват от него. Тревожа се, че

като държи да изглежда жесток и като го мислят за жесток, той подхранва тази своя страна повече от другата.

Киан изглеждаше замислена. Деванкар въздъхна:

— Решението му за Ендориел, да не я убива, ми дава надежда, че проявява добрината си.

— Може би е само егоизъм. Той я желае и затова иска да я запази жива. Каква полза да я убива, ако тя вече няма песента си?

Деванкар поклати бавно глава.

— Да оставиш човек като Ендориел жив, когато е в ръцете ти, може да бъде изключително опасно, и Варкхагор го знае добре. За да рискува, значи има наистина сериозна причина.

— Какво може да му направи, нали той е безсмъртен?

— Безсмъртието, колкото дар, толкова може да бъде жестоко проклятие. Наистина, Варкхагор се е обвързал с това тяло, но какво ако то пострада дотолкова, че да стане неизползваемо...

Киан закова на място.

— Деванкаре, плашиш ме с тези приказки. Не мога да си представя, че нещо може да се случи на Варкхагор. Щом Ендориел сега не може да го победи, значи няма да може и когато песента ѝ вече я няма. Варкхагор казва, че тогава силата ѝ ще намалее, и то много. Така че не виждам за какво има толкова да се тревожим.

Деванкар се загледа към кулата на Ендориел, извисяваща се над града.

— Дано да си права... — каза той. Но стомахът му беше свит и имаше натрапчивото чувство, че нещо много лошо ще се случи. — Киан, трябва да направим всичко по силите си, за да наклоним везните към добрата му страна. В противен случай може да стане лошо, наистина много лошо. И не казвай за това на Танил. Нямам му голямо доверие. Прекалено много гледа собствения си интерес, и е твърде добър тактик.

Киан кимна и сложи ръка на рамото му.

— Хайде, да се приготвяме. Скоро битката ще започне.

Денят беше мрачен и мъглив. Войските на Варкхагор нападناха града на две места. В прикритието на мъглата и с цената на много жертви те успяха да разбият голямата южна порта и западната порта.

Наложи се Иldre и Еldre да се разделят, за да ги удържат. Когато воините на Варкхагор се престориха, че отстъпват под напора на войските им, Еldre и Иldre тръгнаха след тях, за да ги изтласкат понадалеч от крепостната стена, докато зад тях поправят отново тежките дървени врати. Иldre препусна на юг, а Еldre на запад. И тогава, в мъглата, Еldre беше нападната от засада. Всички бяха безмилостно убити, а тя беше ранена със стрела в лявото рамо и пленена от воините на Варкхагор. Щом разбра, че вече разполага с единия близък, той изпрати нови отряди да нападнат крепостта. Иldre беше изтласкан обратно и принуден да се завърне в замък. Варкхагор знаеше, че той ще усети, че нещо не е наред със сестра му и затова трябваше атаките да продължават и да го държат зает.

Час по-късно битката все още ехтеше в есенната мъгла. Варкхагор пращаше нови и нови отряди към замък.

Нисък и набит мъж с плешива глава и бяла престилка, цялата оцапана с кръв, се приближи към него и се поклони ниско.

— Господарю, както и да опитвах, не успях да разбера, откъде тръгва пътеката към Езерото на сълзите. Тя се оказа доста... хм... неразговорлива.

— Всичко ли опита? — попита Варкхагор разсеяно, без да го поглежда.

— О да. И... опасявам се, че може би имаме малък проблем. Страхувам се, че малко я повредихме.

Варкхагор не беше и очаквал разпитът да мине без повреди. Рязко се обърна към ниския мъж и го изглежда отгоре с острите си зелени очи.

— Какво имаш предвид? Жива ли е?

— О, да, съвсем жива си е, но тя вече... хм, ами... няма да може да говори, тъй като... ами... опасявам се, че отсега нататък няма да има език. Прехапа го, за да не издаде тайната.

Варкхагор се замисли. „Чудесно! Как не се сетих сам?“ А на глас каза със студен глас, изпълнен със заплахата:

— Да се надяваме, че и така ще ми свърши работа.

А откъде тръгва пътеката така или иначе вече беше разбрал с магия. Разпитът на Еldre беше само резервен вариант, пък и му

трябваше тя да бъде накрая на силите си, макар и все още жива, за да му послужи като примамка за Ендориел.

— Доведете я пред шатрата ми.

Мъжът се поклони и се отдалечи. Варкхагор повика Танил и му каза:

— Дайте ми час, а след това започнете да изтегляте войските, както е по план. До залез остават само няколко часа, а имаме още много работа.

След това изчезна в мъглата. След няколко минути се озова в шатрата си. В единия ѝ край беше просната черна мечка кожа. Варкхагор легна по гръб на нея и затвори очи. Започна да си представя Елдре и малко по малко да „измества“ спомена за реалността. „Да, Елдре излиза от замъка на бойния си кон, с лък в ръка, и препуска на запад след отстъпващите воители — пръстите на Варкхагор леко се свиваха и рошеха мечата козина. — Дотук добре. А сега, малко изкривяване. Елдре извива още на запад, преследвайки бегълците към склоновете на Андаегил. Те побягват нагоре в планината, а тя продължава след тях заедно с хората си. Нагоре и нагоре. Навътре в горите. Устройват им засада. Всички се бият храбро, воители и от двете страни падат покосени. Добре, драматично. Стрела ранява Елдре в лявата ръка, в рамото — точно, както се случи. Сега — ново изкривяване. Елдре повече не може да стреля, затова вади късия си меч и убива двама от хората на Варкхагор. Оглежда се и вижда, че е сама. Всичките ѝ хора са мъртви. Мъглата пълзи наоколо. Някъде наблизо се чува да приближават още от воителите на Варкхагор. Кръвта на Елдре избива под стрелата в рамото и тя го притиска с ръка — Варкхагор притисна с дясната си ръка лявото си рамо. — Тя разбира, че няма да може да стигне до замъка и затова решава да се скрие при Езерото на сълзите, където врагът няма да може да я намери — Варкхагор си представи пътеката към езерото, както я беше видял в магията си. — Затова тръгва, препъвайки се по стръмната тясна пътека. Стига до езерото и пада на земята малко преди изворчето, напълно изтощена и безпомощна“.

Когато приключи с магията, Варкхагор стана. Всичко му отне едва няколко минути. „Би трябвало да свърши работа, когато Ендориел реши да я търси“ — помисли си той. Леко замаян, взе един вързоп, който лежеше до изхода на шатрата, метна го на гърба си и излезе.

Вече бяха довели Елдре и го чакаха почтително леко встрани от входа. Тя изглеждаше окаяно. Косата ѝ, лявата ѝ ръка и брадичката ѝ бяха зацапани с кръв. Очите ѝ бяха потъмнели и отнесени. Не можеше да стои сама и затова се налагаше двама да я крепят за подмишниците. Краката ѝ бяха съвсем отпуснати, а единият изглеждаше странно изкривен на една страна. Вълна от съчувствие заля Варкхагор, но той бързо я потисна. „Нямах избор, Ендориел не ми остави избор. Нямам друг начин да я победя“.

Варкхагор я подхвана и махна на воините, които я бяха довели, да си вървят. Елдре тихо изстена. Той я погали по русата зацапана коса и ѝ прошепна тихичко:

— Знам, че те боли, но потърпи още малко. Няма да допусна да умреш сега. Скоро всичко ще свърши, обещавам ти.

След това с лекота я метна на рамото си и затича в мъглата към Андаегил и Езерото на сълзите.

Варкхагор тичаше неуморно по тясната пътека с Елдре на едното си рамо и вързопа в ръка. Старите дърветата се накланяха към него и го удряха с клоните си, сякаш за да му попречат да продължи пътя си, но той не им обръщаше внимание. Дългата му тъмна коса, хваната на опашка, подскачаше по гърба му на всяка крачка. Въпреки товара си, той се придвижваше много по-бързо от всеки обикновен човек и не му отне много време да се изкачи до езерото.

Варкхагор вече беше видял мястото в магията си, но то беше замъглено и неясно. Сега, попаднал там наистина, беше удивен и заплепен от красотата му. Остави вързопа и Елдре, която беше в безсъзнание, на брега на езерото и тръгна да разгледа наоколо.

Легендата разказваше, че преди много, много години, още преди Аегония да съществува, в планината Андаегил имало един мрачен замък. В него живеел магьосник, от когото всички много се страхували. На всеки няколко години той искал от близкото село да му даде най-хубавата си девойка за невеста, като в замяна обещавал да не унищожава посевите, да не уморява овцете и да не

разрушава къщите. Щом девойката му омръзнела или остареела, той поисквал друга.

И така, един ден магьосникът поискал нова невеста от селото. Със свити сърца хората му изпратили Валендиан — най-личната си мома. Тя била и хубава, и умна, и добра. Но магьосникът не бил доволен — не била достатъчно красива за него. Ядосал се и затворил невестата си в най-високата кула на замъка, като се заканил да направи страшна магия и да отмъсти на селото ѝ за обидата.

Валендиан много се изплашила и натъжила. Затворена във високата кула, тя застанала на прозореца, вдигнала лице към пълната луна и проклела съдбата си, че не е по-хубава, та да спаси селото си от злия магьосник. След това започнала да сплита дългата си руса коса, да пее тъжни песни и да рони горчиви сълзи.

Така станало, че луната я чула и я съжалила. Тя помолила земята под замъка да не поглъща сълзите на невестата. И така, капка след капка, под прозореца на високата кула се появило езеро, в което пълната луна се огледала с цялата си магичност и красота.

Валендиан погледнала надолу и видяла езерото. Водата сякаш ѝ пеела и я викала: „Ела при мен!“ Запленена от красотата му и омагьосана от песента му, тя свалила дрехите си, скочила от кулата и се гмурнала в дълбоките води. Езерото било солено, с вкуса на сълзите ѝ. Водата я погълнала, но тя не се удавила. Вместо това усетила голяма сила да се влива в нея. Усетила, че може да прави невъобразими неща с тази сила. Излязла на брега и пеейки лунната песен на езерото, разрушила замъка на злия магьосник, а него погубила, и така завинаги избавила селото си от това зло.

Минало се, не минало време, треви и дървета порасли около езерото. Те не били обикновени, а обичали да пият солена вода. Пиели я и я пречиствали от солта, а по листенцата и по кората им избивали хиляди миниатюрни

бели кристалчета. Така гората винаги изглеждала, сякаш е заскрежена, но не със замръзнала вода, а със сол. Заскрежени треви се люлеели на вятъра. Дори и камъните около езерото били целите покрити с бели кристалчета. А изпод корените на най-голямото дърво извираше бистър извор с най-сладка и чиста вода.

В тази гора се разхождаше сега Варкхагор, а солта хрущеше под краката му. Заразглежда с почуда кората на дърветата и заскрежените им листа. Отчупи едно кристалче и го опита — сол!

Приближи до най-голямото дърво. Под корените му извираше вода. Наведе се Варкхагор и пи. Водата беше бистра и вкусна и утоли жаждата му.

— Невероятно! — каза той на себе си, а очите му блестяха.

Отиде до Елдре и я домъкна близо до извора, като остави диря от изпочупени кристалчета, все едно че сама е пълзяла дотук. Постави я да легне на няколко крачки от водата, но достатъчно далече, че да не може да я стигне. Нагласи тялото ѝ да лежи така, както си го беше представил по-рано, докато преплиташе магията в шатрата си, а счупеният ѝ крак да изглежда що-годе нормално.

Елдре дойде в съзнание и се заоглежда диво. Лицето ѝ беше изкривено от болка. Тя видя Варкхагор, надвесен над нея, и инстинктивно посегна към ботуша си. Той ѝ се изсмя:

— Да не мислиш, че съм толкова глупав да ти оставя някое острие!

Елдре отчаяно го заудря с дясната си ръка, която все още можеше да движи. Насили се да извика, но от устата ѝ излезе само грубо грачене. В това време Варкхагор позачисти брадичката и челото ѝ от засъхналата кръв с малко вода.

— Стой мирно.

Щом той се отдръпна, Елдре се опита да изпълзи до извора, но не успя. Не можеше да движи счупения си крак и лявата си ръка, където се беше забила стрелата. Цялото тяло ужасно я болеше. Отчаяна, тя се опита да се претъркули към езерото, за да скочи във водата и да се удави, но не можа да направи дори и едно завъртане.

Опитваше отново и отново. Варкхагор замислено я гледаше от няколко крачки разстояние.

— Чудесно — кимна той. — Сега ще трябва да останеш тук, докато Ендориел дойде да те спасява. Не се тревожи, аз ще съм наблизо, ако нещо ти потрябва междувременно.

Елдре го гледаше с потъмнелите си от болка и изтощение очи как се отдалечава с вързопа в ръка. Опита отново да пълзи или да се претърколи, но не успя да помръдне. Кръвта ѝ капеше на земята и обагреше кристалите в червено. Сълзи на безсилие и яд капеха от очите ѝ и разтапяха солта под нея.

Варкхагор заобиколи езерото, като внимаваше да не оставя видими следи по тревите и камъните. Избра място, където да се скрие, и развърза вързопа. В него имаше дрехи, бели като сняг, или по-точно — като сол. Така щеше да му е много по-лесно да остане незабелязан от Ендориел, когато тя се появи. „Ако се появи... — помисли си той. — Не, тя ще дойде, сигурен съм. Не би изоставила Елдре“. Варкхагор се преоблече, прибра във вързопа старите си дрехи, изцапани с кръвта на Елдре, повдигна с лекота един огромен камък и го пхна под него. След това се скри зад широк дънер, съвсем близо до водата. Протегна ръка към езерото и загреба няколко капки, за да провери дали може да го направи достатъчно бързо, без да мести тялото си. Повтори движението няколко пъти. Накрая се отпусна, облегнат на дънера, и се загледа в красивата побеляла гора и гладката езерна вода. „Ловецът трябва да бъде търпелив“ — помисли си той и зачака. Мъглата тук беше съвсем лека и ефирна и Варкхагор виждаше добре отсрещния бряг и тялото на Елдре, проснато на няколко крачки от извора. Въздухът беше студен и влажен. Скоро щеше да дойде здрачът, след него и нощта, а той нямаше за къде да бърза.

Щом войските на Варкхагор се оттеглиха, Ендориел се запъти към тронната зала. Още преди да стигне обаче, тичешком я застигна Илдре. Изглеждаше изморен и раздърпан, по дрехите му имаше засъхнала кръв. Дългият му меч висеше на бедрото му и въпреки скорошната битка, блестеше от чистота.

— Ендориел — каза ѝ той с дрезгав, изпълнен с тревога глас, — нещо не е наред с Елдре. Не мога да я намеря и никой не я е виждал в последните часове. Освен това... имам чувството, че с нея се е случило нещо ужасно.

Двамата забързаха към стаята на Ендориел, където тя направи магия, за да види в миналото и да разбере какво се е случило с Елдре. Но вместо да види истината и без да знае, че това е измама, Ендориел видя видението, което Варкхагор си беше представил и беше вплел в магията си, за да замени спомена за това, което наистина се беше случило по време на битката.

— Изтласкала е воините на Варкхагор в планината — каза Ендориел. — Сега е при Езерото на сълзите и е ранена. Но е все още жива. Има още час до залез, ще бързам да стигна при нея и да ѝ помогна.

— Идвам с теб! — каза Илдре.

Тя го хвана за ръката и поклати глава. Лицето му изглеждаше още по-слабо на бледата светлина в стаята.

— Не можем да оставим замъка без нито един от трима ни. Освен това знаеш, че така ще ме забавиш. Ще се движа възможно най-бързо и да се надяваме, че няма да закъснея.

Ендориел излезе през малката северна порта, която водеше направо към планината, и затича по стръмната, тясна пътечка към езерото. „Студено е — помисли си тя. — Тази есен е по-студена от обикновено“.

Скоро се здрачи. Гората, през която минаваше пътеката, беше съвсем притихнала — не се чуваха нито птиците, нито вятърът, сякаш някой ги беше изплашил и те се бяха изпокрили. Старите дървета се привеждаха към Ендориел и ѝ шепнеха: „Не отивай там, върни се!“ Тя ги гледаше озадачено:

— Не мога да изоставя Елдре. Трябва да ѝ помогна. Трябва да стигна до езерото, и то колкото може по-бързо!

Скоро стигна до заскрежената от малки солни кристалчета гора и излезе на брега. Вече беше почти тъмно. Ендориел видя Елдре да лежи на няколко крачки от извора, просната по очи. Усети, че е жива, но тежко ранена и на края на силите си. Затова запя песента си, за да ѝ

вдъхне нови сили, преди да е станало твърде късно. Тя мислеше, че е сама на брега на езерото, а дори и Елдре да чуеше песента ѝ, Ендориел ѝ имаше пълно доверие.

Звукът от песента се понесе над водата. Всичко наоколо затрептя с мелодията ѝ и се изпълни със сила и живот.

Дънерът, зад който Варкхагор се беше притаил, беше близо до Ендориел, вляво от нея, срещу мястото, където лежеше Елдре. Оттам той я виждаше добре, без тя да го забелязва. Когато Ендориел запя, той заслуша песента ѝ захласнат. Никога досега не беше чувал песента на друг магьосник. Знаеше само своята собствена песен, а в сравнение с тази на Ендориел, сега тя му се стори груба и недодялана. За малко щеше да забрави защо е чакал досега Ендориел и защо се е надявал да изпее магическата си песен. За малко да стане твърде късно да изпълни последната част от плана си, за която дори не беше сигурен, че ще успее. Варкхагор тръсна глава, за да се отърси от вълшебната музика, и когато Ендориел я изпя цялата и освободи силата ѝ, в мига преди песента да стигне до Елдре, докато все още се носеше по повърхността на езерото, докато то вибрираше с мелодията ѝ, Варкхагор гребна с бързо движение една малка капчица вода, с магията си я пречисти от солта, замрази я и тя се превърна в малка снежинка. Погледна я на студената си груба длан — толкова крехка, толкова красива. В следващия миг, преди Ендориел да разбере какво точно става, той запрати силен вятър към нея и я повали на земята. Тя падна и удари главата си в един камък. Солните кристалчета се натрошиха и почервеняха от кръвта ѝ.

Ендориел се събуди от дълбок сън. Лежеше върху влажен, плосък камък. Около нея всичко тънеше в мъгла. Тя стана с мъка и залитна на една страна. Опря се във висока скала, която се издигаше отвесно нагоре. Повървя малко покрай нея, но тя сякаш нямаше край. Срещу скалата се издигаха високи борове. Малки капчици кондензирана мъгла светеха по игличките им.

Мястото ѝ беше напълно непознато. Усещаше, че някаква магия се оцеежда от тялото ѝ. Напрегна се да разбере каква е, преди да отшуми напълно. „Магията на съня и забравата? Някой ме е приспал. Колко ли дълго съм лежала тук, на тази скала?“

Седна отново и се насили да си спомни как е попаднала там. И защо чувстваше такава огромна празнина в себе си, сякаш някаква част от нея я нямаше? Нещо не беше наред.

„Обсадата!“ — спомни си Ендориел. Усети силна болка отдясно на главата си. Сложи ръка на мястото и напипа засъхнала кръв в косата си. И тогава спомените я връхлетяха — битката при Аегония, отстъплението на войските на Варкхагор, видението за Елдре, тичането до Езерото на сълзите, шепота на дърветата. Елдре, смъртно ранена, просната по очи близо до извора. Песента...

Песента...

Песента ѝ я нямаше! Ендориел я беше забравила! Колкото и да се опитваше, не можеше да си спомни мелодията ѝ. Не я усещаше в себе си, не усещаше силата ѝ да тече в кръвта ѝ, да тупти със сърцето ѝ. Тя затвори очи, за да спре сълзите си. Вече не се чувстваше цяла, част от нея беше загубена, заменена от огромна мъка и празнота.

Едва тогава усети нечие присъствие наблизко. Отвори очи и погледна натам. Варкхагор беше седнал недалече от нея на един камък и я гледаше съчувствено. Целият, от глава до пети, беше облечен в черни дрехи. По тъмната му, дълга коса блещукаха малки капчици, като тези на боровите иглички — явно отдавна седеше и я наблюдаваше. В зелените му очи сякаш тлееха огньове.

Когато видя, че тя го е забелязала, Варкхагор стана, приближи се и седна до нея на скалата. Ендориел инстинктивно се дръпна, когато той протегна ръка към нея.

— Ендориел... — гласът му беше дрезгав и нисък. — Знам, че ужасно ти липсва, но какъв друг избор имах?

— Как? — промълви тя. — Как е възможно?

Варкхагор се загледа към високите борове.

— Една зима бях в полите на Харникар. Беше студен и мрачен ден и усетих, че изгладняла глутница вълци е надушила дирята ми. От известно време вървяха след мен, макар и на доста голямо разстояние, а гладът ги притискаше.

Стигнах до широка река, която не беше напълно замръзнала. Знаех, че точно там вълците ще нападнат и те го сториха. С магия преминах на другия бряг на реката, но те наскачаха във водата, решили да преплуват след мен.

Тогава запях песента си. И тъй като реката беше полузамръзнала, усетих съпротивлението ѝ. Сякаш песента ми се забави, сякаш се разстла във времето, стана мудна и заспала. Знаеш, че ако има вода наоколо, песента я изпълва, вибрира в нея.

Когато най-после осъзнах, че не мога да те победя със сила и когато ти отказа предложението ми, реших да използвам хитрост. Спомних си за тази случка от преди години, и си казах: „Ами ако докато песента е във водата, я замразя? Дали ще остане вътре, дали ще бъде пленена в леда?“ Тъй като не можех да измисля нищо по-добро, за да те надхитря, реших да рискувам. Трябваше да те примамя на някое място, където има вода. Изкривих реалността, за да помислиш, че Елдре е сама при езерото, и ти повярва. Знаех, че няма да я изоставиш и че няма да пратиш някой друг — кой би могъл да ѝ помогне в окаяното ѝ състояние, освен ти? Погрижих се тя да е на ръба на оцеляването, защото знаех, че ще го усетиш, щом я видиш. Ако тя не беше толкова зле, ти нямаше да запееш песента си. Разбира се, внимавах да не умре, преди да я намериш.

Когато чух песента ти, тя ме омагьоса и за малко да забравя защо съм там. Но се осъзнах бързо и в точния момент, гребнах една капчица и я замразих. И планът ми успя — песента ти остана в нея, замразена! Знаех, че няма начин да си я спомниш — тя е жива и може да бъде само на едно място — или е в теб, или е на свобода. Или е в леда. Следващото нещо, което трябваше да направя, беше да те приспя и да скрия малката снежинка така, че никой никога да не може да я намери. Не се тревожи, завоалирал съм спомена за това къде е скрита и никаква магия не би могла да покаже къде я отнесох.

И тук дойде последната част от плана ми — трябваше да измисля подходящ затвор за теб. Място, на което слънцето и дъждът никога няма да могат да те намерят. Дълго време обмислях всякакви варианти. Хрумвах ми най-различни възможности. Мислех си, че бих могъл да те затворя в някоя тъмна гора с гъсти клони, където не проникват слънчеви лъчи, нито пада дъжд, но колкото и да е гъста, слънцето пак може да проникне, а дъждът се стича по листата и кората на дърветата. Хрумна ми, че може да е в дълбока подземна пещера, но дъждът пада и влиза навътре в земята. Ами на луната — за дъжда тя е безкрайно далеч... И изгрява нощем... Но понякога изгрява и през деня и със слънцето се виждат на небосклона, то би те намерило там.

И тогава се сетих за мъглата. Изгрее ли слънцето, тя се изпарява под топлите му лъчи. Падне ли дъжда, разтапя се под капките му. Никога не биха те намерили тук!

Ендориел го гледаше с тъмните си очи. В тях не се четеше нито капчица страх, само огромна мъка.

— Добре, Варкхагоре, ти ме победи. Защо не ме убиеш?

Варкхагор мълчеше, загледан към дърветата. Мъглата се кълбеше около тях, ту се сгъстяваше, ту ставаше по-рехава и ги разкриваше. Ендориел продължи:

— Само за едно те моля, да пощадиш Аегония и народа ми. Поискай каквото желаеш в замяна и ще ти го дам. Вземи живота ми, все ми е едно.

Варкхагор бавно поклати глава.

— Съжалявам, Ендориел, но е късно за това. Най-напред Елдре умря там, при езерото. Вече беше твърде слаба. След това слязох от планината и както ти бях обещал, реших този път да наруша принципите си и да дам на народа ти втори шанс да се предадат. За да им помогна да вземат правилното решение и да се спасят, им казах, че си приела предложението, което ти направих само преди няколко дни, и че си предала града. Никой не ми повярва. Илдре знаеше, че си тръгнала към езерото, за да търсиш сестра му, а и останалите ти имат твърде голямо доверие. Колко бях глупав, да си мисля, че мога да ги убедя! Накрая се наложи да си послужи с магия. Едва тогава те повярвах, но отново отказаха да се предадат. И тогава сами се обрекоха. Опожарих града и го разруших. Вече всички са мъртви, не оставихме живи. Те умряха, вярвайки, че си ги изоставила. Биха се достойно, до последна капка кръв. Никой не моли за пощада.

Варкхагор погледна към Ендориел. Видя мъката в очите ѝ и едва сега осъзна какво е сторил и колко много я е наранил.

— Съжалявам, Ендориел — каза с тих глас. — Те имаха не една, а две възможности да се спасят. Сами избраха съдбата си.

Сълзи се стичаха от очите ѝ. Тя скочи на крака и заудря Варкхагор с малките си юмруци. Той бавно се изправи, с високия си ръст, и се извиси над нея, докато тя продължаваше да го удря в гърдите с всичка сила. Варкхагор хвана ръцете ѝ, за да спре ударите, като внимаваше да не я нарани.

— Ендориел, за нас не е късно. Защо толкова се натъжаваш заради обикновените смъртни хора? Те така или иначе до няколко години щяха да умрат. Но ние с теб можем да бъдем вечни. Можем да бъдем заедно, можем да си споделим този свят. Обещавам ти, че никой няма да може да ти заповядва, дори и аз. Ще бъдеш господарка на всички земи, които съм завоювал. Не се сърдя, че преди ми отказа. Ще те даря с безсмъртие и ще бъдем заедно, завинаги.

Ендориел го отблъсна силно и отстъпи няколко крачки назад. Гърбът ѝ опря във високата скала.

— Ти уби всичко, което обичах и открадна най-скъпото ми нещо — силата ми, живота ми. Как бих могла да бъда с теб? По-скоро бих умряла!

С един скок Варкхагор се озова пред нея и я притисна към скалата. Усещаше топлината на дъха и тялото ѝ. Усещаше магическата ѝ сила, огромна, въпреки че песента ѝ вече я нямаше.

— Може би не разбираш напълно положението си, Ендориел — каза той задъхано. — Няма я вече силата ти. Няма ги глупавия ти вълк и совата, за да те пазят. Няма я Аегония и предишната ѝ слава. Всичко стана на пепел и отлетя с вятъра. Вече си сама и мога да правя с теб каквото си поискам. Ако реша, мога да те убия, ако реша, мога да те оставя да скиташ в мъглите до края на времето. Знам, че обичаш светлината и че тя много ще ти липсва, а мъглите са мрачни, влажни и студени. И никой не ще те намери тук — нито слънцето, нито дъжда. Малко по малко, всички ще те забравят.

Ендориел не каза нищо, само го гледаше с помрачените си от гняв и мъка очи. Безсилен, Варкхагор удари с юмрук в скалата до нея. Огромни скални късове се отрониха някъде отгоре, от обвитата в мъгла скала, и падаха с тътен на земята около тях.

— Щом така си решил, в мъглата нека да е тогава — каза тя дрезгаво с тих глас.

Варкхагор бавно се отдръпна от нея. Раменете му бяха отпуснати надолу и превити напред, сякаш носеше голям товар на плещите си.

— Да, Ендориел, сега не ме обичаш. Но имаш много време пред себе си. Просто помисли и се опитай да ме разбереш. И тогава, знам, че ще ме обикнеш... Не съм виновен за гибелта на хората ти, нито че трябваше да открадна песента ти. Нямах избор. Наистина нямах.

След това се обърна и изчезна в мъглата.

Останала сама, Ендориел се свлече надолу по скалата и седна, опряла гръб в нея. Обгърна с ръце коленете си. Мъглата се сгъстяваше и ставаше все по-студено. Горчиви сълзи се стичаха по лицето ѝ.

Данил се събуди, огрян от топлите слънчеви лъчи. Най-последно беше разбрал цялата истина за Ендориел и какво се беше случило с Аегония и предците му. Ендориел не ги беше предала. Тя не беше господарка на мъглите, а тяхна пленница.

„Какво ли е станало с Варкхагор, къде ли е той сега?“ — зачуди се Данил, докато прибираше нещата си.

В платнената торбичка, която Саликия му даде, беше останало само едно листо. Но и той имаше само още едно нещо, което трябваше да узнае.

Същата вечер, по здрач, Данил стигна до руините на древния град. Те бяха целите обрасли в диви храсти. Стъпки огън и свари последното листо от билките на Саликия, изпи отварата и заспа.

Озова се в тронна зала. Срещу него, на висок трон, седеше Ендориел, но сякаш не го виждаше. Държеше два меча в ръце — единия дълъг, другия по-къс. На дългия меч имаше инкрустиран вълк, а на по-късия — блатна сова. Изведнъж Ендориел рязко стана и замахна напред едновременно с двата меча. От остриетата изскочиха вълк и сова и полетяха право към него. В главата му заехтя глас, който сякаш идваше от тях: „Спомни си защо си тук, Даниле!“

Миг преди вълкът и совата да го достигнат, тронната зала изчезна и Данил се озова на обширна поляна, цялата покрита със сняг и огряна от зимното слънце. Наблизо се чуваше ромоленето на поточе. От побелялата елхова гора отсреща бавно излезе едър сив вълк и се приближи към него, като през цялото време го гледаше втренчено с жълтите си очи. Когато стигна до него, седна. „Спомни си какво си дошъл да научиш“ — чу той мисъл в главата си, която като че ли идваше откъм вълка.

— Какво е то? — попита Данил на глас.

Вълкът мълчеше. На Данил му се стори, че се опитва да му каже нещо, но мислите му не могат да го достигнат. Сякаш нещо ги спираше.

В този миг от небето се спусна блатната сова и го нападна. Стреснат, той падна на земята и закри очите си с ръка.

Поляната изчезна и Данил се озова в студено и мрачно подземие. Ръцете и краката му бяха оковани във вериги. Когато очите му привикнаха с бледата светлина, той видя, че пред него на земята стоят вълкът и совата и го гледат с лъскавите си очи. Тежки вериги от отсрещната стена бяха закопчани към врата на вълка и крака на совата.

„Спомни си защо си тук, Даниле, и какво трябва да узнаеш!“ — чу той вълка в главата си.

„Времето ти изтича. Не позволявай последната билка на Саликия да иде на халос. Магията му е силна, но ако опиташ, ще можеш да преминеш отвъд нея“ — помисли той с гласа на совата.

Данил се напрегна. Какво трябваше да си спомни? Защо беше в това подземие, окован във вериги? Нещо свързано с Ендориел ли трябваше да научи?

Вълкът скочи към него, но веригата не беше достатъчно дълга. По средата на скока му тя го дръпна за шията и го повали скимтящ на земята. Совата се разбесня по пръстения под на килията, опитвайки се да се освободи. Данил изпъна своите вериги. Напрегна мускулите си, искаше да ги скъса. Усещаше, че всеки момент ще успее и тогава ще си спомни какво е това, заради което е дошъл на това място. Кръв закапа от китките му.

В този миг килията изчезна и Данил се озова на висока скала, някъде високо в планината. Всичко наоколо беше затрупано със сняг. Гъста мъгла затулваше околността, но той усещаше, че зад него зее дълбока пропаст.

„Защо съм тук?“ — помисли Данил.

Някъде наблизо избуха сова. Данил чу, че нещо бързо се приближава към него. Голям сив вълк скочи върху му и го събори в

снега. Започна да ръмжи срещу лицето му. Над вълка закръжи блатната сова.

„Времето ти почти свърши, Даниле. Спомни си!“ — помисли вълка и замахна с предната си лапа, оставяйки дълбоки резки на лицето му. В този момент го връхлетя совата и започна да дере лицето му с острите си нокти. „Хайде, можеш да победиш магията му!“ — чу я да казва в главата си.

Въпреки болката, Данил знаеше, че вълкът и блатната сова се опитват да му помогнат да си спомни нещо много важно. Усещаше, че не успее ли да се сети какво е то, няма да има друга възможност. Затова не им се съпротивляваше, а вместо това с мъка се изправи. От лицето и ръцете му капеше кръв. Вълкът се отдръпна няколко крачки назад, засили се и го бутна с глава в корема. Данил полетя в пропастта.

И тогава си спомни.

Всичко се завихри и той се озова на заснежен планински връх. Около него нямаше нищо друго освен скали, сняг и вятър.

Отдолу някой се изкачваше с лекота по стръмния склон. Беше висок и снажен, а на главата си носеше тъмна качулка, която го пазеше от вятъра и скриваше лицето му. Данил се скри зад един камък наблизко, въпреки че непознатият явно не го забелязваше.

Когато стигна пред една заледена и заснежена ниша в скалите, той махна качулката и откри лицето си.

— Варкхагор — промълви Данил на себе си.

Магьосникът гледаше нещо на ръката си. „Това е снежинката, която държи песента на Ендориел пленена...“ — помисли Данил. Варкхагор влезе в нишата и скоро след това излезе обратно навън. Каза тихо няколко думи, които Данил не чу и направи няколко бързи движения с пръстите си, след което заслиза обратно надолу.

Останал сам, Данил влезе в нишата. Тя не беше много дълбока, но достатъчно, за да не позволи на слънцето да огрее някога това, което беше скрито вътре, сред вечен сняг. На леден пиедестал лежеше малка снежинка с безкрайна красота. „Никой никога не би я намерил тук. Никой никога не би се изкачил в тази сурова планина“. Данил протегна ръка към нея. И тогава усети, че сънят му започва да се разпада. Забързан, той излезе навън и се заоглежда, за да се опита да

запомни мястото. Не, трябваше му по-далечен изглед. Данил се завъртя с лице към нишата, затвори очи и стисна ръцете си в юмруци. „Това е сън. Тук всичко е възможно“ — помисли той и се изтласка силно назад в невъзможен скок. И като в сън той полетя назад и надалече от планината. Така успя да види и запомни под кой връх се намира нишата. Скоро билката на Саликия спря да действа и сънят се разпадна. Но Данил вече знаеше къде да намери песента на Ендориел. Успееше ли да намери снежинката, която я пазеше в красивия си снежен затвор, и да я размрази, песента щеше да полети и да се върне при нея и тя отново щеше да бъде цяла. Щеше да бъде свободна.

Данил се събуди до изстиналото огнище. Чувстваше се изморен — не можеше да се наспи добре, докато пиеше билките на Саликия и сънуваше сънищата. Огледа се наоколо — диви шипки растяха навсякъде и покриваха камъните. В северната част на града все още се издигаше кулата на Ендориел, прекършена на две.

Едва тогава забеляза дребна старица с миловидно лице да седи на един камък наблизо и да го наблюдава.

— Здравей, юначе — поздрави го бабата. — Какво те води из тия руини, забравени от всички?

— Дойдох да науча истинската история на Ендориел, царицата на Аегония — отвърна Данил.

— И научи ли я, чедо?

— Научих я.

Бабата закима разбиращо.

— Как ти викат? — попита тя.

— Данил, а на теб?

— Кариша.

Името му се стори познато. Къде ли го беше чувал?

— А ти защо си тук, бабо? — попита той.

— Чакам моя жених да дойде — каза тя и се загледа на запад.

Жених ли? Бабата изглеждаше стара и сбръчкана, че кой би искал да се ожени за нея? Сигурно нещо не беше с всички си. Кариша видя изпълнения със съмнения поглед на Данил и се разсмя.

— Не ме гледай, че сега съм стара и сбръчкана, чедо. Преди много години и аз бях млада и хубава. Тогава с един момък от моето

село искахме да се оженим. Но стана така, че той трябваше да замине по някаква работа. Обеща, че ще е само за няколко дни и че ще се върне скоро, а аз обещах, че ще го чакам. Разделихме се точно тук, на това място — Бабата се загледа отново на запад. — И така, оттогава идвам тук понякога и го чакам. Но думите му са били празни, чедо. И до днес не се е върнал. Сигурно отдавна е легнал в земята.

— Защо тогава го чакаш, бабо? Защо не се ожени за някой друг?

— Защото, когато бях малка, една магьосница ме ориса да не мога да изричам лъжа. Оттогава, дам ли дума на някого, не мога да я наруша. Не знаех, че това обещание ще ми тежи толкова много и толкова дълги години. Все още понякога се чудя — дар ли беше орисването, или проклятие. Има си добри страни — знам истината за много неща, помогнала съм на много хора в беда. Но и дар да е, и проклятие да е, това ми е съдбата и не се оплаквам.

Данил също се загледа на запад.

— Какво ще правиш сега, бабо?

— Ще почакам още малко, а после ще си ходя в селото. Имам работа по вкъщи и по двора да свърша, а и много хора ме чакат да ми задават въпроси. А ти, чедо, сега, като знаеш историята на Ендориел, какво ще правиш?

— Трябва да намеря една планина.

— Коя планина?

— Не знам как се казва, знам само как изглеждат върховете ѝ — Данил начерта върховете от съня си с една пръчка в пепелта от снощния огън.

— Знам тези върхове. Това е Харникар, чедо. Този връх тук — Кариша посочи върха, под който се намираше снежната ниша — се казва Злият зъб. Над планината тегне магия и тя е винаги — и зиме, и лете — скована в сняг, лед и студ. Защо ти трябва да ходиш там?

— Трябва да помогна на един човек, който ми е скъп на сърцето, да си върне нещо много ценно.

Кариша зацъка с език и заклати глава.

— По-добре се откажи, чедо. Харникар е висока и стръмна. Вълци бродят в горите ѝ, лавини падат по склоновете ѝ, ветрове се гонят по върховете ѝ. Отидеш ли, може никога да не се завърнеш.

Данил погледна към слънцето. Откога ли Ендориел не го беше виждала?

— Не ми трябва да се връщам, а само да стигна дотам — каза той. — По-добре ми покажи пътя, ако го знаеш.

— Тъй да бъде, щом си решил.

Кариша взе пръчката от ръката му и започна да чертае в пепелта и да му разказва за Харникар. Данил я гледаше и запомняше всяка нейна дума.

ГЛАВА 12

СУРОВАТА ПЛАНИНА

Ниски черни облаци прихлупваха небето. Снегът валеше на парцали и затрупваше всичко в дълбоки преспи. Ветрове се гонеха и фучаха наоколо, и навяваха още и още сняг. Някъде далеч назад виеха вълци.

Много време отне на Данил да стигне до Харникар и каквото и да му беше разказала Кариша, нищо не можеше да го подготви за снежния свят на планината. Бурите вилнееха, ледът сковаваше всичко. Зимата беше единственият му спътник по трудния, стръмен път нагоре. Животът му в селото, преди да срещне Ендориел, търсенето на камъка на ветровете, сънищата за Аегония, всичките му предишни спомени се преплитаха с планинските ветрове и му се струваха нереални като далечни сънища, сякаш никога не са били.

Данил чувстваше че е изгубил пътя си. Изтощен, той спря на завет до една скала, за да си почине. Опита се да стои буден, но умората го победи и той се унесе в трескав сън. Засънува, че стои на бяла поляна и гледа как от небето вали сняг. Снежинките падаха плавно, сякаш танцуваха. Сред тях се открояваше една с особена красота, носеше се бавно надолу. Данил протегна ръка към нея, гледаше я как леко лети към премръзналата му длан. Но миг преди да я докосне, снежинката изчезна, а Данил отново беше до скалата, до която спря да почине. Пред него беше Ендориел. Тя хвана ръцете му в своите, за да ги стопли.

— Студено ми е, Ендориел — каза ѝ той с хриптящ глас.

— Върни се, Даниле. Ще загинеш тук.

Данил поклати уморено глава.

— Не, няма да се откажа, докато не намеря снежната ниша в скалите и не освободя песента ти. Чак тогава ще мога да умра.

— Върни се, Даниле — повтори му Ендориел. Гласът ѝ беше слаб и далечен и тя бавно избледняваше. — Забрави ме.

— Ендориел, търсих те в мъглите, опитах се да те намеря, но не можах. Кавалът на Дана не действа втори път. Ще умра в тази планина и никога повече няма да те видя.

Тя протегна ръка към него, както в онази нощ, когато се срещнаха в Елгора, и го погали нежно по лицето.

— Ставай, Даниле, недей да спиш тук.

Вече беше съвсем прозрачна. Данил едва усещаше докосването ѝ и чуваше гласа ѝ.

— Моля те, остани още малко — каза ѝ той, а в очите му блесяха сълзи.

— Затвори очи и ще намериш пътя си — прошепна Ендориел, докато съвсем изчезваше.

Данил се насили да се събуди, стана и се огледа. Наоколо всичко беше еднообразно и бяло. Затвори очи и се заслуша в песента на вятъра и някак почувства накъде трябва да върви. Като в сън, той тръгна натам и скоро видя високия връх, под който беше нишата.

Беше ранно ясно утро, когато Данил стигна Злия зъб. Нишата беше точно там, където я беше видял в съня си, а в нея се намираше ледения пиедестал с малката снежинка. Данил я взе в дланта си и излезе навън. Слънцето тъкмо изгряваше. Някъде, над върховете на Харникар, се рееше орел. Изтощен, Данил се свлече на колене в снега. Внимаваше да не изпусне снежинката и да не я загуби. Но ръцете му бяха съвсем измръзнали и студени и тя не се разтапяше. Той я протегна към слънцето, но и неговата топлина не беше достатъчна. Снежинката продължаваше да стои леко на ръката му в цялата си красота.

Данил разкопча наметалото и дрехата си от дебела вълна, развърза ризата си и сложи длан на сърцето си. Тогава снежинката се разтопи и песента зазвуча около него. Той не я чуваше само с ушите си, а с цялото си тяло. Миг по-късно тя отлетя далече, далече, а Данил падна в снега. Използвал беше последната останала топлина в тялото си, за да освободи песента на Ендориел. Нямаше сили да се върне от планината. Но това не го плашеше. Той знаеше, че това пътешествие ще му струва живота. Представи си Ендориел, свободна от мъглите, как вятърът вее в косата ѝ. Усмихна се, а после заспа.

Освободена, песента се върна при Ендориел. В същия този миг магията на Варкхагор се развали и тя беше свободна от мъглите. Озова се на висока скала, пред нея се простираха дивите гори на Елгора, огрени от топлите слънчеви лъчи, а зад нея имаше малка поляна, обградена от високи, стари дървета. В короните им пееха птици. Лек вятреца донасяше мирис на диви цветя и смола.

Но Ендориел дори не забеляза това красиво и спокойно място, защото знаеше какво се е случило с Данил. Знаеше, че той е в Харникар, на снежния връх, уморен и измръзнал, на края на силите си че и всеки миг ще умре. Без да е сигурна дали има достатъчно време, за да го спаси, без да губи нито миг, Ендориел застана на ръба на скалата и запя песента си. Опасно беше това, защото не беше възвърнала цялата си сила, но беше готова да рискува. След толкова много години, прекарани в мъглите, в самота и отчаяние, мислейки си, че целият ѝ народ е погубен, единствен Данил видя отвъд историите, приказките и легендите и тръгна да търси истината за нея, а накрая жертва живота си, за да я освободи от вечния ѝ затвор.

Силата растеше с всеки звук, който изпяваше, и напираше да излезе навън. „Твърде силна е, няма да мога да я понеса!“ — помисли си тя. Сърцето ѝ лудо заби, но тя продължи да пее. Дърветата я гледаха уплашено и поклащаха клоните си, сякаш за да я спрат. Вятърът шепнеше в ухото ѝ: „Спри, Ендориел, ще загинеш!“, но тя не им обръщаше внимание.

Скоро светът наоколо изчезна. Остана само песента, в цялата си красота и сила, и полетя надалеч.

Данил отвори очи. Странно, но се чувстваше отпочинал. Бавно се надигна, подпря се на лакътя си и се огледа наоколо в недоумение. Намираше се на малка, топла полянка, окъпана в слънчева светлина. Стана и се разкърши — не усещаше никаква умора, нито студ. „Умрял ли съм?“ — помисли си той.

Тогава видя дребна фигура да лежи на скалите наблизо. Затича се натам, взе я в ръце и я разтърси.

— Ендориел! — извика той, но тя не му отговори. Очите ѝ гледаха празно в синьото небе, миглите ѝ бяха заскрежени, а тялото ѝ

беше ледено студено, сякаш не той, а самата тя досега е била в Харникар. Данил я прегърна, опитвайки се да я стопли, сякаш това щеше да я върне. Лек вятрец вееше косата ѝ, а с него се носеше нежна мелодия.

— Това е песента ти, Ендориел — прошепна ѝ Данил, а от очите му се стичаха сълзи и мокреха косата ѝ. — Хайде, вземи я, вземи си я обратно.

Ендориел млъкна. Данил вдигна глава.

— Не можеш ли да я върнеш? — извика той към вятъра, а после отново се наведе над студеното ѝ тяло.

— Какво да направя, кажи ми, моля те! Защо ти трябваше да я пееш сега, защо ти трябваше да ми помагаш? Трябваше аз да умра, а не ти. Какво да правя сега, без теб, кажи ми?

Но Ендориел не му отговори, нито тялото ѝ ставаше по-топло.

Данил не можеше вече да се върне в селото си, нито към предишния си живот. Всичко загуби смисъл за него и дълбока мъка се загнезди в сърцето му, която времето не успяваше да излекува. Той тръгна да скита из земите на Аегония и да разказва истинската история на Ендориел.

ПЛАНИНИ

Андаегил [андаегѝл] — според някои името ѝ означава „голяма, обширна планина“, а според други то значи „огън в небето“, тъй като преди много, много години най-високите ѝ върхове са били вулкани и нощем, щом погледнеш към планината, е изглеждало все едно небето гори;

Елгора [елгòра] — името ѝ означава „дива гора“ или „велика гора“ („ел“ — горà, „гòра“ — „дива“, но също и „велика“);

Харникар [харникар] — висока и вечно заледена планина; името ѝ означава „вечен сняг/лед“ или „скован в лед“;

Кандар [кандàр] — скалиста планина, в която живее магьосникът Драгор;

ГРАДОВЕ

Аегония [аегòния] — древен град и земите около него;

Адернон [адернòн] — градът, от който е Деванкар;

ГЕРОИ

Баба Стас [баба стàс] — селски съвет; най-старата жителка на селото;

Броа [брòа] — селски съвет; името означава „скала“;

Катрина [катрѝна] — селски съвет;

Анеако [анеако] — селски съвет;

Галир [галѝр] — селски съвет;

Ая [ая] — дъщеря на Броа, изгубила се в пещерите на А'грот;

Дана [дàна] — ловкия, живее сама в горите около селото;

Трогур [трогùр] — ковачът на селото;

Венел [венèл] — синът на ковача;

Данил [данѝл] — овчар, който тръгва да търси господарката на мъглите;

Илдре [ѝлдре] и Елдре [èлдре] — воители-близнаци в Аегония; илдре означава „вълк“, а елдре — „острие“ или „нещо остро“;

Кариша [карѝша] — момичето, което обичало да лъже; след като получила дара на Марена, много хора ходели при нея за съвет, защото знаели, че каквото им каже — ще е истина;

Деванкар [деванка̀р] — съветник на Варкхагор;
Киан [киа̀н] — съветничка на Варкхагор;
Танил [танѝл] — съветник на Варкхагор;

МАГЪОСНИЦИ

(със своя песен)

А'грот [агрòт] — живее в магически свят, който сам е създал с магията си;

Агиана [агиа̀на] — има видения за бъдещето;

Ашаел [ашаèл] — убил майката на Варкхагор в Харникар, търсейки извора на вечния живот;

Валендиан [валендиа̀н] — смята се, че тя живее някъде на юг, отвъд Голямото море, и е повелителка на ветровете и бурите;

Варкхагор [варкхагòр] — магьосник от Харникар; името означава „дива мечка“, но също може да означава и „велика мечка“ („варкха“ — „мечка“, „гор“ — „див“, но също и „велик“);

Драгор [драгòр] — за него се разказва, че живее на върха на висока, стръмна, скалиста планина, наречена Кандар;

Ендориел [ендориèл] — магьосница, царица на Аегония; „господарката на мъглите“ в някои предания;

Саликия [сали́кия] — магьосница, която живее в планината над селото; името ѝ е и име на малко синьо цвете, което се среща по южните склонове на Андаегил (ендемит);

(без своя песен)

Марена [марèна] — магьосница, която е много привързана към обикновените хора и техните съдби и обича да им помага; понякога им прави дарове;

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.